

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

Berkeley

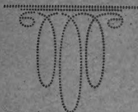

Berkeley

Berkeley

Berkeley

OTTO RUNG

DESERTØRER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG · KØBEN-
HAVN OG KRISTIANIA

DESERTØRER

OTTO RUNG

DESERTØRER

FORTÆLLINGER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCVIII

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

SMITSONS MÆRKELIGE FORVANDLING

VED Indkørslen, der aabnede sig mellem to heraldiske Sandstensløver, blev Doktor Hengst modtaget af en sortklædt, fornem Majordomus, som stillede sig ved Ekvipagens rødlakerede Hjulskærm, medens en Tjener i blaat Livré aabnede Vogndøren.

General Smitson kom derefter ud fra Vestibulen, kjoleklædt, med Rosettens Nellike i Atlaskes-Opslaget, bøjede sig over Trappegitrets barokke Smedejerns Guirlander og vinkede med sin meget hvide Haand.

„Hr. Doktor, jeg har den Ære at byde Dem Velkommen — i samme Grad som Gæst og som medicinsk Sagkyndig.“

Doktor Hengst traadte massivt ned paa Fliserne, dyngede Plæd, Kørekappe og et Voksdugsetui med Golfkøller i Armene paa den ventende Tjener og bevægede sig vægtigt op mod Vestibulen. Hans stærke Næse filtrerede Luften gennem de sorte Haartotter. Han synede med Uvilje Bygningens Facade: ekstrem og overlæsset Rokoko, altfor yppige Mansarder og Balustrer af Sandstensbrokade.

I stor Majestæt førte han derefter sin mægtige Person op over Trappen. Hans umaadelige Redingote bælgede ud over ham, udspilet af den kraftige Bringe. Benene viste sig under Skøderne i dyb Skygge som under en Baldakin.

Hans Stemme drønede trods Marmorsalens ringe Ræsonnans: „Jeg ønsker med det samme at tage Patienten i Øjesyn. De vil maaske bede Hr. Smitson ulejlige sig herover."

Generalens lille Albinoansigt virrede frygtsomt. Han sagde:

„Det er en usædvanlig Sag, idet min Hr. Søn ikke er egentlig Patient, men har ønsket Deres Nærværelse af Grunde, De snarere som Psykolog end som Læge vil forstaa. Han opholder sig i dette Øjeblik i Bibliotheket. Personlig forstyrrer jeg ham ikke gærne nu i hans Studietid mellem fem og halv seks. Men hvis De selv tør vove Forsøget, er det Vejen gennem den blaa Havesal ad Korridoren med de tre mythologiske Medaljoner i Loftet. Der er fire Trin op til Bibliotheket.

Jeg vil bede Dem gaa alene derop og saa vidt muligt paa Taaspidserne."

Doktor Hengst nikkede og svingede ud i den blaa Havesal, han gik drønende med Vægtlinjen af sit gigantiske Legeme sluttet i sine Hæle op mellem Korridorens marmortavlede Vægge. Han skævede foragtende op til en bueskydende Diana, en soppende, fuldkommen nøgen Venus og en Danaë,

der hvilede paa blaa Bolstre, udstrakt paa Ryggen i typisk Fødestilling — alle omgivne af forgyldte Medaljonrammer.

Han rev ved et Ryk i Bibliotheksdørenes polerede Messingringe de to Mahognifløje tilbage og kom saaledes med et hult Brag ind i det store halvmørke Rum.

Cosmus Smitson rejste sig fra en lille grøn Taburet, lagde en gyldenkantet lille Bog trykt med røde Miniaturer hen paa en bogfyldt rotativ Læsepult og rullede derefter en dyb Læderarmstol frem til Doktoren.

Doktor Hengst gik imidlertid hurtigt hen og aabnede to af de gamle vaabendekorerede Glasruder. Luften for ind som en kold Explosion, gennembladede otte opslaaede Folianter og spredte et stort Antal afrevne Blokbogblade, meget tæt beskrevne med Notater, ud over Parketgulvet.

Derefter skønnede Doktor Hengst hurtigt over Patienten: Extremitær Muskelatrofi, øjensynlig Undderernæring, sandsynlig konstitutionel Neurastheni, typiske Degenerationstræk i Tandbygning, samt Øredeformitet.

Han satte sig spænstigt i Armstolen og slog Haandfladen ned paa den nærmeste Bogdynge. Han sagde øjeblikkelig efter:

„Altsaa, unge Mand. De føler Dem lidende, svækket, nervøs.“ Og da Smitson nu tog Plads ligeoverfor ham med de meget tynde Ben korslagte,

yderlig elegant, i sort Selskabsdragt og med Krysantemum i venstre Knaphul, blev han indigneret og fortsatte med stor Energi.

„Hr. Smitson. Deres Nerveliv frembyder Tegn paa at være i høj Grad undergravet. Deres i Forvejen sikkert slette Konstitution er svækket af uregelmæssige Livsvaner: Livligt Hovedstads-Liv, Spiritus, Nattevaagen, Varietéer og Damebekendtskaber. Ja, De kan spare Dem Protester.

De har nu fulgt Deres Families Raad at søge Ro herude i et længere Landophold, og deri har De gjort vel. Sund Levevis, normal Søvn og daglig Færden i Mark og Skov kan selv paa en Konstitution som Deres udrette Vidundere.

De er fire og tyve Aar. Meget vel. Se en Gang paa mig: Jeg har opdraget mig selv med koldt Vand og et Kvarters Legemsøvelser hver Morgen. Nu er jeg halvtreds, men se her“: Han smøgede Manchetten op over Albuen, blottende for en behaaret enorm Muskulatur, lagde Mozins Dictionnaire paa sin flade Haand, Bind efter Bind, — et Hundrede og fem Pund og holdt Armen stiv. Han stod paa vidt skilte Ben og bar Læsset. Hans benede Kæber knasede langsomt og energisk mod hinanden.

Han lod Bogstablen vælte over et Bord og pudsede nu sin Næse med et stærkt og tørt Skrald.

„Se her, unge Mand. Det er Naturmethode. Dyrk Deres Krop som en Mark, saa gror den. For Fan-

den: Gaa ud og se paa Landbruget herude. I Deres Alder tog jeg min Tørn bag Ploven paa min Faders Bondegaard. Derude er noget for Dem at lære.“

Smitson udrakte en bleg og smal Haand, der lignede en nypresset Glacéhandske. Han sagde, idet han talte i en let nasal Tone og med en ganske formidabel Hastighed:

„Det glæder mig meget, Doktor Hengst, at De ganske er af min Mening. Jeg kom igaar hertil fra Hovedstaden og har øjeblikkelig begyndt at interessere mig for lokale Funktioner, der altsaa for Dem som Landbo af Originitet har en intimere Betydning end for mig, der har nydt en kosmopolitisk Opdragelse. Jeg saa imidlertid ikke nogen Grund til at undlade at erhverve mig praktiske Kundskaber paa et Omraade, hvor jeg hidtil kun har gjort spredte teoretiske Studier.“

Smitson slog ud med Hænderne, fortsatte med overlegen Talefærdighed:

„Jeg vil straks bemærke, at jeg har gjort højst overraskende Opdagelser herude, der ingenlunde tjener den lokale Kultur til Ære.

Allerede imorges foretog jeg en Exkursion i de stedlige Laboratorier og iagttog saaledes, at man her endnu anvender det ganske forældede Omkredsningssystem, der overalt er fortrængt af det udmærkede Tomaskinesystem med Anvendelse af Balanceploven og den Howardske Vendekultivator. Det ældre System viste sig allerede i det berømte

Forsøg paa under Nord-Sydstatkrigen at usurpere Ægypten som førende paa Bomuldsmarkedet ganske ubrugeligt.

Forøvrigt vil jeg henvise til Perels Haandbog (Udgave Jena 1880) Kapitel 11 og 12 saavel som til Arbejder af Boysen og Wüst, som jeg — forøvrigt med ganske ufuldstændige Titler fik anvist af en engelsk Agronom Sir H. G. W. Harries M. A. K. B., hvem jeg mødte i Société internationale de bibliophile contemporains Sektion A. ved Mødet den 27. December forrige Aar.“

Smitson havde hævet sig fra sin Plads. Hans aristokratiske og blege Ansigt dirigerede hans Bemærkninger, en Monocle faldt udtryksfuldt fra hans lyskantede Øjne, nu da han tav, han skiftede nervøst de yderst elegante Fødder, knækkende leddeløst i Knæerne, Hænderne for nu og da ud af Smokingens Lommer for at markere. Han saa med et forbindtlig Smil paa Doktoren og vedblev:

„Forøvrigt maa De undskylde mig denne Digression. Paa rent agronomiske Studier er jeg kommen ind som i en *cul de sac* under mine rent privatpersonlige Identificeringsforsøg, idet jeg maatte gennemblade Rosenberg Lepinskys berømte historiske Værk om Agrikultur (Breslau 1890) for at danne mig praktiske Forestillinger til Brug under mine mere ethisk anlagt Studier over den fri-social-agronomiske Litteratur, der i Aaret 1670 dannede sig under William Penns Auspicier som Led i Ny-Englands saa-

kaldte Kvækerlitteratur og med Robert Barclays naadige Bistand. Ved denne lidet grundige Gennembladning erhvervede jeg mig et ret overfladisk Kendskab ogsaa til moderne Agrarteknik, hvilken Videnskab jeg senere har forfulgt i Særskrifter, som min Bogleverandeur, ved en ganske taabelig Forveksling af Etiketterne: Agrarisk Kultur og Agrarisk Kultus, sendte mig — og specielt for Damploves Vedkommende fra de tidligere nævnte Værker og et Par Kataloger fra amerikanske Maskin-Firmaer, jeg her har forefunden.

Digressionen i min Fremstilling er altsaa parallelt forløbende med *celle de mes études*, og jeg er dermed kommen tilbage til den af Dem med udmærket Hurtighed opstillede Diagnose over min pathologiske Habitus.

Jeg formoder altsaa, at De paa Forhaand indordner min Lidelse under de saakaldte degenerativt opstaaede Psykoser, specielt under Gruppen: Pathologiske Karakterer (efter Kräpelin, Weygandts og andres Inddeling, hvilken De med et Par — forøvrigt tilgivelige — Misforstaaelser har fulgt i Deres udmærkede Afhandling om „Naturhelbredelse", som De i 1899 offentliggjorde i Martshæftet af: „Physiatrisk Maanedsskrift", og som jeg med megen Fornøjelse har læst)."

Nu afbrød Doktor Hengst ved et haardt Slag i Bordet med en Bog.

„Jeg ser," sagde han, „at De studerer medicin-

ske Fagskrifter. Et meget typisk Fænomen for Nervepatienter af Deres Gruppe."

Men Smitson vinkede afværgende med venstre Haand. Monoklen sprang ved et gaadefuldt Trick op i et parat snappende Øje. Han vedblev:

„Oh nej, Hr. Doktor. Medicinen ligger ganske uden for mit Speciale; men Deres Afhandling kom mig helt tilfældigt i Hænde for to Aar siden en Formiddag, da jeg antichambrerede hos min Tandlæge. Som jeg ventede af Dem, bragte De straks idag ved Deres Entré overfor mig den suggestive Maade til Anvendelse, som De anbefaler i Kapitel 4, andet Afsnit, Side 113—120: kraftig og energisk Tiltale af Patienten, Haandspaalæggelse, magnetiserende Blikke og især Exemplet af Lægens egen sunde og robuste Personlighed, formelig — *si veniat verbo* — holdt ud i strakt Arm. Og jeg vil indrømme, at Deres imponerende og vel gymnasticerede Type virker baade tillidsindgydende og opmuntrende. Jeg vil uden Tvivl drage stor Nytte af at lade mig suggerere af Deres udmærkede Fysis. Vi paa vor Side skal søge at gøre Dem Opholdet som vor Gæst saa behageligt, det er os muligt."

Doktor Hengst havde rejst sig, formørket under de svære Øjenbryn, stillede lydeligt Stolen foran sig og slog sin Haandkant i Bordpladen. Han raabte:

„Maaske Hr. Smitson vilde tillade mig et Par Spørgsmaal om Deres Levemaade."

„Kære Doktor Hengst," sagde Smitson beroli-

gende. „Jeg vil med Fornøjelse give Dem Lejlighed til en Examination en Gang i Aften. Vi ser Gæster til Middag, hører jeg, og jeg kan derfor ikke godt møde i Smoking. Jeg maa dernæst inden Middag foretage et uopsætteligt Notat angaaende et meget kuriøst Exemplar af et Værk, jeg længe har eftersøgt paa alle Europas Bibliotheker, og som jeg pludselig opdager her, indbundet i Tome IV af Diderot og d'Alemberts berømte *Encyclopédie raissonné des sciences etc.* De ser her det yderst precieuse Bind in qvarto, *avec gravures et belles figures sur bois,* og her Titlen: *Poliphili Hypnerotomachia, ubi humana omnia non nisi somnium docet .... (opus a Francisco Columna compositum, a Leonardo Crasso editum)* Venise, *Alde* 1449; et Værk, der som Ch. Nodier skriver i *Bulletin du bibliophile (October 1834)* er blevet til af en Tænker, *bizarre et divers,* Franciscus Columna en Middelalderens Bacon. Jeg turde maaske særlig henlede Deres Opmærksomhed paa et Citat, der, under Hensyn til den middelalderlige og latinbeslægtede italienske Tekst næppe vil volde Dem Vanskelighed ....“

Doktor Hengst rystede indigneret sit Ansigt og skelede over sin vældige Næseryg hen paa Smitson, der nu meget agiteret svingede det ældgamle halvt sprængte Kvartbind, — denne lange og altfor charmant paaklædte Kavaler, der stadig holdt Monoklen klemt i et gabende venstre Øje, og hvis lange blege Haar var friseret skilt midt over

det kløgtige Embryonansigt. Doktoren satte forbitret den høje Hat, han efter Visitvane havde beholdt i Haanden, paa sit Hovede og slog ud med Haanden for at gaa.

Men Smitsons Smil synes ham nu at sygne, at snævres saa fattigt og ensomt sammen om den ganske umyndige Mund.

Han stod lænet mod den forgyldte Pilaster af en Reol, hvor dunkle og gamle Bind sortnede i dybe Karme. Inde i de mulmfyldte Nischer bugtede Folianter og Kalveskinds Kvarter deres skolede Alléer, Stamme ved Stamme, de røde og gyldne og grønne Tavletter af deres Titler mønstrede sig op gennem Rummet, i indre methodisk Følge, dybe, dybe Vindinger i et System af døde Tanker. Loftets dunkle Barok, der dryppede af gyldne Druer og Snitværks Vigneløv rammede om en vokshvid Iris, en friseret og prententiøs ganske nøgen Dame, der hvilede med Ryggen paa Loftet som den selvlysende Kærne i en uraniablaa Oval. —

Tre snøftende rød-grøn- og sortlakerede Automobiler havde ført ti Gæster til Stede. Der var dækket til tretten i den hvide Havesal, kun Krystal og Sølv og Sèvres, hvidt Damask og blege Krokus i løse Buketter ved hver Kuvert.

Doktor Hengst anbragte sig med nogen Mistillid til den lave hvidlakerede Armstol ved venstre Side af General Smitson. Han kunde uhindret af

de frugtfyldte Jardinièrer iagttage sin Patient, der nogle Pladser oppe havde ført sin Kusine Alix de la Valossière til Bords.

Denne lille Dame, helt i Rosa Tyll, var voksbilledebleg og holdt sine faste og klare Pupiller hæftede paa sin Kavaler, der intet Øjeblik aflod at tale.

Doktor Hengst henvendte sig nu til General Smitson, som præsiderede for Bordfløjen, medens den sortklædte Majordomus bag hans Stol dirigerede Anretningens yderst raffinerede og meget sammensatte Stil. Ogsaa i Spisesalens Loft var et Billede, sælsomt muslingeskalsformet, gammelt og mørkt, drivende af gylden natura morte; Frugt og Vildt og det underligt rynkede og kobberrøde Aasyn af en Jæger, der i grøn Fløjelsvams saa over sin Skulder og præsenterede: Dette var en Gang mit Bytte!

„Om min Hr. Søns egentlige Lidelse," sagde General Smitson, „ved jeg lidet eller intet. Og om hans Karakter kan Deres Nabo tilvenstre, Doktor i Theologie Hr. Pastor Gerson, min Søns tidligere Manuduktør, give Dem bedre Oplysninger end jeg, der, som knyttet til Generalstaben, har tilbragt næsten hele mit Ægteskab paa Opmaalinger."

Doktor, Pastor Gerson førte sit sort- og langhaarede, men iøvrigt glatragede Hovede nær hen til Doktor Hengsts Øre og begyndte at tale i en altfor lydelig Hvisken.

„Unge Smitson," sagde Pastor Gerson, „er sidste Skud af en stor Slægt og jeg vil benævne ham som

en Hukommelsesabnormitet. Rettelig er Familiens Navn: *de* Smitson. Den er utvivlsomt af fransk Emigrantadel, som i engelsk Landflygtighed har faaet sit noblere Navn forbyttet.

Det siges, at den unge Smitson begyndte at læse førend han var vænnet fra det aller nødvendigste, og jeg troer, han har gennemarbejdet det meste af den existerende Litteratur undtagen de mathematiske Videnskaber.

Jeg erindrer, at jeg under en Ferie mødte ham paa Gaden, gravitetisk, professoragtig, med en stor Bogstabel under venstre Arm, men iøvrigt i Matrosbluse og Knæbukser, idet han den Gang var tolv Aar gammel. Og paa mit Spørgsmaal om, hvor han agtede sig hen, erklærede han mig, at han var paa Vej til det store kongelige Bibliothek for at efterse nogle Notater vedrørende to eller tre af de sekrete græske Autores.

Jeg advarer Dem energisk mod unge Smitson. Han er naturstridig, har aldrig været Barn, er en voksen Kobold fra Fødslen. Det barnlige som vi andre — Gud være lovet — endnu bevare i vort Indre, det Uforgængelige i os, Opstandelseskimet — befinder sig ilde i hans Selskab. Det gamle Dogme om Kundskabens Træ har efter min Mening intet med fri Hengivelse af Kærlighed at gøre, — der efter min Anskuelse er syndefri — uskyldig fordi den er naturlig. — Nej! Den sande Synd er den naturstridige og anmassende Alviden, fordi den

anticiperer Livet, hindrer og forgifter den frie og livskraftige Natur. Salige ere de enfoldige af Hjertet.“

Doktor Hengst nikkede. Han antog Pastor Gerson for at være disponeret til Nyrecirrhose og begyndte at kontrollere hans Rødvinsforbrug. Smitson sad nu tilbagelænet i sit Sæde, pavserende, og viftede Alix de la Vallossière med en Perlemodersvifte.

„Cosmus Smitson,“ vedblev Pastor Gerson, „er altsaa en Hukommelsesabnormitet. Det eneste der mangler hans physiske og psykiske Væsen er: *at han ikke kan glemme.*

Glemslen fra Dag til Dag, det vil sige Kendsgærningernes Nedsiven gennem Bevidstheden — ligesom — for at bruge et Billede: Nilvandet overrisler Ægypten og, bundfældende et frugtbart Slam, igen synker tilbage. Denne Glemsel, mener jeg, er det livsfornyende og guddommelige Element i *Homo Sapiens.*

Hr. de Smitsons Hjerne er ikke porøs. Hans Viden er en Pyramide af Blokke, knastør og ufrugtbar. Ikke at han savner *Vid* som Overskud udover *Viden*, en vis behændig, men ganske vist gold Dialektik, saa trøstesløst som et Flod-Fatamorgana i en libysk og vandløs Ørken. Jeg anser hans Personlighed for at staa i uafhjælpelig Fare for at udflyde, eller rettere udskride. Med sine fire og tyve Aar har Hr. de Smitson allerede forbrugt en Menneskealders Nerve- og Hjernesubstans.

For mig var han en frygtelig og generende Discipel, der ofte af en Slags misforstaaet Skaansomhed hyklede Fejltagelser for ikke at blotstille mig, hver Gang jeg under vore fælles Studier over Exegese og navnlig over middelalderlige Skolastikere viste mig uvidende, — dog altid paa uvæsentlige Punkter, som han allerede den Gang i sit femtende Aar var i Stand til at oplyse med fuldkomne Kildehenvisninger og Parallelsteder.

Denne Hjerne vil kun et overfladisk og uretfærdigt Ræssonnement betegne som fremskreden, i mine Øjne er den blot omfangsrig, en abnorm Udvækst af Viden, idet dens Fordele som paavist er Mangler.

Og den Ting alene har jeg ikke kunnet bibringe min Discipel, den Gave som jeg besidder forud for ham: Glemselens Naade, den eneste uforgængelige af alle Videnskaber."

Selskabet gik senere ud paa en gul og florentinsk Marmorbalkon foran Bibliotheket. Sommernatten var allerede blaanet over Parkens dunklere Kroner, de franske Taxpromenader og de klippede Poppelalléer stod i geometrisk faste Silhuetter mod en Himmel af sværmende Stjerner.

De tre unge Damer spadserede paa en lavere Terrasse med Vifterne i deres tilslørede Hænder. Alix la Valossière vendte sit fine, altid sitrende Ansigt opad imod dem, hendes Læber rødmede juvelrødt til dem gennem Nattens Blaanen, de hørte

nu og da den distinkte Støj af hendes spinkle Skos Hæle mod Marmoret.

„Se,“ sagde Cosmus Smitson, „jeg tænker mig, at hun træder i Porcellæns Sko.“ Og han vedblev, da Doktor Hengst vendte sig mod ham. „Finder ikke ogsaa De, at hendes Nakke var værd mange tankefulde Kys. Læg Mærke til Midjens Spinkelhed og til de søde nøgne Skulderblade. Og se under Rygspændet af hendes Silkebælte hvorledes alle Ovalerne af hendes Væsen samler sig under den stramtsnørede Silke bagtil i en lille smidig og beaandet Oval, der allerede — om jeg saa den alene — vilde lære mig alt om de slanke Veje i hendes Ryg og om den fine Profil af hendes Ben, som her rundes, samles og ligesom fuldkommengøres i deres Higen mod Nerve og Form.

Det har uden Tvivl været en Madame Vallossière af hendes Slægt, hin berømte Iris de la Vallossière, om hvem *Etienne Pavillon, de l'Academie française* omkring 1690 digtede sine vidunderlige Vers: *Métarmorphose du cul d'Iris changé en astre* (aftrykt i *Le plus joli des recueils, Londres 1778 in Oktav)*, i hvis henrivende Tekst Jupiter, der drømmer om at pryde en tom Plads paa Himmelhvælvet med en ny og ukendt Stjerne, sender Mercurius, denne Kviksølvets rapide og nervøse Gud, til det rige Paris. Og skjult bag Marmorpilastre ser han dér hin Iris de la Vallossière, ganske nøgen badende i et Kobberbassin sine Arme og Bryster,

bøjende sig og løftende imod ham sin Rygs smidige og charmante Buer. Og straks anraaber han fascineret af Synets ovale og blændende Karakter Jupiter om at anbringe denne straalende Discus *ronde et radiante* mellem de evige Stjerner.

Il est d'un èclat sans pareil.
Quand nous l'aurons ici sans jupes et sans voiles,
il fera pâlir de soleil
et rougir les ètoiles,

hvortil en bekendt Bibliofil ifølge l'Anthologie Scatologique p. 96 har tilføjet i Marginen med rødt Blæk:

Il ne faut être surpris
de ce nouveau phénomène
dont un de nos beaux esprits
Orne la céleste plaine.

Ikke sandt: *Dans ce siècle libertin, le cul fait fortune!*"

Doktor Hengst saa uden Taknemlighed paa den lille tavse Dame, hvis stærkt snørede Silkecorsage allerede var ham en Fortørnelse. „Hr. de Smitson," sagde han. „Jeg vilde sætte megen Pris paa Deres Opmærksomhed under en Examination. Vil De besvare mig følgende Spørgsmaal vedrørende Deres Befindende."

„Med Fornøjelse," sagde Smitson og vedblev: „Jeg vil endogsaa besvare de Spørgsmaal, De ikke,

eller ikke endnu vil stille mig. Lad os tage Plads i disse Kurvestole, der er smidige som meksikanske Maatter, og lægge vore Hæle paa Balustren. Jeg kan saa herfra se eller tænke mig at se den berømte Stjerne, Iris de la Vallossière, staaende paa mine Fodspidser, lysende af rosa Silke med Himlen foran sit bortvendte Ansigt.

Altsaa, Doktor Hengst: De ved utvivlsomt, at jeg har tilbragt mit Liv, dels i Bibliotheker, dels i det selskabelige Liv, der føres indenfor vore Kredse, hvilket sidste ikke er uden Betydning for mig, der er stærkt interesseret i Personalhistorie, navnlig gennem Studiet af det attende Aarhundredes Memoirelitteratur. Vi besidder i Bibliotheket meget sjældne Udgaver af: Jacques Saulx-Taraine, Puiségur, Noailles og navnlig Kvartudgaven 1797 af de celebre og frivole: *Aventures du comte Kermalec* samt Mmes de Montespan og de Fontanges yderst sekrete og galante Memoirer (Paris 1807).

Min hyppige Frekventeren Aristokratiets og især det herværende Diplomaties utrolig kedelige Saloner (— De aner ikke, hvilken Samling af imbecile Ambassadeurer, tableauarrangerende Ministre, sterile Legationssekretærer [og endogsaa her denne uheldige ungamerikanske Cirkustype, denne altfor stortærnede *slightly walker*] og deres forøvrigt meget charmante og gracieuse Døtre, *frigides ou frôleuses)* — som sagt: Denne Selskabelighed har givet mig Anledning til mit eneste selvstændige om

end compilatoriske Arbejde, en Monografi over de europæiske, asiatiske og australske Titlers Historie.

Jeg forsikrer Dem, at det britiske og navnlig det britisk-koloniale Ordensvæsen er et Studium for sig, af overordentligt Omfang. Men overfor lavere Aander end Dem vilde jeg kunde rose mig af at være i Stand til at repetere udenad de vigtigste mere fremragende Personligheder, der have Ret til at sætte Abbreviaturerne K. B. eller M. P. eller M. R. A. bag deres Navn.

Overfor Dem nævner jeg blot dette for ad en Genvej at komme tilbage til Genstanden for nærværende Konsultation, nemlig min ganske exceptionelle og muligvis pathologiske Erindringsevne eller maaske rettere Mangel paa Evne til at glemme. Thi som den velkendte mediocre Epiker og Filosof Guzman Vargas y Banor, den venezuelanske Litteraturs ganske fejlagtigt postulerede Fader, skriver i sit Essays over Johan Heinrich Pestalozzi, — (frit gengivet): *Oubliere* er at *supplere*, (eller endnu friere): Glemme er at nemme."

„De mener, Hr. de Smitson," udbrød Doktoren, „at Bevidstheden, Hjernen, bør asorbere, paa Svampens Vis opsuge, Kendsgærningerne, at Stoffet bør nedsive gennem Bevidstheden; — ligesom — for at bruge et slaaende Billede, der falder mig ind — Nilvandet overrisler Ægypten og efterlader frugtbart Slam."

„Kender De," vedblev Smitson, idet han talte med

stigende Hastighed, — Stavelserne ricochetterede imod hinanden i Accebrationen fra hans Læber, hans Hænder agiterede i Luften. — „Kender De ikke den berømte Lærde, Historikeren og Zoologen Christian Heineken, der blev født den 6. Februar 1721 i Lübeck, og som i 1726 i det Aar han døde, sit Livs femte Aar, ved sin Ammes Haand lod sig forestille for den danske Konge, til hvem han paa ulasteligt Fransk, smykket med udførlige Citater af excellente latinske Digtere rettede en yderst aandfuld speech. I fem Aar fuldendte og fuldførte dette Barn halvfjerdsindstyve Aar, hvorefter han naturnødvendigt afgik ved Døden.

Jeg er mod denne Christian Heineken relativt set et umyndigt Barn, men paa den anden Side har jeg nu naaet min Alders fire og tyvende Aar, uden at Værket i min Sjæl er opslidt. Og De vil forstaa, at dette ikke undlader at gøre mig urolig. Jeg er vedblivende i Stand til uden Grænse at erhverve mig Viden og vedblivende ude af Stand til at glemme denne grænseløse Viden.

Og dette har pludselig vendt sig imod mig som en Art Panik af stor Hæmningsgrad. Tro ikke, at der i min Hjerne findes nogen Rest af et personligt Jeg. Nej! Jeg er en Fortabt, dømt til evig Reproduceren. Jeg erindrer alt i den modtagne Form, Udskillelse af det uvæsentlige og Bearbejdelse af det væsentlige sker kun ifølge Glemslens Methode. Min Hjerne er som endeløse fotografiske Films, der

uafladeligt optager Indtryk, et Objektiv, der udelukker enhver Subjektivitet.

Tro ikke, Hr. Doktor, at jeg har ladet Modkure uforsøgt. Jeg har kastet mig over Døgnlitteratur af sletteste Art, endog Dagblade; jeg har prøvet at mætte min Bevidstheds Danaïdekar med den berygtede engelske Legetøjslitteratur.

Men min monstrøse Hukommelse tikker uafladeligt videre med sit Dødningeuhr og opskriver alt uudsletteligt — Marsh, Pemperton, Anstey og W. W. Jacobs, Hichens-Lyall, N. Morrison, — hver Pagina af deres absurde og fantasirige Romaner, saa godt som jeg erindrer Shelley, Svinburne, Poe — og Kirkefædrene fra Athanasius, Orthodoxiens Fader til hin Francisus af Sales, der optoges paa Listen i 1877, saavelsom jeg endnu hvert Øjeblik udenad vil kunne memorere den hele Canoniske Paverække: de fjorten Clemenser, de seksten Gregorer, alle 260 Paver fra Evasistus, Alexander og Telesphorus til det Menneske, der nu er Pave i Vatikanet, iøvrigt en omfangsrig med Aarstal, Notater og historiske Kilder forsynet 40 Meter lang Liste, som jeg i mit femtende Aar udarbejdede, og som rækker fra Havesalen gennem Korridoren ud i Bibliotheket og videre til Spisesalen.

Men ethvert letfærdigt eller barbarisk Dokument evolverer ubarmhjertigt sit Stof baglænds gennem min Erindring, hver Gang min Bevidstheds Vandrepanorama afvikler en Tekst af sine Valser. Jeg for-

maar endogsaa samtidig at forestille mig flere Tekster, saaledes et oldgræsk Digt og sammes senere af Tibul eller snarere af hans Dobbeltgænger Lygdamus foretagne latinske Oversættelse i Lighed med visse berømte Simultan-Skakspillere eller de bekendte: Mithridates den store af Pontus, Digteren Torquato Tasso og Johann Pico af Mirandola.

Og De vil forstaa, Hr. Doktor, hvilken Nervøsitet og hvilken Depression, der efterhaanden har angrebet mit fysiske og psykiske System. Jeg føler en uudslukkelig Tørst efter — lad mig kalde det — Erindrings-Ubesmittethed efter en Bevidsthedens tabula rasa, efter at vende tilbage til Uviden, kort sagt: til elementær og primitiv Natur.

Ogsaa her har jeg gjort Forsøg gennem planmæssige Studier. Jeg har studeret de store Naturfornyere: Paulus der syntes mig en hvas Teolog efter sin Mester Naziræeren og Ørkenmanden Johanaan, gennem den rørende men perverterede Frans af Assisi helt op til Jean Jacques Rousseau og den senere over hele Europa brølende Apostel Grev Leo Nikolájewitsch Tolstoj, der endelig ikke maa forveksles med den fortrinlige Diplomat og Skribent Alexej Konstantinowitsch Tolstoj eller med sin højtbegavede Søn, hvem Samtiden skylder i det mindste én yderst spirituel Novelle.

Jeg har endogsaa søgt direkte til Skildrerne af Naturlivets Kilder. Jeg har med Selvfornægten og Mod indladt mig med den terrible moderne Bo.... Bo....“

„Hr. de Smitson,“ Doktor Hengst udrakte sin mægtige Arm afbrydende, „jeg tilhører selv en gammel og god Bondeslægt.“

Smitson sprang med beklagende Gestus op fra sin Plads.

„Deraf skal De ikke være altfor ked. Mennesker af Bønderklasser kan hver for sig være særdeles fortræffelige Individer som Naboer eller endog som Vælgere til deres lokale Bestyrelsesraad.

Men jeg prøvede altsaa at forfriske mig i den moderne — hm — Bonde- og Almuelitteratur, for om muligt derved at reorganisere det almen-menneskelige i mit Væsen, og jeg vil indrømme, at min Erindring her fik Lejlighed til at hvile, idet jeg ikke evnede at modtage Indtryk ved at læse om disse sikkert interessante Forhold og Typer.

Og heller ikke Gustav Frenssen eller Rosegger eller J. H. Rosny eller endog de — ak for mig ikke uforglemmelige — skandinaviske Bondestandsskildrere gav mig nye og friske Suggestioner (De sidste Skribenter hævder jo endogsaa for Alvor, at — hm — Bonden besidder sin egen eminent høje Kultur, hvilket næppe kan tiltale en allerede kulturtræt Hjerne som min, der dog har fjorten hundrede Generationer til Forudsætning, medens en gennemsnitlig bondsk Bevidsthed kan regne tre, højst halvfjerde — d. v. s. Faderen i fjerde Led, i alt Fald ikke Moderen).

Og De vil forstaa, at min Trang til at vende til-

bage attraaede dybere Stadier, bagom enhver Kultur, ja helt ned i det primitive Profundis, ja dybere, paa en lavere Plads i Verdensordenen end selv den der indtages af en moderne amerikansk Borger (U. S. A.) — dog fraregnet i denne Sammenhæng nogle faa mere fremskredne Typer, tilhørende franskpaavirkede Bostonercirkler.

Paa dette Punkt er altsaa min Uro, og jeg tvivler ikke paa, at denne sjælelige Proces tilsvares af legemlige, rent organiske Forandringer.

De erindrer uden Tvivl Mythen, der i Daniels femte Bog beskæftiger sig med den altfor højtkultiverede oldassyriske Despot, Nebukadnezar (eller rigtigere Nabukudurriuzur), der fortvivlede ved sin ubegrænsede Hofholdning, sin formidable Appanage, sine altfor kælne og villige Hofdamer og Hofdrenge, ledede ved sine keramiske Sommerpaladser, sine sindrige og perverse Eunuker og sine af Stjernetydning alvidende Kaldæere — og for en kortere Tid søgte tilbage til de firføddedes elementære og plastiske Gangart.

Denne Konge var sagtens klogest og dybest skuende af alle, i det han af en dyb, dyb Bevidsthed modigt valgte den radikalest mulige Form for Tilbagevenden til sin oprindelige, ja embryoniske Natur.

Og hvo ved, om ikke de kendte folkloristiske Sagn om Varulve og Vampyrer kan forklares ved de store Tænkeres Forsøg paa ved Nattetid at hvile

deres belastede Sjæle i lavere Livsformer paa fire i en lodden Ulveham. Ovidius Naso og de byzantinske Encyclopædister Genesios og Ho Diaconus nævner Exempler paa saadanne Metamorphoser fra Menneske til et Dyrs Ham (saakaldte veripelles). Der er utvivlsomt i ethvert Individ af højere Intelligens en saadan latent Drift mod Dyret, som de Lærde populært som altid har klassificeret under Benævnelsen: Lykanthropi.

Oh nej, Doktor Hengst, det er ingenlunde alene min Spøg, men et meget reelt og pinligt Anliggende.

Disse Bibliotheker griber mig iaften med en uovervindelig Rædsel, disse Etager af samlet og klassificeret Viden, disse Systemer af Kundskab, de er som selve det dunkle Portræt af min Hjernes Fysiognomi. Jeg føler mig lidende af en pludselig og uafkastelig Bogskræk, en udtalt Litteraphobi, en Angst for alt skrevet, trykt eller tænkt, for alt Pap, Papir, Chagrin og Læder. Jeg bliver kold ved Tanken om, at jeg imorgen paany vil og maa styrte mig ud i nye litterære Excesser. Jeg føler, at min Kraft udtømmes i Bogpagina som i fortærende Orgier. Min Sjæls Væsen svinder ind som en naturvild Egn, der opdyrkes og bliver lig tusind andre matrikulerede Marker. Der er næppe en ubesmittet Plet tilbage i mit Væsen. Min Ensomhed er paa en Gang grænseløs og paa Veje til at forsvinde med Opløsningen af min Enhed.

Jeg mener ikke, at Deres Raad vil hjælpe mig, men Nærværelsen af Deres usvækkede Personlighed vil sikkert være mig en Lindring. De skal være min Læge, ved at De er vor Gæst. Og jeg vil ogsaa i Fremtiden have Nytte af Deres indgaaende og klare Aandspaavirkninger som en sjælelig Transfusion til min utvivlsomt svækkede Organisme."

Smitson havde rejst sig. Han stirrede trist ud over den sorte Park, fra hvis Mulm en Nattergals Gurglen kaldte, — en Nattergal fra de tusind og en Nætter kaldte.

Alix de la Valossière var kommen hen nær til Marmorterrassens Balustre. De saa hendes stjernebestøvede Haar over den fine sælsomt abstrakte Profil og hendes Læbers lille kløgtige og perverse Smil, medens hun saaledes lod sig betragte i gunstigt Lys af Havestuens gule Lamper.

Smitson sagde: „Maaske var en Forbindelse med hin Iris de la Vallossière, min eneste mulige Tilbagevej til primitive og befriede Sindstilstande, en Flugt tilbage til det evigt feminine, til dette rolige og moderlige Ideal, — min Kusine Alix, hvis Sundhed og Naivitet vilde give min Natur tilbage Friskhed og ideal Vækst. Thi hendes Sjæls Fordærvelse er vistnok langtfra naaet i Højde med min."

Den Nat indtraf Smitsons mærkelige Forvandling.

Først ud paa Formiddagen, da en Stol ved Fro-

kosten forblev tom, savnede man Smitson, og Doktor Hengst, der gik ned til hans Soveværelse bag Bibliotheket, kom tilbage og meddelte, at Smitson ikke var i sit Soveværelse. Sengen syntes forøvrigt at være urørt.

Smitson var herefter forsvunden.

Hans Klæder laa omhyggelig sammenlagte paa en Stol. Doktor Hengst konstaterede, at alt lige til de højst uhygiejniske Silkepyjamas var paa sin Plads. Et aabentstaaende Vindu rettede Opmærksomheden mod en Undersøgelse af Haven, hvilken Eftersporing overtoges af Doktor Hengst, medens Pastor Gerson begyndte en Afhøring af Tyendet. Der forekom fra den Kant ingen Oplysning ud over, at Kammerfrøkenen og den mistænkelig tilbageholdne nye Tjener Jean, bægge angav at have ligget vaagne ved Firetiden og da fra Herskabsfløjen at have hørt tre eller fire langtrukne og gennemtrængende Skrig, men var de bleven enige om, at omtalte Hyl stammede fra en udelukket Hund.

Efterforskningen i Haven gav positivt Resultat.

Doktor Hengst kunde fra de hvide Rosers Bed lige under Smitsons Sovekammervindu følge et Spor ud paa Gangstien og videre i den nyrevne Allé op gennem Parken.

Han var straks sportsmæssig optaget, i sin graa Golfdragt som et muskuløst Kraftbjerg, hvilende paa Hænder og de læderbeskyttede Knæ, beskæftiget

med at udmaale Sporene og undersøge dem med Loupe.

General Smitson var yderlig nervøs; flere tilkomne af Gæsterne gisnede paa Overfald eller anden alvorlig Forbrydelse. Alix de la Vallossière var kommen tilstede, klædt i en engelsk kvadreret Sportsdragt; meget morgenbleg stod hun og balancerede paa de lakerede franske Hæle og virrede med det lille betænkelige Ansigt spejdende fra Mand til Mand i den lille Gruppe, der straks samlede sig om Doktor Hengst.

Doktor Hengst rejste sig nu og stod skrævende paa de stærke Ben, i Besiddelse af et Resultat.

Han sagde: „Som Læge under mit seksaarige Ophold paa Island har jeg haft Lejlighed til at foretage over Seks Tusinde Fodmaalinger til Brug for et Tabelværk over Folketyper, hvilket Arbejde af mig blev indbragt som Disputats for Doktorgraden forrige Efteraar. Det er saaledes en heldig Omstændighed, at en Expert er her til Stede.

Jeg vil bede Dem betragte disse Fodspor. De vil se dem ordnede i fire Aftryk paa Rad, to mindre — mellem to bredere. De sidstnævnte ere meget prægnante Aftryk af de yderste Led af en nøgen Menneskefod. Med Loupen vil De se, at venstre Fods Mellemtaa har været en saakaldet Overligger, hvilket vil tjene som Signalement. De inderste mindre Aftryk er utvivlsomt fremkommen ved, at Forlemmerne, støttede paa Haandens Bagflade, ere kastede

frem i et Spring, hvorefter Baglemmerne er trukne frem i Linje med dem. De vil se det meget tydelige Aftryk af tredje og fjerde Fingers Knoer. Denne Gang- og Springmaade paa Forlemmernes Haandbag er ejendommelig for Anthropoïderne, navnlig Orangutang og Chimpanse. Og øjensynlig for Hr. de Smitson, fra hvem Sporene utvivlsomt stamme.

Allerede igaar Morges strax efter min Tilstedekomst isolerede jeg Hr. de Smitson i Bibliotheket, lod ham klæde sig af og gennemgik hele hans Corpus med Stethoskopet. Jeg forudsatte allerede den Gang det, der nu er sket, omend jeg ikke ventede et saa rapidt Udbrud. Jeg fandt Pulsen uregelmæssig, Patellarrefiekserne forhøjede, Urinen stærkt albuminholdig. Og Pupillen havde den ejendommelige metallisk grønne fosforescerende Spyflueglans, som karakteriserer et vildt Dyrs Øjne. Svedafsondringen havde en ram og desmeragtig Lugt.

Hr. de Smitson er uden Tvivl bleven grebet af et akut Rabiesanfald som Indledning til en af disse juvenile Demenser, der angribe saa mange Unge i vor Tid. Nøgen og paa alle fire er han sat til Skovs for at leve som et Dyr.

Jeg vil nu skride til at tage et Gibsaftryk af disse i høj Grad interessante Fodspor."

Derefter blev Fodsporene forfulgt og det lykkedes at finde dem gennem Parken, tvers over en haard makadamiseret Landevej; i det klæbrige Hynde af visne Blade var desværre intet Spor ladt tilbage.

Doktor Hengst mente ganske vist at finde Spor af brede Fortænder, der havde gnavet i Barken paa et Birketræ, men det blev oplyst, at Træet af en Forstelev ved Mærkning med en riflet Kniv var udvist til Fældning.

Den fortrinlige irske Pointer O'Fernaghan blev hentet og sat paa Sporet, og dette syntes at lede til en tætbevokset Mose, hvor O'Fernaghan ikke vilde gaa ud, men stak Næsen op i Luften, slog ud som et Pendul, og grinede forlegen med den lange røde Flab.

General Smitson vred bekymret sine Hænder. „Hvor i Himlens Navn er dog Drengen egentlig henne."

„Unge Smitson," sagde Pastor Gerson, „er aabenbart vendt tilbage til Naturen." Men det forstod ingen uden Pastoren selv og maaske Frøken Alix de la Vallossière, som ikke benyttede sin Forstand, naar hun vilde forstaa en Sag, men andre dybere og sikrere Instinkter.

I sin engelske fodfri, klædelige og praktiske Sportsdragt fulgte hun forbavsende letbenet Jagten, hendes Kinder blev røde af Ophidselse, der kom et dunkelt og graadigt Spil ud fra hendes Mundvige. Hun vendte tankefuld med en lang Bambusstok Buskene inde i Granplantagen for at søge Spor.

Store mørke Skove laa fra Huset ud over Bakkerne i Øst og Syd. Og Aftenens Skygger løste sig

fra Bakkernes Kamme og skyllede ned over Skraaningerne, til ogsaa Dalene sortnede. Skovene laa nu derude og deroppe og drømte i en ny Nat, der kom. De søgende Jægere vendte hjem, og de ganske lidt skræmte Raabukke begyndte deres Glammen fra deres skjulte Stier.

Smitson blev set den følgende Aften. En forhenværende Herskabstjener, der nu bestred en tre Gange præmieret Husmandsjord, saa noget, som efter hans Formodning maatte være Smitson.

Han stod i sin Stald og pumpede Ajle op af den cementmurede Beholder til Gødsel for Havelodden, da han circa Hundrede Meter ude i sine Roer saa et langt, hvidt, firføddet Dyr i lange Spring bevæge sig ned mod den nærliggende Frugthave. Den magre Ryg krummede sig i hvert Spring som et svunget Tov, de græshoppeagtige Baglemmer stemmede Kroppen fremad i kraftige Sæt. Forlemmerne støttede paa Knoerne.

Iagttageren gik for at hente sin Riffel, men da han kom tilbage, var Fænomenet forsvundet.

Den følgende Aften blev Smitson set paa Pastor Gersons Eng, da Pigen ved Solfald gik ud for at malke.

Køerne vendte Hovedet om efter hende, da hun trallende nærmede sig med sin Spand, fulgt af Karlen, der trak Vognen. De saa det bægge samtidig: en hvid og sammenkrøbet Skikkelse, der sad

under den store sortbrogede Malkeko, Europa, havde spændt bægge Forlemmer om Europas Yver og diede af Vorterne.

Pigen skreg op, men Tjenestekarlen, der ikke var ubekendt med denne af tørstige Vagabonder yndede Fremgangsmaade, løb til med Pisken.

Koen saa forlegen efter ham, gjorde et Spring og løb i Gallop ud over Engen. Derefter havde Karlen det Uheld at snuble, og da han igen saa op, var Tyven ikke mere synlig.

Senere blev Smitson set paa lignende Maade: græssende paa alle fire, ligesom den store Konge Nabukuduriuzur, da ogsaa han havde søgt en Bagvej til Naturen af redelig og ydmyg Vilje eller af en uimodstaaelig dyrisk Drift til at vende tilbage —: Smitson paa alle fire, sugende den varme, søde Mælk af Naturens taalmodige Yvere, den af Bøger og Viden forgiftede Smitson, — Smitson der var bleven led ved de store Sten-Stæders frygtelige Døgn, der blot aabnede evige graa, støvede Albumsblade for hans Sind, — Smitson, den fortvivlede Bibliotheksrotte, som aartusindgammelt ophobet Pergament og Papyrus og tykke, tykke Folianter af skimlede Mennesketanker havde udtørret for alle Taarer, for al Hjertelighed, — indtil endelig det inderste Opstandelseskim brød ud af den inderste Skuffe i hans System og i explosiv Udladning blev herskende.

Han har i senere Stadier forsøgt at erindre, hvorledes denne Forvandling er gaaet for sig, men det

lykkes ham kun ufuldstændigt. Hans monstrøse Hukommelse forlader ham her, fordi selve Processen netop opløste den frygtelige og byrdefulde Erindringstvang af hans Sind.

Denne Periodes Hændelser assorberedes sundt af hans Bevidsthed. — Han erindrede ikke! For første Gang blev Kendsgærningerne i hans Jeg omformede og ikke blot fotograferede. Han følte sig for eneste Gang i sit Liv som mere end et Kodakapparat.

Han beskriver Katastrofen som en pludselig Udladning af Vrede, der slyngede ham ud, explosionsmæssigt, i nye Væsensformer. Om selve Flugten skete frivillig eller som Tvangshandling, indlader han sig under Hensyn til sin deterministiske Livsopfattelse ikke paa at afgøre, navnlig da hans Erindring paa disse Felter er affarvet og tilsat med uvirkelige Træk. Han antager, at visse ukontrollerede Kræfter har gennembrudt hans Selvfornemmelse, uden dog at ville udelukke den Mulighed, at han forsøgsvis kan have opgivet sin sjælelige Ligevægt af en Art Videbegærlighed eller Tørst efter at vende tilbage til — almindeligt set og sagt — „den kaldende Natur“.

Smitson beretter omstændeligt om sit Liv i Busken. Han har allerede romantiseret Stoffet, sat det i personlig og litterær Stil, det er utvivlsomt undergaaet fuldstændig Erindringsforvanskning, hvilket viser, hvor intensivt det er oplevet. „Mit Liv i

Busken," kalder han det. „Min Tilbagevenden til Jordens Mælkeyvere." Han fortæller, hvorledes han indlod sig paa at falde ned paa alle fire — ikke uden en vis trodsig Erkendelse af det perverse i den quadropede Gangart.

Han fortæller om Vildtstierne, der vinder sig gennem Dværgkrattet, om sin Gallop over de regndrivende Roer, hvor Hønseflokkene for op som Skud og spredtes som Røg. (Men dette er sikkert en retrospektiv Forestilling, dannet paa Grundlag af tidligere jagttekniske Studier.)

Han skildrer den syrlige, svampede Lugt af de høstlige Blade, og faktisk har han hidtil manglet enhver Grad af Lugtesans. Men han paastaar, at Næsen som Organ i den Periode var ham i høj Grad vejledende, naar han med Neglene kradsede under Bladskorpen efter Agern og Champignons.

Han levede for Størstedelen af disse Høstsvampe, som hedder Bovista, Cantharellus og Fistulina, og som han paastaar at have afplukket med Munden, (hvilket snarere tyder paa Konstruktion end paa et ægte atavistisk Instinkt, der sikkert havde anvist ham Hændernes Brug.) Heller ikke klatrede han i Træer, men afplukkede om Natten den Frugt han kunde naa med Tænderne og erklærer herved at have følt en fuldkommen moralfri Sindsro — end ikke det kildrende Behag af et bevidst vovet Tyveri.

Heller ikke i Henseende til sine Iagttagelser synes han paalidelig.

Saaledes fortæller han en Mængde Details fra Myrenes Liv, hvilket han vil have iagttaget i Tuer, som er befolket af de hyppigt forekommende Lasiusarter, navnlig visse Bemærkelser om de utallige Myregæster, som han foruden Bladlusene har forefundet: store børstebevoksede Biller, der svede sødt ud af Armhulerne *(Claviger testaceus?)* og andre svære blinde Uhyrer af Insekter, som bliver ført rundt i Myretuen og ligne fede Elefanter.

Dette er dog sikkert senere Dannelser. Thi i sin Naturtilstand har Smitson hverken iagttaget eller reflekteret. Han har været en Vild. Men det er typisk, at han senere fandt sig nødt til at udfylde denne Lakune med Materiale fra sin uhyre Bogviden. —

Undsætningsexpeditionen traf Smitson efter fire Dages Klapjagt. Smitson opholdt sig i en Mose; han sad fastklamret til en Ellebusk, forkommen og bleg som en syg Abe; en flere Meter bred Vandgrav skilte ham fra Truppen, som nærmede sig ført af Doktor Hengst.

Der sad Smitson paa sin Elletrunte og spejlede den blanke Himmel i sine Øjne. Hans Sjæl var forsænket i Tilværelsens dybeste Kummer, han følte sin Lidelse som en udvokset Svulst af selve den smerterige Moder Jord. Hans blege Billede stod omvendt nede i Mosens sorte Pøle, brudt af gurglende Gærbobler. Han lamenterede ganske sagte, da hans Navn blev nævnt.

De kom ud til ham ved Hjælp af Brædder og en Brandstige. Doktor Hengst anbefalede den samme Forsigtighed som overfor Søvngængere: Et pludseligt Incitament kunde virke som en Gnist i en Krudttønde og sprænge ham paa ny.

Men Smitson viste sig at være meget mat. Hans Ryg og Ben var kvadreret af smudsige og blodige Striber, Hænder og Fødder bar Strømper af Mudder. Han lod sig modstandsløst tage.

Smitson blev bragt til Sengs i det saakaldte Rosenkammer, hvis spidshvælvede Loft var bestrøet med tusind røde Rosenknopper, hvorimellem Rafaels femten Eroter legede. Og Frøken Alix de la Vallossière indfandt sig, klædt i en hvid Lærredsdragt, med et hvidt Slør vundet om Haaret og tog lydløst Plads ved hans Seng. Hun gjorde ingen Nytte, men sad dèr med kløgtige og faste Sygeplejerskeminer og ventede paa, at han skulde vaagne.

Doktor Hengst udtalte:

„Hr. de Smitson vil ikke mere komme til sin Bevidsthed. Der foreligger en typisk udtalt paranoisk Demens. Patienten er allerede i meget høj Grad angrebet af Debilitet, fuldkommen Lammelse og Bevidsthedstab, der langsomt, men sikkert gaa over i Slutstadiet: Kronisk Paralyse.“

Smitson slog netop da Øjnene op, og da han saa Doktor Hengst, sagde han:

„Kære Doktor Hengst: Det gør mig ondt at have forvoldt Dem Ulejlighed med min Person. Men

jeg haaber, at De alligevel ikke vil fortryde Opholdet hos os.

Jeg har i den sidste Times Tid, medens De underholdt Dem med Frøken Alix de la Vallossière, repeteret vor Samtale i Bibliotheket for fire Dage siden, og jeg indser, at min Uro med Hensyn til mit udmærkede Hukommelsesapparat var ganske ugrundet. Jeg befinder mig allerede fuldkommen rask."

Han saa misfornøjet hen efter Alix de la Vallossière der vendt mod Lyset viste sin Rygside, hvis Linjer et folderigt hvidt Forklæde uigenkendeligt tilhyllede. Og da han hverken genfandt den kælne Profil af hendes Lænder eller den faste og smidige Oval under Rygspændet i hendes Bælte, saa han skuffet mod Loftets legende Eroter.

„*Vraiment,*" udbrød han, „*Etienne Pavillon, de l'Academie française* havde Ret; Iris de la Vallossière er berøvet sin skønneste Legemsdel, og Himlen maa altsaa have et straalende Stjernebillede mere."

Og vendt til Doktor Hengst sluttede han, idet han trykkede Monoclen fast i det venstre gabende Øje og fremrakte sit frygtelige Hovede, der var parat til nye Erobringer.

„Jeg er vel en lille Smule forfrisket. Men det er min Erfaring, at Redning gives ikke ved Tilbagevenden til lavere Bevidsthedsgrader under animalske eller endog bæstialske Livsformer og endnu

mindre ved de Surrogater, som en selv velformet Dame kunde byde vort halvvaagne Sanseliv.

Thi det er desværre sandsynligt, at kun for en døende Mand er Tilbagevenden mulig.

Jeg vil nu forsøge at hengive mig i transcendale Betragtninger —, siden Selvopgivelse er Befrielse, saaledes som de gamle Kirkefædre, Cerinthus og Saturninius lærte, idet de negerede Materien og i Pleroma saa en Opløsningens Vej til Enheden, Logos, hvilken Vej formentlig modsvarer den berømte femdelte Vej, som i den buddhistiske Katekismus, tatwa boddha, er den fjerde af de fire store Sandheder, og som den moderne mysticistiske Kalatschakra ved Hjælp af sine Helgendamer og andre Amuletter ikke gør kortere — saalidt som, indenfor Gnosticismen, de orphitiske og alexandrinske Skoler formaaede det, og allermindst den grove og bondske Symbolik, som i Aaret 141 blev opstillet af den ignorante Hysteriker Valentinus, der var imbecil nok til at mene, at den højeste af verdensdannende Kræfter, Visdommen (Sophia!) var af kvindelig Natur." —

INTERNATIONALE —

EN HISTORIE OM TYVE

PETER KOPF stod ud af sin tredje Klasses Kupé ved den sidste Station, før Toget naaede Berlin. Der var imidlertid alligevel en Gendarm paa Perronen. Han stod med Pikkelhuen spændt fast til sit store, gnavne Læder-Ansigt. Og hans Øjne klippede Billetmærke i dem, der slap gennem Ventesalsdørene.

Kopf trak Hatten fastere ned over sit tætklippede Hoved. Skidt for Resten, om de kendte ham!

Han havde sit Tvangspas i Orden; det kunde de faa at se. Han skulde melde sig med det paa Politikammeret i Berlin; det var en lovlig Sag. Han var ikke eftersøgt; det var blevet godtgjort inden Løsladelsen. Man havde opmærksomt fulgt ham til Grænsen. „Adieu Hr. Kopf!“ „Adieu, snälle Hr. Polismand!“, og saa ind mellem de sorthvide Grænsepæle.

Gendarmen kom nærmere, satte sit Mærke i ham; men det var, lige som Klippetangen blev hængende et Minut. Naada! Han huggede Hovedet bagover og tog efter en opdukkende Vane et Tag efter Over-

skægget, men det havde de nok raget af ham. Han var et mærket Faar.

Nu skulde han altsaa klare sig med Mundtøjet. Tysk talte han med en Tilsætning af Russisk. I Danmark havde han klaret sig med en Blanding af Svensk og Norsk. Det gik rigtig flinkt.

Gendarmen løftede i dette Øjeblik Haanden, og der blev en Standsning i Strømmen.

„Naa," sagde Kopf, „kan man ikke komme forbi; jeg har Venner, der staar og kigger efter mig."

Gendarmen saa' paa ham. „Passér!" sagde han, og lagde i det samme Haanden fast paa Skulderen af en ældre, jovialt udseende, stærkt rødmosset Herre i Pels, der var ledsaget af en Drager med mange Ruslædertasker. Klap! sad der et Par blanke Staalmanchetter om de to middagsfede Haandled. Den pelsklædte fik en skæv, apoplektisk Mund. „Lad os faa en Droske," sagde han.

Kopf trak Vejret lettere. Han kom ud i en lang Lindeallé, der førte ind under buede Viadukter; der var faa Huse, men Landskabet var kvadreret til Byggegrunde. Der stod store, hvide Plakater midt i Marken paa to Ben med Paaskriften: Terræn! Kopf sprang paa en Sporvogn, og nu susede de ind mod Berlin N.

Kopf tænkte paa, hvor rart det var at føle, at det gled af Sted med én. I Toget havde han ikke tænkt paa det; dér havde han sovet. Og nu havde han udstaaet Enkeltcelle i et Aar for at faa tre Maane-

ders Rabat paa Straffetiden i den graa Slaveanstalt der ovre paa Sjælland, hvor en ren Bagatel, der var ganske uværdig hans Talent, havde skaffet ham Logis. Han havde faktisk været meget reduceret, da han kom til at hæfte sig ved den Sømandsjakke, der hang som et Skilt foran en Havnebod. Havde været i daarligt Selskab, spillet Billard og var bleven plyndret for over otte Hundrede Reichsmark i Sedler af et Par Fyre, der var ude at „fange en Torsk“. Der var en rødhaaret Pige med i Spillet. Han var „Torsken“, og hun fiskede ham. Saa var det, han lavede den Kunst med Frakken, og det var et Aar og to Søndage i Tilgift akkurat. Det var paa Tide, at han fik Foden i en ordentlig Stigbøjle og svang sig op.

Naa, der blev nok en af de gamle, rigtig gode Forretninger inden længe.

Desuden „stod han ikke højt“ i Tyskland — havde kun en lille Bedrageridom og vilde næste Gang ikke komme op over en Maaneds Fængsel.

Godt! Nu gik den igen frem i den fygende Luft. Det pustede dejligt her paa Forperronen, lige ned i Svælget. Han stod mellem en Bunke Arbejdere i deres Værkstedstøj, de røg simpel Tobak, de var sodede og lugtede ikke godt. Men det var rart at være med alligevel, føle, at det flyttede sig med én! Puf! Af Sted! Det skurede og klang fra Luftledningerne af disse morsomme Græshoppeben, som Vognen rakte fra sig. Nu dukkede de ned i Fabrik-

staden. Han behagedes ikke af disse graa Fængselsmure og den evige Skorstensskov. — I Arresten havde han haft Udsigt til en graa Dampskorsten og paa Anstalten til en præcis Magen til. Disse Arbejdsmænd gik ind til et ganske lignende Fængselsliv! Han følte sig som fri Mand mod dem. „Rentier“ — han levede af sine Midler; — og han saa' tankefuldt paa sine to Mellem-Fingre, som en dygtig Specialist havde erklæret for ypperlig egnede til at danne „Gaffel“, ved Opfiskning af Portemonnæer fra Damelommer i Trængsel. Naa forøvrigt ansaa han Lommetyveri for ugentlemanlike — foreløbig.

Flere Skorstene! Han kom til at tænke paa en usynlig Kammerat i Arresten, der ved Bankesystem havde forklaret, hvorledes han var klatret op ad Fængslets Dampskorsten ved Lynaflederen, havde vredet den løs og med den som Svingtov var sprunget i fyrretyve Fods Højde et Dødsspring over et Dyb af Gadens Brede ned paa et skraat slibrigt Skifertag, var balanceret paa Tagryggen og sluppet gennem et Kvistvindue — ned. Saa var der en Kamp med fem Mand af Styrken; et Jærnsengeben gjorde Underværker, men hvad er én Mand mod fem!

I Berlin, Norden, nær ved Stadtbahnstationen stod Kopf af sin Sporvogn. Og nu galdt det, om Piper var paa fri Fod.

Piper var paa fri Fod. Han havde mærkelig nok

holdt sig skudfri alle de fire Aar, han havde ført Forretning i Berlin. Han havde et Par store Værkstedslokaler med Udsalg af brugte Cykler i Usedomstrasse. Efter at Cykling var gaaet af Mode i Berlin, gik Forretningen for ringe Omsætning. De professionelle Cyklerøvere søgte udenlandske Markeder, og Pipers Værksted blev efterhaanden en Transitplads, hvor blandt andre franske og skandinaviske Koster hensendtes til Forandring og Ukendeliggørelse. Piper var i Butiken lige indenfor Ruden, og efter at have hilst paa Peter Kopf med et Nik fandt han Anledning til at tage sin Hat og gaa ud ad Gaarddøren. Dèr ventede Kopf ham.

„Naa, er du ude igen?“ sagde han, „det var udmærket. Jeg vil raade dig til strax at gaa over til Moritz Mann. Kom, jeg skal gaa med. Han er flyttet.“

Moritz Mann var en fed edderkoppegraa Guldsmed, der sad i et ugenert lille Baggaardsværksted og arbejdede over en Blæselampe, som han traadte med Foden. Han blev ved at banke med den spidse Hammer paa et krumt Stykke Metal.

„Jeg har en Mand,“ sagde Piper, „som jeg garanterer for er brugelig. Vi har arbejdet sammen ovre i Staterne.“

Moritz Mann lagde sine Sager fra sig. De saa' et Par hurtige Krystalblink fra en Æske, han lagde ind i et Jærnskab. Han smed det krumme Stykke Metal, — det var et Brystsmykkes Indfatning af

Guld —, hen i Vindueskarmen, hvor der stod en Tallerken med afspiste Pølseskind. Han tog Skærmen af Ansigtet, stod nu op, var kæmpestor med en svær hængende Bug.

„All right,“ sagde han. „Vel, Hr. Kopf. De er nok, hvad vi i Amerika kalder en „*handy*“ Mand med et Centrumsbor.“

„Jeg har lavet den Kunst før,“ sagde Kopf.

„Der er et Selskab i Byen,“ begyndte Mann. „Der er kommet et engelsk Selskab her til Byen .... Har De hørt om Mr. Weeny?“

„Weeny? Ikke under det Navn.“

„Navnet er ogsaa ligegyldigt. *Weeny limited*, kan vi kalde det, er kommet hertil i Forretningsanliggende. De behøver som sagt en Mand, der er kendt med Sagerne.“ Mann var i Færd med at klæde sig om og præsenterede sig nu i Silkehat, Bonjour og en stjærnebesaaet Plydses-Vest. „Ser De, Hr. Kopf, jeg kom fra Frankfurt i Gaar Nat. Der sad i Kupeen en ældre engelsk Herre og læste en Avis. Vi var alene. „Taler De Engelsk? spørger han med ét. „*Yes, sir*“. Vel. Vi kommer i Snak, han er fremmed, jeg er kendt. Jeg fortæller, at jeg er Næringsdrivende her i Staden med Guldsager og Juveler paa Auktionsopkøb og lignende. Strax tager han et Etui op og tilbyder mig en Brillantring til Salg. „Er De en af os?“ spurgte jeg. Han nikkede og gjorde det sædvanlige Zinke med to Fingre og venstre Øje.

Godt. „Jeg saa' strax, at De var af Lavet," sagde han.

Saa gjorde vi Forretningen med Brillanterne. De er fra den store Affære i Edinburgh. Har De ikke læst om den? Naa. Han havde en Citytaske halvt fuld af Smykker. Nu gaar Stenene til Markedet i Hamburg. Her er de ikke i Pris. Indfatningen er min Andel. Han spurgte mig, om jeg ikke havde en modig Mand til en Affære, de har for her i Berlin. Han skulde møde sit Selskab her."

„Hvornaar?" spurgte Kopf.

„I Aften. Der er udeblevet en Mand for dem. Han blev taget i Frankfurt, og det gælder at handle hurtig, inden han faar sladret; han er ikke paalidelig nemlig — under Arrest. Altsaa i Aften. Det er Mr. Weenys Selskab. Mr. Millar venter mig Kl. 9."

„I Aften!" sagde Kopf. „Aldrig. Jeg er for det første her med Tvangspas. Jeg skal melde mig paa Kamret inden 24 Timer. Desuden gør jeg bedst i at „ligge lavt", som de siger i Staterne, i nogen Tid og holde mig ude af Haandteringen, til mit Maalesignalement, som gik til det tyske Politi ved min Udvisning, er mindre frisk i Politiets Arkiv. Farvel. Jeg gaar altsaa op paa Kamret. Skal jeg hilse?"

„Pyh!" sagde Hr. Mann.

„Og desuden," sagde Kopf videre. „Se paa mig: Jeg ligner fuldstændig en løsladt Røver. Jeg har rejst en Nat paa Jærnbane, er fuld af Kulrøg, snav-

set og gennemsvedt. Jeg ser ud i Tøjet som en Antikvitetsgenstand. De véd, jeg er af god Familie og meget øm over min Person. Min Overfrakke var moderne for to Aar siden, og mine Buxer ser ud, som om de havde ligget i Blød, medens jeg stak i den graa Uniform. Penge har jeg fra Overarbejde. Nej. Jeg vil ekvipere mig, tage ind paa et Hotel, faa mig et delikat Dampbad, — jeg har nok af Anstaltens Lørdagsskrubber, — og saa smække mig i Nat i en førsteklasses Patentfjederseng. Det er, hvad jeg har glædet mig til, og det er, hvad jeg vil."

„Vel, Adieu, Hr. Kopf," sagde Mann. „Det gør mig ondt. De kunde have indlagt Dem Fortjeneste. Det er meget fremragende Folk, de Englændere. Af „De store", *„the high mob"*, som de hedder i London. Det er en exceptionel Udmærkelse at faa tilbudt Arbejde for dem. Men som De vil."

„I Morgen er jeg villig." Kopf betragtede med Modbydelighed et Par Handsker og et Lommetørklæde, han fandt i sin Lomme, indskrumpede til en Valnøds Størrelse, tørre og stive. „Det er Desinfektionsovnen," brummede han, „de Svinebæster!" Og da Hr. Mann ranglede med sine Nøgler for at faa ham ud af Døren, betænkte han sig og sagde, at han kunde paatage sig Arbejdet.

Mann sagde: „Godt. De skal stille Klokken halv tolv paa Friedrichstrassestationen." Og han opgav ham nærmere Kendetegnene. „Indtil da maa De blive ovre hos Piper, ikke vise Dem paa Gaden, over-

hovedet ligge musestille inde i Lageret. Blev De anholdt, sad vi net i det."

Kopf bandede. „Naa, snavset er jeg. Og i Nat er alle Katte graa." Han redte sig et Leje mellem Dyngerne af gamle Gummislanger og Cykledæk og sov øjeblikkelig. —

Hr. Mann førte med megen Elegance sin svære Mave foran sig ned gennem Chausseestrasse. Han gyngede, let i Gangen, og svingede sin sølvduppede Stok. Han var imponeret af Englænderne og kopierede deres sejge Globetrottertrit. Han købte sig et Par gule Støvler og lod hos en Frisør Overskægget klippe kortstubbet efter engelsk Officersmønster paa Bekostning af aarelange Skægbinds-Resultater.

Alligevel imponerede han ikke Mr. Millar, da han traf ham inde i Kaiser-Passagen. Millar strøg rask forbi ham og hviskede: „Hurtig. Auto! Gaa op efter mig." Han gik ud i Friedrichstrasse. „Auto!" raabte han, og der kom en ledig Motordroske farende. Han sprang ind under Kaleschen, og Mann var ikke sen til at komme efter.

„Jeg vil nødig ses sammen med Dem, *you know,*" sagde Millar paa Engelsk. „Vi staar ikke rigtig godt til hinanden, saadan i Garderoben, *you see.*" Millar var nemlig i flot Rejsekostume, med en lille Kricket-hue paa sit smukke Hoved og Jockeygamascher op om Læggene. „Har De Manden?"

„Friedrichstrasse-Stationen Klokken halv tolv. Parat. Vil De ryge?"

„Nej Tak. Ryger ikke, naar jeg er i Træning. Holdt Kusk!“ Han betalte Kusken. „Hr. Mann! Klokken fem i Morgen tidlig maa De være parat i Deres Værksted. Der bliver en Del Stene at pille ud af en Smule Guldblik. I Morgen Klokken otte er Deltagerne spredte for alle Vinde med de første Tog. Hurtig i Vendingen, véd De. God Aften, Hr. Mann.“

Millar gik fra Brandenburger Thor, hvor han var staaet ud, tilbage i den tætte Menneskevrimmel. Der kom en ung Dame med Fingeren inde mellem Bladene paa en Turisthaandbog langsomt vandrende. Rejsesløret indrammede hendes meget blege Ansigt. En mørk Herre ledsagede hende. „Aa, undskyld min Herre,“ sagde den mørke. „Vær saa venlig at vise mig Vej til Zoo.“ — „Med Fornøjelse.“ „Jeg er forøvrigt selv fremmed her,“ sagde Millar og tilføjede: „De er en præcis Mand, Morris. Vi har fundet en Mand, og Wilson har meddelt mig, at Farvandet er frit. Klokken ti begynder vore Vagtposter deres Ruter.“

„Tak for Oplysningen,“ sagde den anden. „Kom saa, Jessie.“

Morris gik videre med Jessie. Hendes lidenskabelige mørke Øjne og de svære Guldringe, der hang fra hendes Øren under en Bunke pelstykt Haar, vakte ikke ringe Opsigt. Morris blev ængstelig. „Lad os ikke gaar herinde i Strømmen.“

Han fortalte om Millar, hvorledes han oppe i

Stockholm en Gang paa Gennemrejse var blevet taget, fordi han gik for meget inde i Menneskestrømmen, og sigtet for Lommetyveri. I tre Maaneder sad han. Saa blev han ked af den Ting, bad sig fremstillet for Dommeren og sagde følgende:

„De har haft den Frækhed at sigte mig for Lommetyveri. Er De rigtig vel forvaret? Véd De, hvem jeg er? Jeg er den meget bekendte Jack Fergusson Millar! Jeg er Medlem af et stort internationalt Selskab, John Weeny limited. Vores Driftskapital er paa to Hundrede Tusind. Vi gør Forretninger i Bankhvælvinger og i førsterangs Juvelérbutiker i London, Paris og Wien. Tror De, jeg putter mine Fingre i jeres lumpne svenske Overfrakkelommer? Nej, min Herre. Vær saa venlig at lade mig faa min Bagage, at jeg kan komme bort fra saa tarveligt et Land. Lommetyveri! Aldrig har jeg kendt Magen!“

Naa, Millar var ikke eftersøgt og fik følgelig Lov til at rejse.

Jessie lo. „Jeg saa' en Gang en Lommetyv arbejde. Han gik stille med Hænderne i Lommen, men der var ingen Bund i de Lommer, og Hænderne kom ganske stille frem neden under Slidsen. Hvor pudsigt. Ikke!“

Jessie skiltes fra ham udenfor Central-Hotellet, hvor hendes Fader, Mr. Weeny, var taget ind under Navnet „Mr. Clackwood Esq.“.

Hun fandt ham nede i Restavranten i Selskab med en mager skægløs Herre i lang gul Overfrakke.

Det var Selskabets Londonersagfører Mr. Dear. „God Dag, Jessie.“ Mr. Dear rejste sig med Haanden fuld af Papirer. Weeny havde meget at ordne. Han ejede en Privatformue paa en halv Million Pund Sterling, saa' for Resten meget distingveret ud, hvidvestet og elegant i Manchetlinned og Fodtøj. Men Ansigtet inde i den sølvgraa Skægindfatning spidsede sig ud mod en Næse af tydelig Jordbærkulør. Han var imidlertid kun normal og arbejdsdygtig, naar han var beruset, og begyndte derfor altid paa Portvinen strax før Lunch.

„Naa, min Pige! Hvor vil du saa hen i Aften?“

De blev enige om Wintergarten. Mr. W. Dear, *Attorney & Solicitor, London,* skulde af Sted med Aftentoget. Beklagede ikke at kunne være med til den lille natlige Forretning.

„Saa gaar vi i Wintergarten. Paa Hjemvejen kan vi gøre en lille Tur ned og se, om Drengene har alt i Orden.“ Nu bragte en Kellner ham „Times“, der var bleven ledig, og han lod sig ikke mere forstyrre. —

Klokken halv tolv gik Jessie med Millar ud ad Wintergartens Bagudgang over paa den nærliggende Friedrichstrasse-Station. Jessie havde faaet Lyst til at se den nye Mand. Og hun saa' en meget snavset skummel Person, der stank af frisk Guttaperka. Hun gik nærmere. „Hvad hedder De?“

„Pietro Kaput,“ sagde han. Hun lo, kunde godt

se, at han var baade kraftig og køn, men holdt sig i fornem Afstand paa Grund af hans Lurvethed.

Peter Kopf var rasende. Han fandt Jessie bedaarende.

Det var den Type, som han særdeles godt forstod at gøre sig hengiven, sort og blank var hun i Øjnene, munter og festlig, en udmærket Kammerat ved Udførelsen af lystige Indfald. Men hvad hjalp hans hvide friske Tænder, hans kokette Blink med venstre Øjenlaag ham, nu da han var i disse Slaveklæder.

Jessie stod med et silkeforet Slag løst over en pragtfuld Kniplingsbluse og maalte ham. Han skulede til Millar, der behandlede ham meget nedladende. Af Fødsel og Opdragelse var han saa god Gentleman som denne hovne Jockey! Men en afdanket tredjerangs Tjener lignede han i Tøjet, spist havde han ikke, drukket endnu mindre. Godt! Arbejdet skulde vise, at han var Gentleman endda.

Villaen laa et godt Stykke ude i Thiergartenkvarteret, temmelig isoleret midt i en Have. Som de fleste omliggende Villaer stod den ubeboet om Sommeren udenfor Kontortiden. Den ejedes nemlig af en meget rig Diamanthandler, der havde sit Kontor i Villaens Stueetage. Selskabet kunde skimte den høje Gavlkrone over Buskadset. Situationskortet, som de allerede i London havde sat sig ind i, passede paa en Prik. Necks, der havde været i Ber-

lin for at rekognoscere to Maaneder i Forvejen, havde gjort sine Sager godt. Skammeligt, at han nu sad fast i Frankfurt.

Et Par af de yngre og mindst erfarne blev udstillede som Vagtposter helt oppe fra Siegesallee, en Kæde med fire Hundrede Alens Afstand mellem hver. De havde Anvisning paa at fingere berusede, hænge paa en Bænk og opholde — og om fornødent fornærme — enhver Betjent, der nærmede sig.

Millars Halvsøster, en tolvaars Tøs i fantastisk Tiggerkostume, skulde drive i nærmeste Nærhed inde paa Fortovet. Hun havde en særlig Evne til at opholde navnlig ældre Herrer, som ubelejlig kom forbi. Hun sad stille paa en Stentrappe og klynkede og var smidt paa Gaden af sin onde fordrukne Stedfader, og hun var parat til at smøge Strømperne op om sine dejlige Ben og vise Mærkerne efter Slagene over Lægge og Knæ, om Herren ikke vilde tro hende.

Vagtposterne skulde skifte Plads hver Time, om Afløsning var der ikke Tale. Klokken halv tre skulde Hovedstyrken rykke frem.

Banden foretog altid meget faste Bevægelser, direkte voldsomme Fremstød paa forud valgte Stillinger. Det var sjældent, at nogen Operation under dette opsparede Højtryk af fælles Energi slog fejl.

Mr. Weeny kom kørende i en Droske ude fra Charlottenburg, hvortil han var taget med Toget

lige i Forvejen. Han kunde uden at bemærkes saaledes gennemløbe hele Rækken af Vagtposter. Alt var i Orden.

Klokken halv tre kom Morris, Millar, en meget stærk, forhenværende Nævefægter Wilson, og Peter Kopf ned i Villaalléen. Millars Halvsøster sneg sig klynkende forbi dem. Alt var i Orden. Politiafløsningen var netop foregaaet, og Betjenten var oppe i Sidealléen.

Hurtig stak Morris en Jærnkrog ind i Laasen paa den store Gitterport og vred om. Op kom Laagen, og de gik rask ned over Grusgangen. Da Villaens Façade berørte Sidealléen, var Bagsiden med Haven den rette Operationsbasis.

Som de havde ventet, var alle Vinduer spærrede med Jærnpersienner.

Wilson, der var gaaet op ad Trappens tre Stentrin, hviskede ned til de andre, at den Stump Tændstik, han Klokken 6, da Forretningen lige var blevet lukket, havde anbragt i Nøglehullet paa Entrédøren, sad der endnu. Dette godtgjorde, at Huset nu var tomt. For en Sikkerheds Skyld ringede Wilson længe og voldsomt paa Dørklokken. Blev den lukket op, skulde han sige, at han vilde tale med Lægen — og saa opdage, at han var gaaet galt. Men der blev ikke lukket op.

Saa hentede Morris og Millar Ejendommens Brandstige for at naa første Sals Vinduer, der syntes lettest at angribe. Imidlertid viste det første Vindue

sig at være blindt og malet paa Muren. Det nedslog dem. Tyve holder ikke af at maatte forandre Plan. „Vel," sagde Morris og studerede Grundridset ved Lyset af en Cigar. „Kontoret er de to Vinduer dér i Stuen. Lad os gaa gennem Skoddet lige durk til Maalet."

Wilson ordnede nu Instrumenterne, nogle Løvsave, et Par engelske Tandfile og en Del fortræffelige Mejsler.

„Vær saa god, Hr. Kopf," sagde Morris og traadte tilbage.

Kopf lod Fingeren glide langs den bølgede Jærnskodde, der ganske dækkede Vinduet. Han valgte et Punkt, hvor Rammen, som Persiennen gled i, sluttede mindre tæt til Muren. Der førte han sin Mejsel ind, og paa to Minutter var han færdig. Wilson havde allerede ved sit Besøg om Formiddagen bemærket en stor Træbuk ude i Gaarden; den blev hentet, og en Jærnstang blev stukket ind bag Persiennerammen, Wilson lagde sig med hele sin Vægt over Stangen, der støttede paa Træbukken, og med et svagt Knæk blev Persienne og Ramme løftet ud af sit Leje i Muren og hang slingrende ned over den klatrende Vedbend. Saa begyndte Kopf at bore i Vinduessprossen; det tog næsten et Kvarter, før han med en Staaltraad gennem Borehullerne kunde løfte Lukkehagerne af. Efter at have undersøgt, om der mulig henstod Genstande i Vindueskarmen, der

kunde falde ned og gøre Støj, lukkede han Vinduet op, og de gik alle fire den Vej ind i Kontoret.

De hængte strax et tykt Tæppe, de havde medbragt, for Ruden og aabnede for det elektriske Lys.

„Det var det," sagde Morris og tændte en Cigar, han fandt i en aaben Kasse paa Skrivebordet. „Ja vær saa god, Kopf, og vis, hvad De duer til." Han tog Plads i Sofaen.

Kopf var i Færd med lidt Haartoilette foran et Spejl. Saa gik han omkring i Stuen og kiggede paa Væggene.

„Ja, det er Pengeskabet, De kigger efter," sagde Morris. „Det skal være i Kælderen. Naar De fløjter paa det, kommer det nok op."

Millar og Wilson, der havde gjort en Ronde i de andre Stuer, kom tilbage og nikkede. Alt var i Orden.

Der var et Træskab, der ganske fyldte den ene Væg. Og Kopf, der var Specialist i saadanne Indretninger, gik øjeblikkelig i Lag med en sort Jærnhætte midt paa Døren. Der var et Nøglehul, men en Kniv forslog bedre. Og Hætten gav Plads for en Elfenbensknap. Saa snart han havde trykket paa denne, kunde de høre den svage Brummen af Jærnskabet, der steg op fra Kælderen.

„Bravo, Kopf!" sagde Millar. „*Well done, my boy!*" Det var ikke muligt at komme til dette indemurede Skabs Bagside, og Laasene var skjulte af Klapper. Man havde forberedt sig paa at kunne aabne dem

ved at sende en kraftig Straale af en lille Sprøjte ned i Nøglehullerne, men det var ikke til at tænke paa nu.

„Her er Bomberne,“ sagde Morris, „og et godt Staalbor. Kil paa, Hr. Kopf!“ Han strakte sig magelig paa Sofaen. Wilson stod Vagt ved Døren. Hans mægtige Arme syntes at hænge som Hamre dirrende i spændt Fjederkraft.

Kopf borede fem Huller omkring de fem Laase og satte Dynamitpatronerne ind i deres Leje. „Vær saa god,“ sagde han. „Nu er min Del af Forretningen forbi. Nu kan I andre brænde løs. Nu vil jeg se mig lidt om.“

Millar kom med en Del Puder og Tæpper, som han svøbte om Skabet for at dæmpe Larmen, og Morris, der var ingeniøruddannet, anbragte en Traadledning i en af Belysningskontakterne. „Hvorfor ikke benytte Kommunens Strøm til at tænde Minen,“ sagde han. Der gik en Del Tid med denne Ordning.

Imidlertid gik Kopf ind i de tilstødende Værelser og tændte Lys. I et Spejl saa' han sit eget Ansigt, frygtelig medtaget, med lange Sodstriber under Øjnene og over Kinderne. Og da gik det ham, som det ofte gaar Tyve: at de paavirkes og beruses af de Stuer, hvor de er gaaede ind for at stjæle.

Han befandt sig under voldsom Betagelse af den overdaadige Salon, hvis Damaskesportiérer blødt strøg hans snavsede Kind.

Han gled med et halvt Blik forbi de store lyse

Malerier af Kvinder, Zigeunerdamer, der stod med løftede Tamburiner paa en Marmortrappe, ganske nøgne Kvinder, der laa cigaretrygende bagover paa et Pantherskind. Han lod Fingrene glide hen over de mavriske Taburetters riflede Ornamenter. Og han følte sig pludselig under en brændende Tørst efter igen at faa Del i denne, som han syntes, rige Komfort og udmærkede Elegance.

Hans Haar, der hang ham ned i Panden, klæbede svedigt. Han fik en tyk Hoste, som havde han spist Støv. Han flængede Frakken af sig, saa Ærmegabene sprang og den raadne Vest skiltes i Ryggen. Han løste sit røde Slips, der snærede som en Strikke om hans Hals. Det lettede.

Kopf gik med voldsomme Gebærder omkring i Salen, ind i Spisestuen, hvor Lyset brødes i Væggenes Kobberkar, hvor der paa Bordet endnu laa en hvid Dug med to slanke Sølvstager og en gylden og blaa Porcellænsopsats med røde Æbler. Han flængede Skjorten fra sit Bryst, gik og nynnede, gned sig i sine lange Tyvehænder. Det gjorde godt.

Han drak et Glas Vin, kom buldrende ud i en Korridor, en Korridor med bløde Løbere; — noget andet end Fængselsgangenes klaprende Gulve af Jærnrister. Derefter smækkede han en Dør aaben og kom ind i et hvælvet Rum af Marmor, der sænkede sig til et Bassin omgiven af blanke Messingrør og snirklede Haner. Og nu flængede han de sidste Klude af sin Krop, prøvede Hanerne; saadan!

Nu sivede fine Dampstraaler frem af Gulvet, lagde sig ømt og vaadt og varmt om hans Hud. Han gav sig ganske hen. Han lod det regne iskoldt og pludselig glødende varmt fra Loftets skinnende gule Brusekander. Lagde sig derefter ned i en Seng af lunt blødt Vand. Det buldrede og kogte inde i Rørene. Han dansede omkring paa de bløde Filtmaatter, gjorde Gymnastik og var inde og nippe til et nyt Glas af den søde Sherry i Krystalkaraffen. Han lagde sig paa ny i det lune duftende Bad.

Morris kom farende. „Hvad Pokker gør De, Menneske? Vil De ødelægge Forretningen for os?"

Kopf dansede for ham, fløjtede ham ind i Næsen. Den store marineblaa Tatovering, der viste et Klownansigt midt paa hans Bryst, trak op til et overstadigt Grin, medens han vred sig af Fornøjelse. Han var Husets Herre nu. Han sprang ind i Sovekamret. Smuttede ned under det bløde Edderdunstæppe og rullede sig bekvemt til rette.

Paa én Gang var det, som om Døre og Vægge lukkede sig sammen dumpt og kvælende. Det blev samtidig bælgmørkt. Han var absolut døvet og vidste, at han havde hørt en usædvanlig, en frygtelig bragende Larm. Han sprang op, og Morris faldt bagover imod ham. Millar tændte samtidig et Lys.

„Satan!" raabte han. „Hvorfor forstyrrede De os med Deres Kunster!" Minen var sprængt for tidlig, og Explosionen havde gjort frygtelig Skade. I Kontoret var det meste Bohave splintret, en tyk Taage

slørede forøvrigt alt; men Wilson var allerede i fuld Gang med Staalskabet. En tre fire Slag med en Hammer, og Skabet var aabent.

„Hurtig!" hviskede Morris. „Explosionen maa være hørt." Han greb en Citytaske fra en Knage og rakte den til Wilson. Wilson bed Æskerne aabne med sine stærke Tænder og smed Juvelerne ned i Tasken saa ugenert, som bælgede han Ærter.

Kopf gik tilbage til sin Salon. Han var søvnig og vilde gøre sig bekvemt. Han fandt en Sovefrakke foret med grøn Silke. Han puslede henne ved Klædeskabet. Dér hang paa Rad mindst tredive Sæt Spaseredress i Staaltraadsrammer, Frakker og Benklæder for sig sammenlagte i stive Folder.

Wilson og Morris kom ind paa ham. Morris rasede: „Er De gal Mand? Hvad har De for?"

„Hys," sagde Wilson. „Der er Folk inde i Haven. Af Sted!" Og i det samme rammede han med knyttet Næve Kopf et Hug op under Hagen, der fældede ham som en Stud.

Politiet var imidlertid allerede ved Bagdøren. En Politibetjent viste sig under den opbrudte Jærnskodde.

„Hoveddøren," skreg Morris og trak en Revolver frem. En efter en skrævede de over Kopf og kom ud i Entreen. —

Betjenten løftede Kopf op og hældte lidt Vin ind mellem hans Tænder, førte ham hen til Sengen „Nej, jeg vil klæde mig paa," sagde Kopf.

„Jeg haaber, min Kollega kan fange dem," sagde Betjenten. „Jeg hørte, at han fløjtede paa Assistance. De har faaet en slem Næsestyver, min Herre, og det ser ud til, at Tyvene har taget det meste af Deres Værdisager med sig. Sprængt Skabet med Dynamit synes det. Er De lidt bedre? Godt, at vi hørte Knaldet!"

„Ja," sagde Kopf. „Vil De være saa venlig at tage den mørkeblaa Dress dèr til højre i Klædeskabet." Og han valgte sig omhyggelig en Manchetskjorte ud. Omsider var han paaklædt og tog i Entreen en elegant Silkehat.

„Vær saa venlig at hente en Droske," sagde han til Politimanden, der allerede var i Gang med at tage et Rids over Lejligheden. Den anden svarede noget stødt, at der var Holdeplads omme paa Hjørnet.

„Tak," sagde Kopf og han saa' sig om. „Jeg havde en lille Citytaske til Toilettesager, da jeg kom herind med Toget i Aftes."

„Er det maaske den?" sagde Betjenten og bukkede sig under en Stol.

„Jo, mange Tak." Kopf tændte en Cigar. „Jeg kører nu op til Politikamret," sagde han. „Vil De være saa god at ledsage mig." Men Betjenten turde ikke forlade Gerningsstedet.

Kopf hilste i Haven paa Kvarterets Politiassistent, der betragtede ham noget mistænksomt, men lod

ham passere, da han saa' Betjenten paa sin Post i Døren.

Klokken ti traf Kopf Jessie Weeny ved sin The i Centralkafeens Restavrant. „Er Deres Fader visibel?“ sagde han. „Gud, Mr. Kopf!“ sagde Jessie. „Er det Dem. Véd De, at baade Morris og Millar er sat fast. Og Fader er taget med Exprestoget til Hamburg for at holde sig klar til at forsvinde fra Fastlandet. Mig vilde han for ingen Pris lade følge med. Og jeg er ganske alene her, til jeg faar Telegram fra ham.“

„Saa meget des bedre,“ sagde Kopf og satte Citytasken tungt paa Marmorbordet. „Saa meget des bedre!“

Hun saa' paa Tasken, smilede og spidsede sine flammerøde Læber. „*Well, my dear boy*!“, og hun lagde sin Arm i hans og hviskede: „Nord-Syd-Exprestoget gaar om en Time. Jeg har altid drømt om en Tur til det skønne Italien, hvor jeg endnu aldrig har været.“

BLIND PASSAGER

„SIRIUS“ blev varpet ud af Westindia-Dok. Inde paa Kajen løb Dokmænd i sluttede Sjag af Sted med Trosser og Slæbere. Paa Dækket susede Dampspillene, Dampen føg lavt hen over Lugernes Presenning. Hen over Dækplankerne kom Vagtmandskabet stampende, og Kaptejnen stod paa Broen og bandede gennem Raaberen.

Første Styrmand dansede Krigsdans paa Agter-Spillet. Kasketten sad ham bagvendt i Nakken, han skreg og skændte og var vittig paa blandet engelsk, dansk og portugisisk Slang.

Den store Staalsvingbro aabnede med Majestæt sine mægtige Skeletarme. „Sirius'“ Skrue slog et Par vredne Slag i det smalle aabne Løb, standsede saa brat, afbrudt i en Optakt. Hindringen var en lille skidden Hjuldamper, der masede sig frem, osende af daarlige Kul. Den halede af Sted med et Kobbel raadne Pramme, hvori Majs laa i gyldne Dynger; de klodsede løs mod andre fortøjede og drivende Pramme og Flaader med Kolonialfragt, og Indløbet var en Tid spærret af et Bjærg af sprag-

lede Thekasser, vekslende røde og grønne Tærninger i Stabler af Pakhushøjde.

Andre grønne og sorte Bugserdampere holdt prustende og hylende ude i Floden og vilde frem. Pramførerne løftede deres lange Stænger og skubbede og stagede og vrælede imedens dette Londoner-Doksprog, der er dunkelt som Londons Slums, skiddent som det mælkegule Themsvand.

Svingbroens Alarmklokke klingrede. Over Pakhusenes Tage paa høje Jærnbuer kom et Tog drønende og vilde frem — over og videre. Og Dokarbejderne slap „Sirius'“ Trosser og Slæbere, vendte deres Skraa og spyttede tankefuldt ned paa Thekasserne.

Ude paa Themsen gik et evigt Vandretæppe: Strømkrusninger, der gled frem, og skraa gule Master, der kom og krydsede hverandre som Spyd og forsvandt. Signalvimpler og Skorstene af alle Selskabers Mærke.

Kaptejnen paa „Sirius“ slugte sine Eder. Han opgav ikke sin inderlige Overbevisning, at hans Skibs og hans Fragts Transport var vigtigere end hele Kæmpedokkens øvrige aarlige Trafik. Men han indsaa billigen, at i disse Forhold blev et saa godt Krav ikke respekteret. Han slog ud med Haanden ad første Styrmand, der bestandig dansede paa Forlugen, han trak paa Skuldrene og gav sig Tid, indtil Prammene var klar af hinanden og kom pjaskende ned langs „Sirius“ Sider, medens Damperne

halede, alt hvad de tangfrynsede Slæbere kunde strække.

„Sirius“ gled ud i Flodløbet, og Skruen begyndte at piske det gule fede Flodvand op i store slamfyldte Skumkager.

Langsomt passeredes de vældige Dampere, høje og sorte som Pakhusene langs Kajen. De passerede en evindelig Række af graa Panserskibe, hvis kantede Omrids viskedes ud af Drivregnen. Maager kom allerede baskende ind fra Nordøst. De gled forbi Greenwich, hvis hvide Hospital aabnede sine Fløje mod de søfarende, forbi Woolwichs hamrende Værfter. Bredderne blev fladere, skorpede af gule Lerskrænter. Fortemes cementplomberede Tandsæt grinede frem fra de grønne Bastioner. Vandet blev kraftigere kruset, Themsen blev bredere, bredere. Der kom slanke, feminine Skonnerter og rundmavede Barkskibe brasende for alle Sejl. Midt i Strømmen laa Fyrskibe. Og Lodsbaadenes rødstribede Sejl føjtede rundt mellem de vuggende Bøjer og røde Vagere og søgte Forretning.

Søen gik stærkere. Land var nu kun smalle blaagraa Striber i Horisonten.

Først da viste den blinde Passager sit smilende, hørblonde Hoved paa Dækket.

Mandskabet stod den Gang og drev og spyttede ud over Rælingen. Anden Styrmand gjorde Kvalm over løbende Gods, der ikke var forsvarlig surret,

over en Svaber, der hang og lavede en vaad Sø paa Dæksplankerne.

Drengen blev kostet hen for at tørre op. Han løb bleg af Sted med den sorte Skibspuddel paa tre Ben i sine Hæle. Han var den første, der fik Øje paa den blinde Passager, som netop stak Hovedet frem fra Folkelukafets Lugekarm.

Drengen spjættede tilbage ved Synet af dette fremmede Ansigt, der strax stemte sig til et venligt, om end usikkert Smil. Han gjorde omkring og satte i Løb hen til Første-Styrmand.

„Mr. Ohlson," raabte han, „Stowaway on board, Sir!"

Første Styrmand blev gal i Hovedet; han vidste, at det var nok til at fordærve Humøret paa den gamle i Rejsens samtlige 36 Dage. „Sirius" var fragtet til Rio med tørret Fisk, Sheffielder Bordknive og Filtvarer. Der var ingen Havn i mange Dage og det sidste Lodsfartøj var ude af Sigte. Og han tænkte sig, at den gamle vilde anmode Snyltegæsten om at spadsere fra Borde snarest og sejle videre i sine egne Vandstøvler.

Han traf Chefen i Bestiklukafet mellem Logbogen og en Whiskyflaske, der altid blev hentet frem til Lodsen, og hvoraf Kaptejnen aldrig drak, da han var Afholdsmand.

Kaptejnen modtog Rapporten uden at fortrække en Mine. Det var nu saa, at „Sirius" paa de nærmest foregaaende Rejser tvende Gange havde haft

en umønstret Mand indenfor sine Planker, og den sidste af dem, som var bleven godt behandlet og endog hjulpen med Penge, havde ikke alene medtaget Kaptejnens Vinterfrakke, da han gik fra Borde, men var oven i Købet rendt lige i Armene paa Politiet, der ventede ham med en Arrestordre for utallige Tyverier; og han havde derved forvoldt „Sirius'" Kaptejn en Hoben Konsulatsvrøvl og Overliggedage og Fragttab.

„De véd, Ohlson," sagde Kaptejnen meget roligt, „at jeg ikke vil vide af nogen Stow-away fellow her om Bord. Jeg vil ikke se ham, forstaar De. Jeg erklærer simpelthen, at der ikke — *ikke*, forstaar De — er andre Folk om Bord end dem, jeg har paamønstret. Skulde De eller nogen anden her om Bord tro noget andet, saa maa De se at omvende Dem. Og De maa gøre Folkene forstaaeligt, at de har talt fejl, naar de har talt én Mand for mange. Denne ene for mange existerer ikke i mit Fartøj. Vi er jo enige om den Ting, saa længe vi ikke er berusede og ser dobbelt."

Ohlson var enig. Dels havde han ligesom sin Chef faaet nok af de seneste Snyltegæster, dels interesseredes han levende af Kaptejnens Indfald. Han gik forefter.

Han traf Drengen. „Hvor siger du, at du har set ham, Dick?" spurgte han. Dick pegede paa den fremmede Fyr, der nu stod med Huen i Haanden henne ved Bagbords Jollebomme.

Donkeymanden og Letmatrosen Georg var paa Vej hen for at give sig i Tale med ham. De øvrige Folk tog tilsyneladende ikke Notits af ham. De havde travlt hver paa sin Vis, men alle skelede de agterud efter Kaptejnen. Og de glædede sig til det Spektakel, der nu sagtens vilde bryde løs.

Men Styrmanden stirrede lige tværs igennem Snyltegæsten med en uskyldig-forbavset Mine:

„Hør nu her, Richard," sagde han. „Du er en ung Hvalp endnu og bør ikke forsøge paa at være morsom paa Voxnes Bekostning. Jeg ser ingen Mand dèr, hvor du peger, men derimod den Bagbords Hækjolle og saa Vandet. Og du maa indrømme, at dine Øjne heller ikke ser nogen Mand, heller ikke Georg og Mathias og de andre Labaner. Vel Folk! Vi vil ikke vide af flere af de fordømte og tyvebrændte Slubberter, der vil gaa med uden Billet. Og den Ting er vi enige om, Folkens, at vi hverken vil se eller høre den Slags gratis Passagerer her i Skibet. Er det forstaaet?" Og han blinkede rundt til Folkene, der nu stod i Kreds om ham og den fremmede.

De lo og puffede hinanden i Siden. Jungmanden Klarker, der ved Maaneskifte gærne blev halvfjollet, slog sig paa Knæene og grinede og dansede rundt; ogsaa de andre fandt Spøgen god. De lagde Ansigtet i dybsindige Folder og drev hen over Dækket, idet de lod, som om den fremmede var Luft.

Denne blev staaende med Huen i Haanden. Det vage, frygtsomme Smil blev anstrængt, han rømmede sig, skrabede bagud med Foden og begyndte at bukke i Retning af den uforstyrrelige Første-Styrmand.

Den blinde Passager var en ung Knøs, slank af Væxt og genert af Lader. Øjnene lysnede nu og da af Liv og Godhed, mest var de ydmyge, ransagende, spejdende efter Sympathi. Han var slet klædt, men hans Klæder var af mange Farver: et højrødt, blomsterbroderet Bælte holdt Lærredsbuxerne oppe om den blaastribede Skjorte. I Jakkens Opslag luede en Nellike. Og Haaret var vandkæmmet under Huen, slikket i en Tunge ned over Panden. Han var utvivlsomt opdraget blandt Havnegydernes Piger, var hvid og blød i Huden, Hænder og Ansigt tydede ikke paa Arbejdsvanthed. Hans Ansigt skinnede af Godmodighed og af frygtsom Uskyld.

Saaledes stod han og var ganske ensom midt i det meget Solskin, der gød sig ned over ham og Skibets Dæk, som nu glødede rødgyldent, og over Havet.

Havet blev saa lysende blaat i Solen, saa intenst et Blaa, og hen over Smaabølgerne dansede Solblink, en lang Stribe bagud, der sejlede frem med Skibets Fart.

Og den blinde Passager blev staaende upaaagtet midt i denne Sol. Han lod sine Skuldre bage af

dens Straaler og søgte Værn mod den klamme Tavshed, der mødte hans søgende Blik. Han hostede forlegent to Gange, bukkede igen og begyndte at fatte sin Stilling.

Nu saa' ingen mere i hans Retning; hver gav sig med Alvor til sin Dont. Rorgængeren løstes af med megen unødig Snak. Andet Vagthold kom paa Dækket, blev hviskende sat ind i Situationen. Det blev Middag—Eftermiddag. Kokken stak Hovedet frem af Kabyssen og sang „Ben Bolt" i skingrende Sørgmodighed, medens han skurede sine Pander. Kaptejnens Snorken bares ud fra Bestiklukafet og formanede til Tavshed. Alt blev stille undtagen Maskinens stampende Takt, og Bølgernes tyste Skvulp om Stævnen.

Nu og da den vagthavende Officers Kommandoraab til Maskinen og Rorgængeren:

„Streg! Vest—Sydvest! Kurs igen."

Den fremmede Fyr drev bedrøvet og forundret rundt paa Skibets Dæk. Han faldt hen i Betragtning af det halvt tilhyllede Dampspil, studerede med Nysgerrighed Kasteblokke og Taljer, hele den forvirrende Mængde af Tovværk, der randt ned langs Formasten. Og længe stod han stum bøjet over Maskinskylightet.

Han hørte hjemme dybt inde i Londons Stenørken. Dér holdt han til paa Sømandskipper og Logishuse. Alt sit Liv havde han færdedes mellem

Søfolk; men aldrig havde han sat sin Fod paa et Skibsdæk.

Og nu stod han og undrede sig meget naivt over, at han ikke her fandt Venner. Han havde plejet at slentre rundt fra Bord til Bord i sine Stamkipper og havde givet sine staaende Glansnumre for dem, der saa' ud til at behøve hans Munterhed. Han havde sunget sine Viser, fortalt og gjort Behændighedskunster, havde nu og da spillet Kort og havde givet tostemmige Fløjtesoloer. Han blev skattet for sine Talenter, havde haft sit Øgenavn blandt Kammerater, et prinseligt Kælenavn blandt Pigerne. Og han glædede sig, naar hans Lune og hans Foredrag fik de bistre vejrbidte Ansigter til at briste i dette store og brede Grin, der for ham gjaldt for Lykkens Afspejling.

Mismodig satte han sig paa en omvendt Spulepøs. Men strax kom Donkeymanden farende og rev i Pøsen, som om ingen sad dèr. Og en lang smækker Talje kom flyvende hen over hans Ben. Han faldt, og der var ingen, der rakte ham Haanden, da han søgte Fodfæste paa det sagte rullende Dæk.

Han følte sig sat udenfor dette lille sluttede Samfund, dette svømmende Miniaturrige, som havde givet sig en Lov, der ikke indbefattede ham.

Og han spekulerede trist paa en Vej ind.

Kokken kom gravitetisk med et dampende Fad, svang det tæt forbi hans Næse og forsvandt i Folkelukafet. Og Folkene kaldte paa hinanden. De kom

rapt fra Maskinrum og Dæk. Og han hørte dem stampe ud af deres Køjer.

Ingen bød ham. Han forstod ikke, hvorfor de gjorde alt dette mod ham; hvad havde han gjort dem! Hans svage Gætteevne syslede med de tænkelige Grunde.

Skibshunden kom paa sine tre Ben hen og snusede til hans Støvler. Saa vendte ogsaa den ham Ryggen og luntede hen til sit fyldte Trug.

Oppe paa Broen kom Kaptejnens brede Skikkelse frem. Han saa' skadefro ned paa den overkomplette, og da denne rev Huen af og gjorde ydmygt Skrabud, blev han ved at stirre, men aandsfraværende ud i Luften. Og den anden frøs derved. Han følte sig, som var han gennemsigtig, og som om selve den friske Brise strøg tværs igennem hans Krop.

Saaledes blev det Aften og Nat. Ingen brød sig om ham. Hundevagten gik gnaven paa Dækket, og op fra Folkelukafet kom en hul Snorken, tre fire forskellige Toner, der steg og sank. Han frøs nu for Alvor, og han fandt sig et Leje mellem Tovruller og Presenninger under Hækken.

Der laa han og stirrede op mod de Milliarder Stjærner, der Iskrystaller lig sneede ud paa det uendelige sorte Rum. Alle de Stjærner var ham nye, fremmede; de isnede ham i Møde. Han længtes hjem efter Londons lige saa mange lune Gasblus.

Det blev Morgen. Mandskabet tørnede ud, drev gnavne og træge til deres Arbejde. Indadtil var der intet Sammenhold blandt Folkene. Det var ganske friskhyret Mandskab; der var daarlig Tone, evigt Kævleri. Et Par af dem var hellige og de andres Syndebukke. De manglede ganske Gemyt, og paa Kokken, der søgte at sprede Morskab med en forstemt Harmonika, gad ingen høre længere. Han kunde kun én Melodi: „Ben Bolt“.

Og allerede den næste Dag var den usynlige Passager ingen Adspredelse mere. Man havde vænnet sig til at se tværs igennem ham. Nu regnede ingen mere med ham, man saa' ham *faktisk* ikke mere.

Han drev omkring med sulten Mave, træt og nedslaaet. I et ubevogtet Øjeblik gjorde han et Greb i Beskøjtetønden og fortærede sit Rov i Skjul som et Dyr. Sulten voxede kun derved, og hans Selskabsdrift — den stærkeste af alle hans Instinkter — laa knuget ensom mellem de triste Tanker.

Hunden Gordon snusede paa ny til hans Støvler og fandt Behag i deres Lugt, han kløede dens Pels, og den viste ham sin Sympathi ved at logre.

Han fik nyt Mod; medens Kokken var borte fra Kabyssen, fiskede han i Suppegryden med Kødgaflen. Han blev set, men da hans Ikke-Existens var et Faktum, der ikke tillod Optræden imod ham, nøjedes man med at brumme i Skægget og med at gemme, hvad gemmes kunde, bag Laas.

Det blev Aften paa ny; Mandskabet samledes paa Fordækket. De forsøgte at sætte en Rundleg i Gang, men ingen forstod at lede den. Donkeymanden kunde et Par sjofle Viser, men han var i Aften hæs som en Ravn.

Kokken hentede sin Harmonika fra Kabyssen og begyndte at spille „Ben Bolt". Anden Mester lavede Bas til ved at rumle med en Vandpøs, Letmatros Georg lavede Trommeslag paa Lugekappen. Men det var gjort for ofte før. Folkene gabede og tænkte paa deres Køjer. Anden Mester faldt i triste Minder om en Pige, Sally, der i en Kippe havde fortryllet hans Hjærte og skilt ham af med et Pund Sterling. Han kunde ikke glemme hendes fyldige, og herligt pudrede Arme. Det mørknedes. Og Harmonikaen standsede med et Klik.

Den blinde Passager kom da beskedent hen, hvor de sad. Han tog Huen af, gjorde Skrabud, som han plejede i Knejperne, tog et Tag i en af Formastens Barduner og gav sig til at synge løs.

Det var en Sang med Fløjtesolo, med Fuglekvidder, og den endte med nogle sælsomme Strubekluk, som ingen i hele Dokkvarteret kunde gøre ham efter. Det var en saare tvetydig Sang om Sømænd i Havn, men han sang den med sin rene Tenor, med Pathos, med en Koncertsangers Alvor. Og han tog ganske Vejret fra dem, der hørte til.

Men da han tav, saa' de stjaalent paa hinanden, ingen Haand rørte sig til Klap. Og som altid saa'

de tværs igennem ham ud paa det vide, nøgne Hav.

Han bøjede ydmyg Hovedet. Han manglede Gøglerens sejrrige Kurage, var forlegen og beskeden, og hans Miner var affekterte, ufrie. Men han fortsatte ud af sit omfangsrige Program, han gav endog sit eneste store Operanummer af „Le connetable“ som han havde lært af et Sangervrag i Himlen maa vide hvilken Snask.

Og „Sirius'“ Besætning hørte til i dyb Betagethed. Musiken lagde sit Baand om dem og førte deres simple Sind mod hinanden, og da han paa ny slog om og foredrog en af sine grovkornet vittige Tale-Sange, med Akkompagnement af Grimacer og Gestus, brast deres udtryksløse Ansigtsflader i det store, brede Grin, som Foredrageren kendte som den menneskelige Livsglædes Jærtegn. Han kom i Aande, i Ekstase, han sprællede som en Abekat, gurglede og nøs, greb endelig en Tovende og hoppede paa Hug med den som fældet Bajonet hen ad Dækket.

Og hans Publikum lo, som om de skulde daane. Men dernæst saa' de sky paa hinanden og tav.

Til ham talte ingen. Han var som den blaa Luft omkring dem. De aandede den ind uden Tale.

Kaptejnen stod paa Broen. Hans Øjne glimtede en Smule i det glatte Stenansigt. Men da han saa' Folkenes Tavshed, nikkede han tilfreds. En Ordre var en Ordre, og den Chef, der annullerede en

given Ordre, han kunde skyde en hvid Pind efter Disciplin.

Men dog var dette Begyndelsen til, at den blinde Passager blev modtaget i den sluttede Kreds paa „Sirius'" Dæk — uden et Ord og uden at blive mindre usynlig: Han var et savnet Element. Enhver Kreds, enhver Klasse — mest af alt et Skibsmandskab — maa have sit Gemyt, sin Bajads, sit gode Hoved for at kunne trives.

„Sirius" optog den nye Mand stille og ubenævnt. Alt blev udadtil som før: Ingen talte til ham, ingen saa' ham i Øjnene. Men alle lyttede de til, naar han sang, spilede Øjnene op, naar han gjorde sine Kunststykker. De brød ikke den Vedtægt, de havde givet sig selv: at regne deres Antal uden ham. Deres enkle Begreber evnede ikke saa hastig at ændre denne Vedtægt. Og den Forestilling forbenede sig i dem: at han ikke burde, ikke havde Krav paa at regnes til det existerende. Og de lod ham stjæle sin Føde bag Kokkens Ryg som før.

Han blev Glæden paa deres lange og triste Togt, og de hentydede til ham som *„Joy"* — Glæden — fordi de ikke vilde nævne ham som en Mand, som en af dem selv.

I deres primitive Samfund var han Kunsten, alt, hvad der mindst hører til Livets Behov, og som dog alt efter sin Rang — fra en Lirekasse til en Stradivarius — er nødvendigt for hvert Menneskes Behag.

Man vænnede sig til altid at have ham om sig, ventede paa hans Opsange, før man begyndte Arbejdet. Og da Anden Mester en Morgen fandt sin Skibskiste, som var flyttet op paa Dækket, nymalet, aadret og endog forsynet med en stor Stjærne og Navnet „Sirius“ i mønjerødt, satte Folkene, én efter én, hver sin Skibskiste paa Dækket om Aftenen. Og de tog det som en Selvfølge, naar de om Morgenen fandt den aadret og prydet med en Stjærne, „Sirius'“ Signalflag lig.

Men bestandig var „Joy“ blind Passager. Og han gjorde sine Gerninger kun halvfornøjet, tidt i melankolske og ensomme Grublerier. — — —

Det kulede op. „Sirius“ var langt ude paa Atlanten. Passatvinden bruste jævn og frisk; runde, toppede Bølger kom i Rader duvende hen over Havet. „Sirius“ rullede stærkere end før, alt løst Gods blev surret, Lugerne forsvarlig skalkede og Slingrebrædder satte omkring Messebordet. Saltvandet sprøjtede op over Stævnen for hvert Hug frem gennem Havet.

„Joy“ blev blegere. Han spiste ikke. Dagen igennem blev han liggende i sin Sejldugshule, og hans Ansigt var grønt. Men ingen hjalp ham. Ingen talte om at hjælpe ham. Og alle savnede de hans Opsang, naar Dagvagten kom paa Dækket.

„Sirius“ gled frem i sin Kurs.

En Dag var Himlen plettet af sprængte Skyer.

Tunge, gule Striber stod i Nordvest; i Syd var Luften tyk og skimlet.

Og Bølgernes Kamme blev skarpe, de knækkede trodsig over, og Skum væltede sydende ud af Bruddet som Blod af et Saar. Vandet blev sortladent og vildere i sin Fart, hæse Vindstød fo'r hen over det og skrællede Skorpen af Bølgerne i regnbuespillende Stænk. Mod Aften gik Solen ned i Flammer i truende Straaleris, Himlen var længe som en gloende Kuppel, hvor Skyerne hang, lig skidden Vulkanaske. Om Natten brød Stormen løs, en Brandstorm, en Cyklon næsten.

Den blinde Passager krøb sammen i Læ af Maskinens varme Skylight. Han vovede sig ikke ned i det lune Folkelukaf, end mindre agterud, hvor Kaptejn og Styrmænd havde deres Rige. Søsygen var gaaet over, nu var kun Angsten tilbage. De taagede Længsler efter tropisk Sol og Sydens vidunderlige Havne, dem, han havde drømt om, medens Kippernes Gæster berettede om deres Farter, de svandt alle for denne store Angst, denne Frygt for det vaade, det kolde og bidende salte, der hævede sig i vældige Rygge og skjulte den vide Udsigt og fo'r frem med Brøl, strakte lange Fangarme ud og gled hen over Skibets Fordæk, saa Plankerne knagede under Vægten. Han fornam saa tydeligt det umaadelige Dyb under sig. Havet var ikke mere som en massiv Flade, der syntes at kunne bære. Alt syntes at synke i dette Dyb.

Besætningen kom tumlende langs de udspændte Stræktove. De var alle i Olietøj og Søstøvler. Kaptejnen selv paa Broen i lodden Hue med Øreklapper.

Og nu som altid gik de den blinde Passager forbi, saa' ikke til ham, talte ikke om ham.

Vandet løb i brede Render ned ad det hældende Dæk. Hvert Minut stod i Luvart en Væg af Vand lodret op og faldt, brækkede over som en Mur, med Drøn som af ramlende Mursten. Og Bølgen drejede sig frem om Stævnen, den satte Næsen og Sprydet dybt i Vand.

Vand føg ned fra oven, som om Himlen stod aaben. Bygen syntes at samle sig i Brændpunkt just, hvor Skibet flød. Regnen smagte salt som Søen. Store Tangtrævler piskede ned med Regnen. Bragene steg, gik over i Raslen, i Knagen. Bagbords Ræling dukkede frem af en Sø, og en Bresche paa 3 Alen gabede nær ved Røstet; de nøgne Jærnstøtter strittede haabløst ud i Regnen. Og Søerne drev deres Hug direkte ind paa Dækkets Planker.

Kaptejnen stod paa Broen og bandede i Skægget. Paa ny kom Skibet paa tværs af Søerne. En Mand entrede frem over Dækket og huggede nogle Vragstumper bort.

Ved Kaptejnens Side stod Styrmanden og skreg gennem Talerøret til Maskinen.

Og de to saa' samtidig, at den blinde Passager

holdt sig ensom forude og klyngende sig til Lugetrappens Rækværk. De saa' ham begge, men de talte ikke til hinanden om ham. Og Folkene, der havde travlt midtskibs, de vidste, at han var dèr forude og sikkert inden længe ikke vilde være dèr mere.

Nye Bølger brød over Forskibet, en af dem stejl og hvas som en Klippe; i dens Følge en mindre, rund og med mange kredsende Kamme. Og da den trak sig bort imod Sydøst, saa' alle de, der var om Bord, noget som en gul Bold glide ned langs dens Side, og et blodrødt Tørklæde derunder, endnu et Minut saa' de det — indtil Skumkaskader fossede ned fra en større Bølge, der gik i den andens Slæb og knuste alt.

„Sirius" Mandskab skelede til hverandre. Men ingen talte nu eller siden om, hvad de havde set.

Der var nu — som før — ingen blind Passager om Bord.

De løb frem og tilbage og udførte deres Dont, Stormen tog til. Den Storm var ingen Spøg. Dens Brøl var øredøvende, et Kaos af Toner.

Og da Vinden stilnede, gled „Sirius" over vældige, runde Dønninger ind i klam Havgus, der hang som lange Tjavser i Rejsningen, en Taage, der isnede alt, der tæt som rustrøde Gardiner kom vuggende ned fra de duvende Skyer og svøbte sig om alt. Master forsvandt, og Forskib forsvandt for dem, der stod agterude.

Alt blev saa sælsomt stille. Taagen dæmpede al Lyd.

Saa tæt blev Taagen, at ingen mere saa' sin Nabos Ansigt. De famlede efter hinandens Hænder gennem dette hvide Mørke.

DEN SORTE MAPPE

KNOCK tog nu fra Direktionsbordet en stor Jernklump, der skulde hindre en Bunke Obligationer fra at flyve med Trækken, som peb igennem ude fra Banklokalerne, hver Gang Bogholderen meget ugenert stak sit grimme Ansigt ind for at referere Kurser. Knock bemærkede, at Bogholderen var ny og ikke mere denne Slyngel Rawen.

Papirerne, der aabenbart laa fra Aftenens Bestyrelsesmøde, vedrørte de Knockske Byggeprojekter; men Knock støttede sig i Øjeblikket til den fysiske Vægt af disse halvtreds Pund Jern, der sagtens en Gang i en Krig var skudt ud af en forbandet Haubitz, men nu var Brevpresser. Han holdt den i stiv Arm, og svingede den hen foran Næsen af sin fine Ven, Moth, der øjeblikkelig dækkede sig i sin Direktørstol, og lod sin Hage, hvis skraa Form røbede hans Sinds Svaghed, glide ned under Flippen.

For Fanden, Knock vilde da vel ikke slaa ham ihjel! Han skævede op til Knocks enorme Skuldre, der hældede ud over ham, og han tilføjede langsomt og med Læspen for at synes modig, at det

sgu gjorde ham ondt. Han havde nu støttet Knock af al Magt. „Men“, sagde han, „Banken vil sgu ikke mere“. Og han tilføjede, at Knock maaske bedst vilde forstaa hvorfor, naar han fik at vide, hvad der var sket, nemlig at de havde givet Moht, den tidligere Bogholder Rawen — ja, netop den „engelske Rawen, som vi kalder ham“, til Meddirektør.

Rawen kom i det samme fra Privatindgangen meget forhastet, bleg, men korrekt. Han nikkede tavs over Skuldren, idet han hængte sin Frakke i Nærheden af et lille Spejl, som derefter optog ham i nogen Tid. Knock fandt sig i at vente og mønstrede med stækket Raseri denne lille infame Halvmand i engelsk Jacket-dress, og hvis Haar eller mulig Lommetørklæde, som han ganske kvindagtigt fo'r sig med over Ansigtet, udsendte en sødlig Parfume,

Knock stod og svingede Jernklumpen, let skælvende og med et vredt Grin midt i det sorte Skæg. Rawen satte sig ved Bordet og saa hen paa denne Kolos i blaat Cheviot og hvid Vest, og han blinkede koldsindigt til ham.

Knock sagde: „Banken er for stærkt engageret med mig. De kan ikke smide mig ud.“ Og han tilføjede „Nej;“

Rawen borede pludselig sine Øjne i hans· og sagde med stor Ro; „Hvad tror De egentlig, jeg er kommen i Direktørværelset for? Jeg har set længe

nok paa Deres Affærer derude fra. Forrige Termin fik De over Femten Hundrede Tusind heroppe. Hvad har De tænkt næste Gang? Og jeg har aldrig kunnet lide Deres Forretninger, de er mig noget svindsottige,"

„Vel", sagde Knock, „Fournerer De mig ikke i Terminen, er jeg færdig."

„Nej, allerede forinden", erklærede Rawen. „Meget forinden." Han rejste sig, og Knock stillede uden føleligt Held hele sin Legemsvægt op overfor Rawens elastiske lille Figur. Dette forbandede, barberede Ansigt, der saa ud, som om det var flækket af Pandeskilningen, — og begge Halvdele lige determinerede! Han lignede nu ingenlunde mere en ung Dame i Jacket og stramme Benklæder.

„Ser De", erklærede Rawen. „Sæt Dem hellere ned, Knock, for Deres mulige Nervers Skyld. Vi vedtog simpelt hen Deres Fald i Gaar. De skal likvidere med det samme, det vil sige lige straks. Ikke en af Deres Veksler gaar mere! Vi vil ikke mere. Kort sagt: Banken er færdig med Dem."

„Ja, og endnu mere", grinede Knock. „Banken er færdig *samtidig* med mig! De har været for langt ude. Gud og hver Bank i Staden ved, hvor godt vi hænger sammen, De har anbragt Deres Millioner i mig, hele Deres Kredit i mig. Der er sgu alligevel Værdier i mig, som De nok lader være med at ofre."

„Vi *har* været langt ude", Rawen havde nogle

Notater og regnede efter, „men noget redder vi dog fra Kracket, naar De er sat ud af Spillet, og ud skal De!“

„De vil overtage“, foreslog Knock, men var alligevel bleven graa under Øjnene. „Hvad? Slagte mine Foretagender? Huse og Gader! Hvad? Haandværkere og Entreprenører paa Møddingen? Det gør De sgu ikke!“

Men Rawen sagde, at det gjorde de.

„Hvem er bagved Dem?“ raabte Knock. Rawen trak paa Skuldrene.

„Nu har jeg det“, vedblev Knok. „De vil lave en Baisse! Bankaktierne skal drives ned for at komme over paa visse fine Hænder — der saa optræder som frelsende Engle. Hvad? Jeg har været med før. Sig mig Navnet. De store Banker. Hvad?“ Men da Rawen tav, begyndte han at trygle. „Lad mig være med. Hører De Rawen. Ingen uden jeg magter de Foretagender. Jeg gaar ind paa at likvidere i Morgen. Hjælp mig til en Akkord — og saa, naar Aktierne er nede paa Bunden, og de Herrer, som skal til at fiske, melder sig, — lad saa mig være med. Jeg stiller mit Navn og mine Kræfter til Disposition. Jeg har været med i de Affærer før. Jeg kan tumle dem.“ Og han rystede sine mægtige Arme som en Bryder; hans smaa Øjne glimtede af List og Energi, og Rawen trak sig ind bag Lorgnettetne for endnu en Gang at syne de Beslutninger, han havde faaet sat

igennem paa Bestyrelsesmødet. Han fandt dem imidlertid fuldkommen holdbare.

„Nej“, sagde han. „Vi har ikke Brug for Dem til at ordne denne Forretning. Der er nye Navne, som ogsaa har Krav paa at komme frem. Og forøvrigt kan Banken godt selv.“

Knock løftede Jernklumpen og slog den i Direktionsbordet. Moht for skælvende op ved Braget, men Knock og Rawen udvekslede et Smil paa hans Bekostning, og Knock søgte straks at vedligeholde denne Sympati ved en Dristighed.

„Moht er en elendig Lus!“ erklærede han. „Jeg havde ham i min venstre Vestelomme.“

Men Rawen forandrede ikke Mine, og Knock blev iskold i hele sin Krop.

„De spiller et højt Spil, Rawen“, erklærede han med Højtidelighed.

Det indrømmede Rawen. „Det foretrækker jeg sædvanlig. Og derfor sidder jeg her. Som Doktor, ser De, Knock. Banken er raadden. Godt, saa skærer jeg!“

„Farvel“, sagde Knock og afbrød dermed Forhandlingerne.

Knock ordnede i det Sekund, han overskred Dørtærskelen, sit Ansigt, og passerede Spidsroden af Bankfunktionærernes Blikke uden at forløbe sig. De saa ham fast og tæt som hver eneste Dag før denne Dag; med Gangen kattefjedrende under den

jætteagtige Krop. Øjnene i Ro, men parat med et Blik, haardt og sejgt som Vridet af en Skrue, de vældige Jernkæber lavt hvilende paa de enorme, halsløse Skuldre. Listig og tung som en Alligator saa de ham forsvinde ned over Vestibulen: Husæderen Knock, Byggeslagteren Knock! Maaske var de vilde Rygter, de havde indtaget til Frokosten, blind Allarm. Visse af Funktionærerne forandrede Dispositioner.

Men Knock havde, idet han passerede Lokalet. udfundet Manden: Ham, der, indlysende, ja historisk nødvendigt stod bagved.

Personlig forstod Knock sig nu ikke meget paa Bankforretning. Pengemarkedets finere Kombinationer og intimere Politik angik ham ikke direkte. Han vejrede i sit Fag blot, hvor Floden vældede hen og kunde naa den. Ingen forstod sig som han paa Huse, og de, der forstod sig paa, hvor Pengene skulde laves, kom til ham. Han æltede Pengene i en Digel og formede dem til Bygninger. Han saaede dem over Arealer, og sendte Mandskab ud at pløje. Men Bankernes indbyrdes Sjakren og hemmelige Diplomatik, deres Aftaler og Sjofelheder og Alliancer og Forræderier, var ikke tidligere kommen ham paa tværs. Han nøjedes med at være Eneherre over de faste Værdier i Staden. Han, og to tre andre med Bankerne meget føleligt i Ryggen havde alligevel bestemt dens Udvidelsesformer

Hus efter Hus, Gader og Kvarterer fem Aar og seks Maaneder.

Nu mærkede han for første Gang de finere Hensyn, de skjulte Traade dybt inde i Kapitalteatret, der virkede og skiftede Kulisser og sagtens forberedte en Lem under hans egne Fødder: at han hurtigst kunde forsvinde af Scenen.

Og han var klar over, hvem Manden var, hvem Banken var, den Store, der vilde æde den Mindre og allerede havde sat sin Direktør igennem med en Politik, der skulde kaste Aktierne ud paa Markedet til Spotpriser. Han fornam, at skumle Processer længe havde arbejdet nede i det store og levende Stof, han nu i Aarevis blindt havde tumlet med, — usporlige Hensyn, der hang sammen med og fulgte af Kriser og Hensyn ude paa Storlandenes Børser og dybere endnu: nede i Millioner Virksomheder af Industri og Erhverv, som afhang af Høst og Metalindvinding, alle de hemmelige Kræfter, som ingen Djævel kan overskue og blot faa geniale Instinkter benytte. Og Klumpen, den store Masse af Stof, han havde haft til daglig Dont, rykkede nu generende i hans Hænder. Han skimtede vel Kræfterne bagved, ned indtil en vis uklar Dybde: Konflikt i Bygningsfaget, Prisfald paa Pengemarkedet: Bankerne strammede deres Fonds. Mange andre Aarsager huserede som sagt dernede i Dybden. Men han saa kun den ene Mand, der var nærmest af disse Aarsagers Ytringer, og han tog

hen til ham i sin Karet, meget hovent med blaat Livrée og ringlende Sølvbjælder ned ad Asfalten.

Vedkommende Bankdirektør bemærkede da ogsaa med et fint Smil: „Jeg hørte straks, at De var i Farvandet, Knock, paa Deres Sølvbjælder."

Men nu vidste Knock, at han var fortabt. Saaledes smiler en Mand kun, naar han har spist færdig og ikke længere bærer Nag. Knock vovede nu ikke ved en brutal Manøvre at afdække Mellemværendet, og den anden sad som en mæt Mand, og stangede Tænder ad ham, uden at aabne en Sprække for Forhandling, men snakkede om Vind og Vejr, og han berørte endog med næppe en Nuance af Ironi Knocks nye store Projekt — Petersborggrundenes Udstykning, — hvortil Møde var berammet Klokken 12 og som galdt Millioner, om Banken endnu kunde formaas til at gaa med. Han udtalte sig anerkendende om dette Projekt.

Bankdirektøren blev derefter distræt i Ansigtet og begyndte at puste. Asthma! Men Knock kendte det kolde Træk ned over Hals og Øre. Manden pustede ham fra sig, forskanset bag det mægtige Egebord og med udskaarne Paneler og Billeder af tre Generationers Bankdirektører i Ryggen.

Og Knock vovede ikke at tale. Thi: om det nu ikke var ham, ikke den rette Mand, — men det var en af de tre, fire andre, der havde delt Magten og Æren i dette Land — og ikke denne Mand —

saa blottede han sig kun i Utide, forraadte, at han var forraadt — og fallit inden et Døgn.

Knock forsøgte alligevel en Føler: Om Etatsraaden havde hørt Nyheden: Rawen var bleven Meddirektør i Metropolbanken! Han forstod øjeblikkelig, at Spørgsmaalet var plumpt og altsaa virkningsløst.

Etatsraaden bemærkede hertil meget roligt: „Moht ringede herover før, og det er altsaa ingen Nyhed, kære Overretssagfører.“

Knock havde med et lynsnart Overblik fotograferet Firmastemplet paa seks syv Breve, der laa spredt over Bordet. Ingen af dem bar Metropolbankens Mærke. Han konstaterede endnu ingen Forbindelse mellem engelske Rawen og den store Direktør. Der var imidlertid noget, ligesom en drivende Em i Luften, der paatrængte sig ham uklare Billeder, Erindringer, der ikke fik Form. Han var ganske bragt ud af Fatning, og saa med sprængte Pupiller paa det lille, fede og blanke Ansigt, der lurende hang inde under den grønskærmede Glødelampe. Manden sad her gemt som i en Boks og virkede saa stille og passivt som selve Guldet nede i hans Banks Kælder. Der var et opmuntrende Blik i hans Øjne til Knock, der nu havde rejst sig for at gaa; men om Munden laa haarde, næsten lidende Linjer, der neutraliserede, hvad Blikket — maaske — lovede.

Knock for med Hatten ned i Øjnene tværs gen-

nem Bankens mægtige Ekspeditionslokale. Han gad ikke holde Masken længere. Han traadte drønende op i sin Vogn, stak en stor Cigar ind mellem Tænderne, bed til og spyttede forbitret Spidsen fra sig,

„Kør saa for Satan! Hvorhen? Ad Bloksbjerg til!“ Hvorpaa Kusken kørte ham til Kontoret.

I de tre lyse Kontorlokaler med Porcelænslofter og Mahognipaneler arbejdede elleve Kontorister, der alle dukkede sig, da Stormen for ind gennem de hvinende Svingdøre mod Privatkontoret. Otte Haandværksmestre, nogle Viceværter og tre, fire Kommissionærer rejste sig og bukkede meget dybt. Og Husmægler Torp, der var forrest, slog Vandstøvlerne sammen og fattede om sine Kortruller, parat til at afgive Melding om visse Oplysninger, han havde opsnuset efter at have rendt i Muddergrøfter ude i Petersborggrundene hele Formiddagen. Den gamle Kontorfuldmægtig, Stou, gav ham imidlertid et diskret Vink: „Vent!“ lagde det graanede Marabuansigt til Døren og lettede forsigtigt paa denne, til der blev en Sprække som hans smalslidte Person kunde trækkes igennem.

Knock sad med Overkroppen sammenskudt som en Kikkert i den svære Armstol, Hælene plantede midt paa Skrivebordets Klatpapir. Hans Mund sprang op, da han saa Stou, men Eksplosionen blev

kun til en Hosten, der tog Magten fra ham og huggede Hagen ned mod hans Knæ. Endelig sagde han: „Hvad har vi af Kontanter?"

Stou satte ikke noget Ansigt op. Han regnede efter. „To, maaske tre Tusind fem Hundrede. Der var megen Udbetaling i Gaar. Men vi kan jo realisere." Han var straks orienteret og bevarede sin Ro. Knock paaskønnede ham nu som en meget tjenlig Slave. Han gik til Pengeskabet og krammede Obligationer og Aktier ud. Der laa nogle Hundrede Tusinders Værd fremmede Penge, hovedsagelig et Par Boer tilhørende, men tillige hele det Bring'ske Legats Kapital, samt en Del Obligationer, der Dagen forud var deponerede af Direktør Hals.

„Kurserne er ret gunstige," erklærede Stou.

Men Knock smed hele Bunken ind i Pengeskabet og gav Stou Nøglen. „I Morgen vil der rimeligvis blive spurgt efter den!" mumlede han. „Jeg rejser muligvis en lille Tur, saa har De Fuldmagt til at udlevere rette — Vedkommende, hvad de nu finder paa at forlange. Det hele er i Orden." Stou nikkede, rystede blot en Smule i Hænderne, men sagde ingen Ting.

„For Satan!" raabte Knock. „De fordømte Haandværkere er jo tilsagt til Klokken 12. Er de her? Lad os saa blot brænde løs."

Og han gned sine store, haarede Hænder, pludselig sat i Gang. Musklerne lagde sig parat i hans Krop, de gamle Planer spændte Blodet op i hans

Pande. Det nye Projekt skød som en Fantom af hvide Karréer over et tavlet graat Areal op for hans Blik. Og Tallene kom bragende ind paa ham, greb ham og slyngede ham op i en plansikker Bane. Han rystede sine Skuldre, og idet Haandværkerne traadte ind, huggede han Panden frem og smilede. Han skulde tumle dem!

De krøb ned paa Stolene, som han anviste dem, meget ydmyge. De sad, som Brolæggere sidder paa en Vippestol, foroverbøjede af Overkroppens mange Kræfter, undtagen Murermester Block, der var en stor Mand og en fin Mand med skinnende Kravebryst og et grønt hæklet Silkeslips.

„Naa, Banken gav sig!“ bemærkede han og slog djærvt sin Haand i Knocks. Han vidste vel, at Metropolbanken havde gjort Knuder, — men aabenbart nu havde afstaaet fra at gøre Knuder,

Knock nikkede, blinkede til ham, og slog naadigt den nærmestsiddende paa Knæet. Repræsentanten for det Firma, der skulde have Støbegodsentreprisen, kom ind og tog Plads for sig selv, i klar Følelse af Rangsforskellen. Han rensede sine Negle under det følgende.

Knock udfoldede Papirer og Planer, og Arkitekten, hvis Kontor havde store Glasdøre ind til Knocks Midterbureau, kom paa Plydses Morgensko listende ud af sit Bur og sank stille ned bag ved Kredsen, der nu var sluttet. Alle samlede sig med Panderne tæt sammen, anstrengte under Forsøg paa at for-

staa Knocks flydende Tunge, nu da han havde slængt sin svære Krop op over Kortene paa Bordet og med runde Bevægelser anskueliggjorde Projektet. De nikkede overlegent og sagkyndig, da de indviklede Accomodationsobligationer blev fremlagt:

„Belaanes i Metropolbanken. Javel! Det var meget godt.“ — Haandværkerne vejrede Kilden, der skulde rinde med Penge. De ventede paa, at det egentlige, det væsentlige kom: Fordelingen af Arbejdet og Betalingsraterne. Bloch gav saglig med Baghaanden Slag i Bordet, han ønskede Oplysninger om endnu nogle Punkter, han smølede Tiden hen for at skjule, at ogsaa han, glubsk og sulten, ventede paa sin Del, Hvad Direktøren havde sagt? Garantierne? De løbende Veksler fra forrige Termin? Naa, man havde hvisket ham i Øret om Direktørskifte? Forbandet Vrøvl? Ja, naturligvis!

Knock lo saa heftigt, at han maatte lade sig falde ned i en Stol. Hans Pande bugtede sig under forbitrede Tanker. Han holdt dette mægtige Projekt i begge sine Hænder, han havde udtænkt det Aar tilbage, det var Slutstenen paa et fint, fint beregnet Værk, Fuldkommengørelsen af et helt nyt Bykvarter, han ved Diagonaler havde beskrevet og afmærket ud over et Net af Parceller, ved Huse, der nu i to Aar havde ligget renteløse og tomme som Pionerer i et erobret Land. Petersborggrundene skulde slutte op! Lukke Karréen og danne

fast Væv mellem Staden og dens Tilvækst. En ny Aarring om Stammen! Nye Færdselslinjer var afstukne og gennemførte paa Papiret, der skulde blot Huse langs Fliserne, som allerede løb derude over en raa Fælled. Dette fuldbyrdede Køb af Petersborggrundene, der var sket forrige Termin ved Metropolbankens Hjælp, var Garantien for en god Høst efter disse tre, fire sure Aar. Og han var halvkvalt af Visheden om, at den samme Bank nu pønsede paa at vælte ham over Ende, rive sit Pant til sig, for saa, naar Paniken var overstaaet, sagtens selv at bygge løs, udnytte hans Planer og æde Profitten, dér, hvor han havde saaet Værdierne. Han skar Tænder, idet han her i den sluttede Ring af Vasaller udfoldede hele sit Kæmpe-Projekt. Det vilde de Byggerøvere vride ud af hans Haand. Ha!

Og han kunde ikke lade det falde nu. Det sad i hans Krop, han kunde ikke standse sine Funktioner, der stemte paa og som en Drift bevægede ham til vedblivende at udvikle Planer og udregne Overslag for disse lyttende Ansigter i Ringen uden om ham. Det var hans Tur endnu, hans Dag endnu! Og Projektet besatte ham. Hans smaa snu Øjne krøb i Læ af ærlige og tilforladelige Miner, medens han trak sine Klienter ind til sit Krokodillehjerte, bredt og med djærvt Humør.

Nu skulde der tages fat, Værdierne laa og ventede! Det var Penge at plukke. Sporvejslinjen var

garanteret, og Magistraten havde haft Kommissionærer ude og snuse om Nabogrundene i Anledning af det nye Hospital.

Han sprang omkring med stor Adræthed, hviskede lidt med Kommissionærerne, og han kastede en Vittighed i Grams. Hans Haandværksmestre sad og elskede ham, de varmede sig op ad ham, og lo taknemlig, naar han fyrede sine Brandere løs, undtagen en lille skidden Blikkenslager- samt Gas- og Vandmester, der til Forargelse var mødt i Skindfrakke og brune Muffediser trukne ud til de laadne Knoer. Han skar Grimasser med sit sure Djævleansigt, og truede med Obstruktion. Hans Naboer huggede Albuer i hans Sideben, og han knurrede arrigt. Han havde brændt sig før! Men de andre tyssede paa ham. De sad og biede paa det væsentlige, der nu ogsaa kom.

Knock tav, og hans Ansigt glattedes i faderlig Mildhed. Han udbredte med Ømhed Fordelingsplanen, et afstreget Skema, over Leverancerne, og hvad hver skulde have ved Byggelaanene, det var kort og rundt: Saa meget ved Assurancerne. Saa meget pr. Kontant, saa meget paa 3 Maaneders Accept, og saa meget indestaaende paa Prioritet bagved Bankerne og Knocks egne Salærer.

„Her er Spisesedlen. Vær saa god og spis!"

Knock kastede Skemaet ud til dem, og Blikkenslageren fik Brillerne op af Brystlommen. De kiggede over hverandres Skulde, ygmygt og graadigt.

De vovede ikke at kny. Deres Folk forlangte Arbejde, der var Rift om hver Bid, som var at faa.

Og de knurrede ad Blikkenslageren, der ikke var tilfreds. Vilde han have Arbejdet, — eller vilde han ikke have Arbejdet? Murermester Block afførte sig højtideligt sine røde Glacéhandsker for at underskrive sin Kontrakt, og Jernstøberagenten slængte Firmanavnet fra sig paa Papiret med en Patentfyldepen, der derefter gik rundt, for at dens Pris kunde blive gættet.

Knock havde begivet sig ud i Forkontoret, fordi dette her bare var noget ligegyldigt Skriveri, de selv kunde afhandle; og kom nu tilbage med en Flaske Champagne, som Jernstøberagenten aabnede med en Patentkniv, paa hvilken han modtog Bestillinger mod Postefterkrav.

De nippede med Kenderminer til Bruset af de spidse Glas, undtagen Blikkenslageren, der ikke nød spirituøse Drikke. Knock skænkede kun én Gang rundt og sendte Flasken ud at staa paa Is, til han blev alene.

Knock sagde: „Dette drejer sig om Millioner! Intet mindre. Skaal!“

„Vi skal vel have en Ejer“, mente Entreprenøren, der havde Udgravning og Betonarbejdet, og Knock nikkede. Én af Kommissionærerne hentede en lille, svageligt udseende Person, der mødte i Knocks aflagte Overfrakke og Kapsko. De nikkede

bekendt til ham, og Blikkenslageren rakte ham demokratisk en Broderhaand.

De havde en Del Løjer, og satte blandt andet Husmægler Dyrboes høje Hat paa ham, denne katteskindsbørstede, rødlige Hat, der sagdes at give Dyrboe Hæderlighedspatent, og som en Gang ærværdigt stillet foran Dyrboe paa en Kriminalkammerskranke skulde have værnet ham mod Sigtelse (og Arrest) for falsk Forklaring i en Sag om en døddrukken Bondemand og en Slutseddel paa Bagsiden af en Smørrebrødsseddel nede i Kafé „Minerva".

Straamanden blev sat foran en Bunke Veksler, og malede sit Navn efterhaanden som Dyrboe, kortspiløvet, tog væk af Bunken, Han skrev sig paa Skøderne „forhenværende Gaardmand", idet han havde renholdt Gaarden i en af Knocks Ejendomme. Han fik Betaling under et for alle Vekslerne og derefter en Snaps. De mødte Haandværkere endosserede derpaa Vekslerne, og Knock tog dem, saa paa sit Ur.

„Klokken er over tre. Vi kan sende dem over i Metropolbanken straks i Morgen. For I trænger vel til Kontanter, Folkens!"

Blikkenslageren nikkede ivrigt med sit runkne Abekatteansigt. Der kom et sygt og betrængt Lys i hans røde Øjne: Lønningsdag i Morgen! Stod i Forskud for Materialier. Men Snedkermesteren, som gik under Navnet Kontant-Meyer, gjorde en

vis rund Bevægelse med Haanden. „Altid parat til Gentjeneste, Prokurator." Og han slog frimodigt Knock midt paa Ryggen.

Lidt senere fornam Knock, at Stuen var tom, og at han sad dybt nede i den altfor bløde Sofa med den tomme Champagneflaske foran sig og et brusende Tog gennem Hovedet af alle Slags Fornemmelser, der lidt efter fortættede sig til Stikket af en enkelt gloende Naal i Baghovedet. Han kæmpede mod at føle sig som en Klud, kvalm og ildesmagende af sine egne Væsker i Munden. Og pludselig kom en umaadelig Skræk op i ham og rev ham ud i Forkontoret, hvor den gamle Fuldmægtig løftede sit musegraa Brilleansigt for at vejre Stillingen.

„De kan godt lukke," mumlede Knock, hvorefter Fuldmægtigen lukkede Kontoret, begav sig ind i sin meget vidtløftige Havelock og listede ud saa sagte, at end ikke Laaseriglen generede Overretssagførerens Nerver.

Saa tog ogsaa Knock Hat og Frakke og prajede fra Vinduet en Droske, thi hans Karet var fra Klokken tre stillet til Disposition for en Dame, der havde gjort dette Forlangende til en uomgængelig Betingelse dem imellem. I Overfrakkelommen havde Knock den kontante Kassebeholdning af henved tre Tusind, og dette var en Slags

Stoppebom, naar Fantasierne løb vild. Han følte sig ingenlunde helt blottet og i Pavsen endog fuldt sikret.

Han trøstede sig forsøgsvis med, at det hele var *bluff*, Praleri af Banken. De kunde ikke staa uden ham. Han vidste for meget og var i det hele uundværlig. Bankens Fond kunde ikke taale den Krise, der vilde følge, naar Knock faldt. Enhver vidste, hvor desperat Banken var engageret i alle de Knockske Projekter. Dér vilde blive *run* af Sparerne, Panik paa Børsen, Metropolaktier vilde oversvømme Markedet til meget uhyggelige Kurser.

Nej, det vovede de ikke! Hvis ikke den store Bank og sagtens — alligevel — en vis Mand kom til, — Edderkoppen, der sad og trak i Traadene nede fra Bunden af sin Bank — Eller? Knock vaklede i pinefuld Uvished, medens Drosken klapprede ud over Asfalten. Han sad flot kørende, som han plejede, med Hagens firkantede Skæg stejlt rejst over den storbrogede Kravat, Panamahatten opkrammet og engelsk Snadde fastbidt mellem de hvide Fortænder.

En Del Mennesker, der mødte ham, saa over Skulderen efter ham. En og anden hilste, og der laa en Antydning i Hilsenen af, at man havde hørt og endog diskuteret Rygter.

Efter hans Ordre drejede Kusken ud af Hovedstrøget. Han havde bestemt sig for Aftenekspressen, men der var endnu tre pinefulde Timer at til-

bagelægge ved Marsch paa Stedet. Han gennemgik endnu en Gang de store Planer, som Banken altsaa haabløst havde væltet. Og pludselig dirigerede han Kusken i Retning: Petersborg Terræn.

Der var en ny Gade med sværteagtige Facader, og klart blaat Himmellys i alle Ruder, og nu ogsaa alle Spektrets Tjærefarver af Syrefabrikkernes Dampe, der kom herhen ved Østenvind. Ogsaa de Huse havde han bygget. Forsaavidt! — Og nu kunde han hinsides et uhyre, øde Areal se fire eller fem mægtige isolerede Hustærninger, stejle Karréer, som gigantiske Mærkepæle hver for Enden af en dobbelt Fliserad — og nøgne sorte Parceller udenom. Gavlene stod brat belyste af den gule Sol. Gaardsiden mellem Fløjene var en Enklave af sort Nat skarpt op mod Lysfladen. Derude laa Petersborggrundene.

Der var en grum Dødsstilhed herude som i en skidden Tornerose-Verden. Fjernt borte fra Baggaden hinsides gik en Mand paa klaprende Træsko. Et Kirkeur slog meget højtideligt otte.

Knock vadede gennem Pløre, hvor endnu Kalkstøv laa fra Kørslerne, og han vred sig forbi Tomter og halvtudgravede Byggepladser, hvor Dynger af Stilladser og Mursten laa opdrevne som Vrag, hvide af Vejret. Han naaede hen foran den østlige af de fem fuldkommen uudlejede Karréer.

Der var noget med et Par Rotter, der i Slagsmaal tumlede over hans Støvlesaaler og hvinede,

da han sparkede dem. Saa lagde han Nakken bagover og saa op ad den mægtige, røde Facade, hvor Kalken endnu var snehvid mellem Stenene, men de fire fugtskjoldede Karnapper havde allerede slaaet Revner, en Flage af Puds var nylig faldet, og Sivene stak frem af den lynildsformede Sprække. Han traadte tilbage ud paa Kørebanens Morads, og saa nu Husformen helt; den laa med sine knuste Ruder, hvor endog Sprosserne var vredet ud, og gabede ud mod Mørket, der kom. Det lignede et uhyre vejrbleget Kranium, dette skaldede Hus, en kold og plyndret Grav. Han naaede den næste Karré, der endnu stod i de raa Mure og med Forskalning blot paa Nordmuren. Otte af Stadens største Haandværksmestre var falleret, da Knock standsede Arbejdet paa dette Hus. Han gik rundt om det. Der var slaaet Brædder for Dørene, men de var flere Steder brækket løs og i Afstand saa han en lille skidden, gammel Mand samle Stumper op i en Sæk.

Knock saa ud over Terrænet bagved Petersborggrundene. Og der laa endnu halvt gemt i et Krat af gustne Ris, Petersborg Havehus, det sidste af den gamle Hovedgaard, med en smuldrende gul Gavl og sprinklede Palæruder. Han knyttede Hænderne i Bukselommen. Her laa Værdier og ventede! Ventede paa den, der fik Lov til at tage dem med de bare Hænder! Det rallede i hans Hals. Han var halvkvalt, og han følte, at det var Graad

og Smerte, der samlede sig til en Klump i hans Hals.

Her laa alt dette gode og frugtbare Muld under den døde Haand! Tusinder af Kvadratalen af Jord, Tusinder Kubikfod af Rummet over den! Under *den døde Haand*! Eller til Rov for Banken, naar den passede sin Lejlighed og overtog til Tvangsauktionspriser!

Knock stod og sparkede til de nedfaldne Murbrokker, Mappen gled fra hans Hofte ned og faldt slatten over hans Fødder, gabende med sit sorte Svælg. Den var tom. Den sorte Mappe var tom! Han vejede den i Haanden. Slunken! Sulten. Hæ! Noget maatte altsaa gøres!

Den gamle Mand, der sankede Brædder, kom nu forbi med sin Sæk, standsede og prøvede at se med sine udflydte Pupiller paa Knock.

„Hør", sagde Knock, „kom her hen."

Den gamle lystrede ængstelig, trippede i sine hullede Lærredsko.

„Jeg har faaet Lov af Betjenten!" klynkede han. „Han siger, at Piberdrengene og deres Fruentimmer ellers tager det. Og jeg bor i Ejendom med Betjenten."

Knock slog ud med Haanden. „Hvem er Ejer af de Ejendomme?" spurgte han.

Den gamlede mumlede i det grumsede Skæg. Endelig sagde han: „En forbandet Prokurator inde fra Byen. Han har Raad til at lade det ligge! Det

er hans Mødding. Den skal gøde hans andre Huse.“ Og han tilføjede fortroligt: „Jeg forstaar mig lidt paa Sagerne! Har selv bygget. Var en stor Murermester en Gang. Jeg har bygget over et Hundrede og firsindstyve Huse. Men saa kom Aage Nord hertil, Sagføreren, som røg forleden. Han snød mig.“ Han vendte sig mod de øde Huse, der rakte deres mægtige Silhuetter op foran en glasgrøn Himmel.

„De knækker alle sammen Halsen til sidst“, mente han. „Alle Byggebaronerne! Ogsaa han! Jeg véd ikke, hvad han hedder. Men det dér, kalder vi herude for: Dødssejleren“.

Han begyndte at smaasnakke, sank nogle hostende Grin. „Dødssejleren! Nu bor Piberdrengene gratis til Leje deroppe, og Tøsene der logerer hos dem. De brækker alt Træværket løs og fyrer op med nede i Centralvarmen. Efter 12 kan hele Kvarteret hører deres Signaler, naar de kommer ind fra Fælleden.“

„Ja“, sagde han tilsidst. „Det er Dødssejleren, og Naboen er vel: Den flyvende Hollænder. Haandværkerne, som havde Arbejdet herude, har Fanden taget. Det er en bekendt Sag. Herude smide Ejendomme ikke andet af sig — end Ejeren!“

Han begyndte at slæbe Sækken, og en lille, meget net Pige kom ham i Møde og hjalp ham. Knock saa, at hun havde nye Støvler og store Sølvøren-

ringe. Han fik Lyst til at give hende en Skilling, Hun saa god og pæn ud. Men han opgav det straks, bekendt med Risikoen ved at give Smaapiger ude i dette Kvarter Penge.

Han stod stille, og paany hørte han det dumpe Brus af Kloak dybt under Risten, hvorpaa han stod. Brølende! Nedad! Ned med alt, efter Tyngdevægtens Regler — ned i Kloakerne og ud.

Her var han ude paa den øde og døde Fælled uden anden Lyd end Kloakernes ildevarslende Mumlen, uden anden Aroma i Verden end Stanken fra Affaldskulerne nede i de henfaldne Byggeudgravninger.

Og i pludselige Fantasier genoplevede han de første Aar, da han var kommen herind fra Provinsen, og som en mager og lurvet Studerende havde lusket langs Forstadens Plankeværker med Smagen af Spisehusenes Kaalsuppe i Munden for at spare Aftensmaden. Et rystende Had fra de Dage besatte ham paany, gik som en Syre gennem hans Krop og snærpede hans Hud sammen. Han havde et gammelt, uopgjort Mellemværende med denne Hovedstad, med alle dens Sten, med alle dens Store, han havde ingen Tilgivelse for den fra de Dage, da den havde vist ham lutter ligegyldige Facader og vendt skumle Baggaarde til, om han vilde ind i den nogen Steder.

Han havde vistnok naaet at faa en stor Del af denne By i sine Hænder, forvaret dokumentfast i

sin sorte Mappe. Aa ja, denne stærke Sagførermappe af sort Læder kunde rumme en Del! Han havde huseret med denne Bys Værdier, knægtet dens Folk. Han forstod taaget, at han ingenlunde havde naaet saa vidt, fordi han just havde elsket denne Stad. Og nu, da han var truet, skulde fældes og udskilles, nu udfoldede dette indkapslede, blot halvt tilfredsstillede Had sig til en yderst bitter Fortvivlelse.

Disse Direktører! Der sad de uldne og nussede i deres Bankraadsstole og pønsede paa Fortræd og passede deres Snit til at spænde Ben for dem, de ikke kunde lide. Han spyttede paa dem. De var Pest og Gemenhed! Disse fine Folk! Hæ! Fiksere og Jobbere!

De var blege som Svæklinge, der sejrede ved Forræderier, snigløb og opaad bagfra, hvad de vilde til Livs. Hæ! De ansaa ham sagtens for en Bonde, der søgte at slaa Rod i deres By! Benyttede sig en Tid af, at han forstod sig paa Jord og paa at faa Sten til at gro. Og kastede ham nu, for at høste hans Udsæd.

Og da var det, at hans Had og Forbitrelse mod Hovedstaden gav Liv, til den Beslutning, han havde baaret, siden Krisen var indtraadt. Han saa sin Vej! Han foragtede straks Modforestillinger, der et Øjeblik meldte sig: at det betød Forbrydelse og altsaa Straf — om Planen glippede. Han paatog sig Risikoen. Han begyndte at svede af Spænding.

Han mumlede mellem Tænderne de gamle Bonde-eder: Det Satans Bypak! Han skulde vise dem, hvem der forstod sig paa Handler!

Han kom ind i en snasket Beværtning, anraabte en Kelner, hvor han saa et grøntflimrende Øjepar i Halvmørket bag en Skænk. Inde fra Sidestuen lød plumpe Stemmer. „Bondefangere,“ tænkte han og erindrede. Det var fire fede Mænd, der lavede Byttehandel med et Klaver og en lille Hest, der havde været udstillet som Verdens mindste Hest. De regnede med Pegefingeren i Ølslammet paa Bordene.

Men Knock rejste sig voldsomt fra sit Bord, han forlangte en Telefon. Hans store Krop svulmede under Muskulatur. Ansigtet blev fast og haardt, og han afvred de svedige Hænder i Lommetørklædet. Han vidste, til hvilken Knejpe, han paa denne Tid kunde opringe sin Fuldmægtig, Stou. Og forlangte Knejpens Nummer.

„Er det Stou? Godt! Hør nu efter, Stou. Jeg rejser i Aften. — Ja! — I 10 Dage. — Lige meget hvorhen. Sig blot Australien. Men hør nu nøje efter: Tag min Pengeskabsnøgle og gaa *straks* op paa Kontoret. Tag i Pengeskabet, hvad der er af Obligationer og sælg dem. Tag Kreditforenings-obligationerne for det Høyerske og det Seehausenske Bo. De staar i 110½. Tag, hvad vi har liggende af det Bingske Legats Værdipapirer og de Aktier, som Direktør Hals deponerede i Gaar.

Sælg Rub og Stub! Og køb saa i Overmorgen, hvad De kan skrabe sammen af *Metropolbankaktier.* De vil være paa Markedet til Papirværdien, naar det rygtes, at jeg er rejst. Køb, saa snart de er nede i 48. Saa langt gaar de sikkert i Løbet af en Dagstid eller to. Og gem dem. Gem dem til Øjeblikket er der. Den store Bank træder til i Løbet af to Uger, — det véd jeg, — naar de har drevet Kurserne ned, og Etatsraaden har opkøbt Metropolbankens Aktier til 48! Men *jeg* kommer dem i Forkøbet! Har De forstaaet mig, Stou? Der er Provision til Dem! Sælg for Guds Skyld. Dem vedkommer det i alt Fald ikke, hvem Papirerne tilhøre. Forretningen er garanteret sikker! En Hundrede Procents Forretning! Jeg stoler paa Dem, Stou. Og nu ringer jeg af."

Knock forlangte derefter et Glas Øl og en Droske og tog nu sin sorte Mappe under Armen.

ROBINSONADE

DAWEN var nu saa vidt:

Lyskanalen var indvendig beklædt med Brædder, og disse ru Flader gav god Støtte, men Dawen mærkede, medens han arbejdede sig opad med Albuer og Knæ, at de snævrede sig mere, end han havde beregnet. Og pludselig sad han fast, kilet fast, med Panden presset mod Trækrudens Isflade og en trang Kiste spændt omkring Skuldre og Ryg; Armene korslagte om de ømme Ribben.

Denne Flugtplan lod sig imidlertid ikke mere forandre. Ingen anden faldt ham iøvrigt ind. Og selve Driften, som havde drevet ham denne Vej opefter, hindrede ham i at vende om og lade sig falde — som det endnu var muligt — for at naa Varmerørsledningen, hvorfra han var steget op langs Korridorens Væg.

Han følte sig som en Kvælning nær, som sad han kilet i denne Skakt med Pres inde i sig ud mod Legemets Vægge og med Pres udefra mod sit Skind. Og medens han saa' paa den mægtige, sorte Nat, der havde sat sig paa Isruden over hans Ansigt, forestillede han sig, at han alligevel allerede

var befriet og i Behold. Hans Sind, der var indstillet paa Flugt, foregreb bestandig Øjeblikket. Og nu saa' han allerede sig selv ude over Tagene, over Gaarde og Gitre og de videre Hindringer — løbe gennem Gaderne — paa Vejen — paa Vejen — —

Men heller ikke nu løste han Gaaden: Hvor hans Vej nu gik.

Der var nu en vis lille Kreds, som nok vilde modtage ham med en Venlighed, der især var et Udtryk for deres overordentlige Skræk ved at vide ham løs og i Stand til at gøre dem megen Fortræd. De vilde vistnok gøre deres til, at han snarest forsvandt, om han nu meldte sig og stillede Forlangender til Tak for, at han havde holdt Mund om deres Sager i drøje, maanedlange Forhør. Sagtens — Klokken var næppe over tre — opholdt de sig nu, som de plejede, meget komfortabelt i Klublokalet ved Victoria, hvor utvivlsomt en vis Stol ved Kaminen stod tom for Dawen, — om han kom ind og søgte sin gamle Præsidentplads og stillede Forslag om nyt Kompagniskab til et af de gamle, skønne Projekter: Den nye Husmæglerbørs i City eller Starten af den længe paatænkte Bank — uden Kontorer, uden Boxhvælvinger og uden Fonds — til Formidling af Balkan-Papirer og Udlaan mod Blanko-Vexler særlig i sydtyske Smaabyer.

Formodentlig var allerede disse Planer i fuld Gang, efter at det sidste Foretagende var sprængt, væltet med et General-Krach, takket være en nær-

gaaende og ubestikkelig Avis, og efter at Status med meget Omsvøb var opgjort af Hans Herlighed Statsadvokaten. Glæde vilde der næppe blive ved at se Dawen i Klubbens Lokaler — ak, disse tæppelagte Gyldenlæders Lokaler — hvor den lille faste Forretningsklike sad og nu sagtens efter Bestyrelsesraadet fordelte sig ved Bridge- eller Poker-Bordene.

Om Dawen nu pludselig umeldt traadte ind:

Her er jeg, Dawen! Dawen, som I ofrede for at redde jeres eget Skind, Dawen, som I solgte og svor til Helvede for Skranken, og som havde Hjærne nok og Hjærte nok til at tie og til at kunne bære hele Ruinen, hele Vægten af Krachet og af Lovbruddet paa sig.

Aa ja! *Det* var en Vej, en direkte og hurtig Vej ind gennem City!

Og saa, mine Venner: Betal! Udstyr mig, skaf mig Pas og Rejselejlighed. Betal, eller I er absolut og endelig ensstillede med mig.

Men Dawen forstod, her hvor han sad klemt mellem fire raa Brædder, at dette ikke var Vejen, og at han endnu ikke kendte sin Vej, men maatte lade andre Kræfter raade, — om han iøvrigt nogen Sinde slap herfra.

Og da — pludselig — havde Legemet gjort sit Værk, og han steg i Vejret. Kisten gled af hans Sider som en Ham, og se: Isruden løftedes af hans Pande. Rolig og i god Behold stod han nu paa Skiferen af et svagt skraanende Tag.

Natten forekom ham mættet af Friskhed og Duft som af tidligt Foraar, skønt Sne dalede ned i store Stjærnefnug over hans Haar, i hans Øjenbryn, et knitrende Safian under hans Fødder, nu da han forsigtig gik frem over Taget af Hospitalets Pavillon. Og da saa' han ogsaa klart mod det dunkle Natlys af Stadens gule Lygtehær, der nedstraaledes fra en Himmel tung af Sne, at Kastaniernes Kviste bar fingertykke og begsorte Knopper, hvorfra Snekornene dirrende krøb ned i blanke Tø-Draaber. Og han huskede paa April. Ja, det var April! Efter de tre Gange 30 Neglemærker i Cellens Kalkvæg maatte det være April.

Det sneede. Et hvidklædt Foraar, et tindrende Sneforaar ventede ham; det var en dyb, dyb Modsætning i sig selv: en hed Kulde, en sneklædt Vaar! Ja, Friheden, grøn bag det hvide, hed bag Sneen! Han udrakte begge sine Hænder og lod dem drikke de faldende Fnug, og han følte deres Kulde som Brænden.

Men en Lyd skræmte ham, splittede de Storhedstanker, de hede Drømme, der med Befrielsen havde faaet Luft igen for en Stund. Slæbende Skridt over Brosten. En Vagtmand kom frem af Smøgen bag om Hospitalets Pavilloner. Nu gik han Ronden ned forbi Observant-Cellerne. Tre Gange rundt om Bygningen. Se, hvor hans Lygtes Bulldogøje lyste fra Bæltet! Nu op over Stentrinene, ind igennem Korridoren. Han var forbi — med sit Ildøje og sit

altfor dagligvante Ansvar. Det blev hans Sag at aflægge Rapport, naar Stuegangen naaede til Arrestanternes Afdeling. Intet set! Intet hørt!

Dawen lod sig glide ned over Pavillonens Tag. Haserne ud over Tagrenden! En Vridning af Hoften, og han hang i Zinkkanten med Hænderne. To Alen at falde, og han lod sig falde.

Der var dyb Skygge i Krogen, hvor han faldt, en Løngang af Mulm ind langs Muren. Kasserne, som han paa de daglige Gaardture havde set, var paa deres Plads. Nu Muren — paa Trods af Pigtraad og Sømspidser. Herefter, vidste han, var han ikke orienteret.

Fra Murens Kant, hvor han hang over Haser og ved Haandgreb, kunde han se ud over et Areal, formløst og øjensynlig kuperet og af stor Udstrækning. Skyggerne laa som sorte Pøle mellem de knudrede Masser, hvis Toppe bar Hætter af Sne.

Og da, paa en Gang, krummede en usigelig Rædsel ham fjederagtig i Knæ, og lidt efter, da Kræfterne resulterede og fik Luft, sprang han.

Han balancerede over Brædder, var pludselig knædybt i en Grube, vadede i et Kaos af Jærnaffald: Tøndebaand, der som Rævesaxe slog om hans Ankler, Jærnrivetænder, der snappede i hans Sko.

Og derefter opstod lidt efter lidt ud af denne kvalmende Nat, der fyldte hans Mund med besk Vædske, en sagte knurrende Lyd, som pludselig

skraldende og rivende brød ud. Ganske nær: en Glammen af mange Hunde. Hele Mulmet gøede, en Jamren og Varslen af en talløs Meute. Hallo! Hallo! De havde lugtet ham, sporet ham, set ham!

I Løbet af tidløse Øjeblikke var Pladshundenes stinkende og laadne Kroppe inde paa ham.

Han var vild, Ligemand med Hundene, Skind og Kløer, stinkende Dyr som de, og med en Fnysen plantede han sine Fingre dybt ind i en svedfugtig Dyrepels, følte Fraade flyde om Knoerne; Dyrets raadne Aande ramte hans Sanser som noget kendt og noget længe ventet. Et Hug af Tænder bed hans venstre Læg. Nu hylede et andet Bæstie bag ham for et overlegent Spark. Men den, han havde i Struben, segnede baglængs om, med ham i sin Favn.

Og da — Himlen stod saa mild og fredelig deroppe — dens Mørke skjulte ham kammeratlig, den gode Nathimmel! Hvor var Natten og Mulmet ikke godt; da — tav Dyret under ham og krøb, en ru slimet Tunge lagde hede Slik ned over hans Hænder. Kendte Dyret ham nu — endelig? Kendte den ham, godkendte ham, ligesom Nattens Mulm tog ham for god som et af sine Børn.

Ja, Hunden — nu var der kun én — laa stille for hans Fødder, slikkede hans Sko og klynkede ganske smaat. Da løftede han sine Hænder, og uden Bevidsthed velsignede hans Hud og Muskler Natten, dette Sneforaars dybe Nat, hvis laadne Bund

nu smøg sig ydmygt mod hans Knæ, hvis Himmel aabnede sin grænseløse Frihed for hans Blik. Og i et sidste Glimt følte han Glorien som en usynlig Corona omstraale sig, han følte sin Ensomhed her i Natten som en heroisk Daad.

Men da paany vendte hans Sind sin mørkere Skive forrest, Frygtens og Forfølgelsens Forestillinger var fremme og herskede. Og Vanviddet rev ham op, satte ham i sejge Dyrespring rundt og rundt paa den udstrakte Tømmerplads. Han smøg sig uden om Skure og Stabler, han følte sig i et Nu som baaret af store, tunge Bølgedrag, han gjorde ikke mere Modstand mod saaledes at fare. Og strax efter følte han sig trukket gennem en snæver Aabning i Bræddeværket, hans Flugtdrift havde sagtens fundet den paa egen Haand, først nu saa' han og sluttede, at der var en Vej ud. — — —

Der fo'r en enlig Skygge gennem lange, kanalsnævre Forstadsgader; han kendte Skyggen som sin egen, den løb foran ham og gjorde sig længst midt imellem Gadelygterne, men rullede sig sammen og gemte sig inde under hans Fodsaaler, naar han kom i Lys. Den sinkede ham, ligesom spændte Ben for ham, for saa paa ny at kile forrest, ansporende, uindhentelig som Paceren paa en Rendebane. Han var paa det vildene Hav, tusende Mile fra beboede Egne, om Bord paa sit Skib, baaret af lange Dønninger ind mod et ukendt Land.

Det Sted, hvor Dawen vaagnede, viste sig for ham fuldkommen grønt. Sneen var smeltet under ham og i en Oval af hans Legemes Længde omkring ham. Han hvilede paa en vaargrøn Græs-Ø. Og under hans Fingre knitrede endnu de tøende Isskorper, der var sunkne ned om Straaenes Fod.

Og han saa', at han var strandet i en fuldstændig øde og forladt Egn: vide snespættede Fælleder, delte ved faa Gærder, gennemstregede af vandboblende Grøfter. Hist og her laa Vrag af Skure og Murbrok, som var en By en Gang strandet paa denne Kyst og dens Rester blegede af Vejret.

Timevis fulgte han Lunerne, der drev ham ud over disse urørte Terræner. Fjærnt ude i Syd saa' han Stadens skaarede Konturer: Londons Pakninger af Huse, dens tusinde Spir, dens Knuder og Kamme: Shoreditchs grumsede Sump, der skraanede opad mod Bethnal Green, Gasværkernes sorte Cylindre i Nord, alle disse frygtelige Husmasser, der gror af Londons Øst, blot skilte ved Kloaker. Og øverst over London, i Ring helt rundt om denne Arena, Londons Krone af rustrød Røg.

Fra London var han endelig udstødt, om end han sagtens var ønsket tilbage og efterlyst paa hundrede Plakatsøjler.

Dawen begyndte at indrette sig paa sin nye Levefod med Ro og uden Resignation, som en skibbrudden paa en Ø, der aldrig søges af Skib.

Her var et Terræn bevoxet med mandshøj Pil.

Stier efter tidligere Vandrere smøg sig ind, og han fulgte en af disse Stier. Og snart fandt han en Rede for Natten i et Hug i Busken, paa et Leje af Kvas og Ris af Pilen, der fjedrede ham tilbage i Dvale, hvor Sulten alligevel gjorde sig følelig gennem en Rus af sygelige Drømme. — —

Alle Forestillinger fra Fængselstiden var traadt tilbage, og han var absolut i Plan med sine Omgivelser. Han var vaagnet meget sulten, men iøvrigt veltilpas opvarmet af mild Sol og laa nu halvt lyttende til den vældende Fuglekvidren, der med Morgenen var opstaaet fra Pilekrattets tusinde Reder.

Han forstod, at den Plads, han havde valgt sig, var beboet. Der laa et næsten nyt Uldtæppe, et Spritapparat skjult under Tæppet og en Blikkasse. Den indeholdt gode Beskøjter og et Stykke Ost.

Da han havde spist, begyndte han at lægge Raad op, men savnede Materiale og naaede foreløbig ikke ud af Pletten, eftersom han her var sikker og intet andet Sted syntes ham sikkert. Han havde ogsaa fundet Tobak; han havde ikke Pibe, men opdagede, at Tobak lader sig tygge med ikke ringe Udbytte.

Endnu formede sig ingen Beslutning, ud over det at blive siddende her paa Hug paa et Knippe Kviste. Og da blev han forstyrret.

Det havde knækket et Par Gange i Grenene bag ham. Og pludselig stødte det igennem, en stor

dunkel Form, der sank ned ved hans Side, og en dump Blæsebælgslyd gik hæst ud fra en stor rød Flab med udhængende Tunge og hvide Rovtænder. Han rakte Haanden ud og kendte Hundens lodne og varme Pels. Den laa og saa' op paa ham med kløgtige Øjne, ganske tillidsfuld, hengiven; og hurtigt begravede han sine Hænder i Pelsen bag de spidse Øren, grebet af en graadfyldt Sentimentalitet: Et levende Væsen kom til ham uden Frygt! Han følte et nøje Forbund mellem sig og Livet, med alt varmt og organisk. Dyrets fugtige Snude, der laa i hans Haand, den varme Høluft af dens Pels indgød ham en vidunderlig Ro.

Hunden laa ganske rolig, logrende med sin tunge Buskehale, hvæsende efter Løb; han strøg den igen og igen, og derefter opdagede han Ansigtet af en Mand, der stod i Buskene.

Det var et skægløst, ungt, men medtaget Ansigt med meget udhængende Øjne og en svag, halvt aaben Mund; det kiggede paa ham fra sit Skjul bag Grenene.

Han skimtede lidt af Dragten, der tydede paa Vagabond, som hans egen allerede, denne Jakke, der er rustrød, efter at Farven er udtrukket, underlig kreppet af Regn, men Ansigtet, der bar en Paryk bleget som en solsveden Græstørv, forekom ham som noget fuldkommen nyt, forbavsende og uforstaaeligt.

Udtrykkene passerede over dets Flade ganske krampagtig, lynsnart efter hverandre, som Skyer

glider over et Landskab, rent mekaniske Indstillinger af Mundens Linjer, af Pupillens Retning og Styrke, Pandens vidtløftige Rynkninger: Først Overraskelse, saa Skræk, dyb og ganske lammende Angst, pludselig Glæde, en Vridning af Munden til et Smil, saa Mistro; og langsomt kom Manden frem, skiftende i Holdning fra Trusel til Velkomst.

Dawen nikkede og smilede: „God Ven“, sagde han og gentog det.

Den anden svarede ikke. Læberne gabede tragtformet, viste derved ikke Tænderne, ikke Tungen. Alligevel forekom han ikke Dawen hæslig. „Sæt Dem her,“ sagde han og gjorde Plads.

Den anden bøjede sig i Knæ, der kom et toneløst Stød fra hans Strube, og Dawen saa', at han ikke kunde tale.

Han bøjede derfor Ansigtet frem og gav det et stærkt markeret Udtryk af Venlighed. Og uden Lyd formede han med Læberne Ordet:

„Kammerat.“

Den døvstumme satte sig ned ved hans Knæ, men udenfor Uldtæppet, og Dawen forstod da, at denne Mand var hjemme her og han selv Gæst. —

Denne døvstumme udtrykte sin Identitet ved et Navn, han formede med Læberne og Ganen; det lød omtrent som *Thomas*, men hver Konsonant vibrerede som en Guitartone, og ogsaa Vokallyden

syntes af en ganske instrumental Oprindelse, som af stemt Metal. Hans hele Fysiognomi inddroges under Arbejdet paa at forme dette eller de andre fem og fyrretyve Ord, han havde lært Aaringer tilbage efter en eller anden Talemethode. Kinderne tog Luft som Blæsebælge og forsynede Struben; Blikket dykkede tilbage i en Forestillingsverden, hvor fem og fyrretyve Navne skulde gøre Tjeneste for de flere hundrede Ting, han alligevel navnløst kendte; Tunge og Læber spillede over de indøvede Stillinger, indtil Slimhinder og Rumforhold i Organerne meldte tilpas; saa lod han Luften udstrømme af Struben; og paa Ansigtet, der lyttede ham i Møde, kunde han dernæst læse, at en Lyd var befriet og Forbindelse sluttet. Ja, han var forstaaet! Der var et Nik, et fastere Lys, en tilfredsstillet Farve i den lyttendes Pupil.

Th—o—m—as—s—s. — Ja!

Stavelsens Udlyd lod han synge meget længe, en energisk svingende Konsonant; han vovede ikke at fjærne Tungen, der svirrende hang oppe mod Fortænderne, før han var vis paa, at al Luft var afgaaet af sin Kilde.

Og af hele hans Væsen, som en Bølge af hans ganske Legeme, et Strøg af hans Hud ud over den lyttendes Hud, gik en Strøm, en fast Søjle af Følelse, ud for at møde — eller ikke møde — Gengæld. Han vilde forstaas, netop som han selv havde det inden i sig: at han nu var bange eller glad eller

blot fyldt af Haab. At være i Selskab gjorde øjeblikkelig meget og inderlig ondt. Og han maatte befri sig for denne Smerte ved disse vanskelige Midler, den vredne Mundstilling og Luften, han opsamlede. Saa var alt godt, han sukkede og sank sammen.

Men nu da han iagttog og ogsaa fornam, at han var besvaret, at han var modtaget, ramte det ham overvældende, han vaklede som en drukken og sank sammen i fuldstændig Udmattelse.

Og Dawen iagttog ham med nysgerrigt og velvilligt Humør, som han sad dèr paa Hug og sagtens tumlede med de fattige Drømme, der lydløst bevægede ham.

Disse Drømme, der hentedes af Syn- og Hudsans alene: Pilegrenenes Rad sagtens. Se: Han havde flettet dem til et Kurvetag hen over deres Hoveder — det saa' han altsaa, og Fuglene, der slog ud lige forbi hans Kinder. Havde han Navne til dem? Eller var disse fire—fem forskellige Fuglearter for ham blot Billeder af uens Bevægelse og Farve? Og saa Presset af de smidige Vidjer mod hans Knæ, Strøget af de flossede Ærmer om hans Haandled. Var det hans Verdenskreds? Hans begrænsede Univers, som hver en af os har sit — med Yderpunkter af Kulde og Hede, Haardhed og Blidhed.

Dawen lænede sig tilbage paa Risbunken med Hænderne under sin Nakke. Han smilede op mod

den fuldstændig blaa Himmel. Han var intet mindre og intet mere end tilfreds.

Den døvstumme gik hver Aften ud for at proviantere. Det skete rimeligvis paa et aldeles bestemt Klokkeslet, men de havde jo ikke Uhre. Naar en bestemt Tusmørkegrad var naaet, rejste Thomas sig lydløst, udstrakte Haanden, og den store Hund lagde øjeblikkelig Underkæven ned paa hans Haand, idet den fulgte ham tæt op mod hans Knæ.

Dawen lod ham rolig gaa. De vexlede ikke engang Blik, naar den døvstumme fjærnede sig. Dawen tænkte ikke dybere over, hvorledes disse Furageringer gik for sig. Han var paa den Tid optaget af visse Rørelser i sin intime Verdenskreds. Dèr bevægede sig nu Kræfter, der krævede sig uhindret Forløb. Noget var ved at arbejde sig frem, det var som en Væxt, og han vilde have Fred. Han lod Føden komme til sig som Manna.

Thomas bragte den hjem, naar det var aldeles mørkt. Den bestod i Regelen af Kiks; de bragtes i Blikkasser med et af de kendte Mærker, eller i Halvsække. Desuden bragte Thomas Majs, som han knuste mellem to Sten og kogte til Grød eller Vælling over Spritflammen. Noget senere bragte han Kartofler hjem og forskellige Roer samt Salat, som han forstod at rense og tilberede.

Dawen spiste uden særlig Taknemmelighed. Er-

næringen havde ingen Sinde været noget vigtigt Kapitel for ham, og nu da Føden — som hidtil — bragtes udefra og gratis ind til hans Rækkevidde, anvendte han ikke synderlig Overvejelse paa den Sag. Hans Krop meldte ingen Nød, og han beholdt Fred med sin Appetit. Han kunde sidde her i bekvemme Grublerier Dagene igennem, med Behaget af en jævn Udvikling i sin Sjæl — som Velværet ved at fordøje Næring eller udskille Gifte — saaledes føltes dette Behag.

For den døvstumme var det at ernæres en Explosion. Han lod Dawen spise først, ventede sky og ydmyg, indtil Dawen havde spist, hvad han havde valgt sig. Men derefter tog han med begge Hænder hele det levnede Forraad, bortfjærnede sig og aad det op et Steds, hvor han var uset. Ligesom Dyr gemte han ikke, han fortærede, hvad han havde, thi han havde ingen Bevidsthedsform for det varige. Uden Forbavselse hilste han hver ny Dag, men naar han ved Aften overlod sig til den Afmagt, der gjorde det mørkt for hans Øjne og hans Krop behagelig tung og rolig, forestillede han sig ingenlunde, at det en Gang igen vilde blive lyst. og at han nogen Sinde igen skulde ud og røre sig og skaffe Føde.

Dawen lod sig villig oplære til dette Liv i Buskene: Dagene igennem i Skjul og Ly af dette Krat af Pil, der strækker sig over et Terræn af mange Acres. Lyset faldt med vidunderlig Blidhed

gennem Hyttens grønne Fletværk. Det gød sig over hans Hud med undergørende Straaler, hvor alle Solens skadelige Giftpile var holdt ude. Det tillod den absolute Hvile, Legeme og Sind sattes i langsomme og fine Svingninger, hvor Energien kunde afløbe uden at melde sig ved Brand og Svien af Utaalmodighed. — —

Busken er beboet af omtrent hundrede vilde eller forvildede Mænd, hvoraf nogle har deres Kvinder med sig.

Naar det skumrede, kunde den døvstumme fornemme dem, og Dawen kunde høre dem liste inde i de snævre Vexler, de paa Vildtes Vis havde brudt igennem Tykningerne. Sjælden kom nogen saa nær, at de lod sig skelne, men ofte fandt de om Morgenen Fodaftryk i Slammen ganske nær ved deres egen Hule. Nu og da saa' de ogsaa en enlig Skygge, som tegnede sig fuldstændig sort igennem Tusmørket, staa ved Udkanten af en Vexel, Skildvagt.

Dawen tænkte, at de var kommen herud ved Foraaret — som han. Fra Shoreditchs Baggyder, fra de underjordiske Brønde, som Rotter af Kloaker, nu naar Vinteren er forbi. For nylig var den gamle *Jago* sprængt, en Hovedaare brudt gennem Whitechapels bageste Jungle, — og Dawen vidste en Del om dette Foretagende. Da var alt Vildt

flygtet ud i Yderkredsene, fordi der blev Rydninger, dèr hvor før var tæt, og hvor de havde haft deres Reder siden umindelig Tid i Fred.

Det er ikke Apacher, ikke rovdygtige Fribyttere, der lever herude, det er et lavt, lavt Buskmandsfolk, den laveste af Londons Væxter, de lever her nærmest ved Jorden, klamrende sig til den som Mos og Svamp paa alle Lavarters Vis.

Dawen saa' dem ingen Sinde paa nært Hold. Deres Listen inde i Stierne, deres Hosten til hverandre, naar de mødtes, den kaglende Lyd, naar de samledes i deres Reder og pludrede, fyldte hans Dage med Urtidsdrømme, og han følte sig ikke ulykkelig derved. Til Tider hørte han dem samles i Klubber paa højst femten—tyve Individer; og deres monotone Corroborri-Sange, dæmpede under en Sordine af Frygt, naaede saa hans Øren, naar han lyttede.

Til Tider blev disse Familier eller Smaastammer grebne af Panik eller endog af Raseri. De kunde i Klynger bryde gennem Buskene i brølende Amok, nedtrampende alt, hvad de traf paa.

Det var mest ud paa Sommeren, naar Tordenbyger trak op over London, og store lumske Skyer med revnefærdige Poser svulmede sværere og sværere ned over Buskene, saa kunde disse Chok opstaa. Og fra deres Vexel kunde Dawen se dem, Mænd og Kvinder løbe ud over Greenroad Fælled i lange Rader for at gjenne Kvæget.

Dette Kvæg, som ukendte Ejere fra Londons Besidderklasse lod græsse paa Greenroad Fælleder, syntes mod Sommerens Komme at føle sig fri. Tøjrløse, med sænkede Horn og oprakte Haler galloperede de hordevis over deres genvundne Prærie. Deres Brøl gik som Signaler ud over de vide Arealer, og Flokkene samledes om Græsningsstederne; de kæmpede og delte sig, lod deres Luner forenes, de følte deres Masse, at de var *Hjorden,* og at dette Græs og disse Flader var Hjordens Ret.

Vagabonderne plejede at snige sig ind under Køerne, naar de i Sommernætterne stod og døsede. De tog deres Mælk fra dem, de malkede dem i de hule Hænder eller i deres Hatte og drak ud paa Stedet. Men nu vaagnede deres Jagtlyst, og i lange Kæder jog de Kvæget ud over Fællederne med Hujen og Raab, med Klapren af Træstykker. Det hændte, at et Kreatur gjorde omkring og tog en Mand paa sine Horn.

Saaledes levede Mennesker og Kvæg vildt herude i godt Humør, velmættede, og fornøjede sig ved Somren over Fælleder og Busk.

Men over Busken hang bestandig en hemmelig og uklar Frygt som en Skygge inde fra Staden, der aldrig tillod absolut Sorgløshed.

Frygten for Politi! Det kunde være dèr ved Nat eller Dag, i Kolonne eller Kæde, aldrig under halvhundrede Mand, altid uvarslede og førte med Kraft

og med den velkendte Taktik, der altid følges paa Razziaer: Politivognen bagest i Reserven, Snigpatrouiller ud i Fronten, derefter Chok af Hovedstyrken, hvorved to Konstabler gaar mod én Vagabond og driver ham gennem Stierne ned mod Politivognen. Thomas delte denne Frygt med de andre. Han forbandt ingen Forestillinger med Politi ud over, at det var noget ondt, der kom midt om Natten som Frygt og Panik over Busken!

Dawen og Thomas oplevede en af disse Razziaer.

Allerede Aftenen lovede ondt. Den var bælgmørk, skønt Avgust ikke var forbi, en sort Tyvenat uden Stjærner. Senere Ruskregn. De hørte Vagabondernes kendte Signaler: Alt roligt! De hyllede sig i deres Tæpper, men Dawen blev da opmærksom paa, at deres Hund ikke sov, men laa med rejste Øren, vagtsom og tydelig angst. Pelsen var svedklam, Øjnene lyste metallisk, den vilde ikke sove og peb, da Thomas med et Næveslag trykkede den ned.

Dawen vaagnede, efter at have sovet tungt, ved en Lyd som Klokkeklemten. Og samtidig ramte et Slag ham i Ansigtet; Grus fra en Støvlehæl sprøjtede ham i Øjnene, og han hørte Manden, der havde traadt paa ham, bryde gennem Grenene, raabe og bande og knække Grene for at komme frem, hvor der var allertykkest. Nu sad han sagtens fast. Thomas sov dumpt, og Dawen ruskede i ham.

Thomas sprang strax op og sagde, at der var

Politi, han mestrede det Ord til Fuldkommenhed. Politi!

Lidt efter kunde de skimte Lygterne, gule og gloende Lys, der klippede forbi Grenenettet. Hunden havde rejst sig, stod med Halen oprakt, med ram Svedlugt ud fra sin Pels. Og i næste Nu var den i Slagsmaal med en anden Hund.

Politihundene, store, graa Bulldogge, gennemstøvede med Snuden lavt Busken, og Konstablerne var i deres Følge. Et skingrende Kvindehvin fo'r ud fra Tykningen, og i dette Øjeblik blev det lyst fra en Lygte, der sad i Bæltet paa en Mand. Han kom krybende gennem Vexlen, og han holdt ved Armen en svær, graanet Kvinde med flaaede Klæder og blomsterløs Straahat. De tumlede sig i Kamp, rullede omkuld, og i et Nu blev det bælgmørkt.

Store Bylte væltede nu foran Knæene af dem. Dawen fik fat i Pelsen paa sin Hund, sled i den, men den var tung af et andet Legeme, der hang ved. Han fik et Knivshug over Knoerne, vendte sig, tog for sig og kunde føle et Ansigt nær ved sin Hage. Vidste ikke, om det nu var Thomas; Ansigtet holdt sig imidlertid roligt for Strøget af hans Haand. Det *var* altsaa Kammeraten. Hans Haand var pludselig vaad og klæbrig af Blod, der sivede mellem Fingrene.

De var nu næppe mere ved deres Rede, for Regnen øsede ned over dem. Men førend de var orienterede, var de midt inde i et Slagsmaal.

De kunde intet se, men de følte Uniformer og Metalknapper under deres Hænder.

Hallo! Hvem der! Slip for Satan! To—tre Slag af en Knippel paa en hultdrønende Krop.

Der var aabenbart mange andre med foruden Politiet, Skuldre og Rygge, der væltede op mod dem. Dawen mærkede, som sprang et Halsjærn bag om hans Øren og Krave.

Han lagde sin Vægt forover, og i det samme fik hans højre Haand Tag med tre Fingre ind i en Mund, der strax bed til. Han følte Vægten af dette Hoved — som holdt han en Hjælm eller en Casque med tre Fingre under den skarpe Jærnkant; han vred Haanden rundt og slap Taget. I det samme var han selv fri.

Stod med Armene roterende i tomt Rum og raabte ud af Struben — lange ru Toner —: Ho! Ho! Hans Stemme deltog i det fortvivlede Ulvekor, der stod over Busken. Ho—ho!

Der var nu bleven ganske stille omkring ham. Kamplarmen var paa Afstand. Han laa paa Knæ med Hænderne begravede i den slæmmede Grund, og gennem Busken, der blev tynd nede om Roden, kunde han skimte Lystaagen af Staden bag ved Fællederne; og nærmere ved: Politivognens to Lanterner. Hen imod Vognen kom vandrende andre Lys, to og to saa langt fra hinanden, som en bagbunden Mand er bred.

Dawen og den døvstumme mødtes først næste

Eftermiddag. Thomas havde Hunden hos sig; den blødte lyserødt fra Næsen efter et Stavhug. Busken var stille nu. Den var ryddet, og Aftenen kom uden de vante Signaler og Lejrsange. — — —

Dawen plejede mod Solnedgang efter Maaltidet at tale til den døvstumme, der sad paa Hug foran ham og søgte at forstaa disse uvante Mundstillinger.

Dawen tænkte ikke over den Sag: om han blev forstaaet; hans Tanker beskrev deres evige Spiraler indenfor den halvtformørkede Verdenskreds, der endnu var tilbage af hans Sjæl, og de krævede ikke Besvarelse udefra.

I tungt arbejdende Drømme erindrede han endnu sine tidligere Dage, da han levede i Velstand og havde sit Kontor i City, da han en kort Tid var Centret i en af disse Ringe, der havde spændt sig om en Forretningsgren. Han kunde endnu sidde og repetere de formidable Planer, der den Gang var lagte, de dyre Projekter, der en Gang blev pustede op med Luft og sendte ud under Skraal og Alarm. Indtil Krachet kom, og han alene af Kompagniet var blevet hængende, gjort ansvarlig paa alles Vegne.

Raseriet bælgede ud af ham i sidste bitre Trækninger.

Han, der var den eneste, som havde troet paa Sagen, som kunde have tumlet den, om de raadsnare Forrædere ikke havde sagt sig fra i Tide!

Aa, den Sag var saare ligegyldig nu. Han havde

begrænset sin Existensform nu. Taabeligt, at han ikke havde set det rigtige deri lidt før. Der hører et Minimum til for at leve. Der gives ikke saa lav en Levefod, at den ikke er mulig.

Han mønstrede endnu sine gamle Planer, en efter en, og kasserede dem. De var unødvendige. Det var saare lidet af Livet, der var strængt nødvendigt; men hver én derude stræbte at gøre Livet saa kompliceret som muligt.

Han tænkte med Smil paa disse gode Venner, der først havde forraadt ham paa egne Vegne og siden paa Fagets Vegne søgt at redde ham fra Fængslet over i et Hospital. Han hilste paa dem én efter én, denne Bande af Gentlemen: Nicholsons stramme Gammelmandsansigt, Maxtons tilsyneladende Godtroenhed. Sagtens fortsatte de nu Forretningen paa Kontoret i City, disponerede og forvaltede, anlagde og udstykkede. Ja og sagtens blev de ved at bygge, fortsatte med at svindle nye Huse, nye Gader og Alléer, Karré og Komplex paa Stadens taalmodige Terræner. Fremmede Penge var altid villige for Byggebaronerne. Herinde og derude laa deres Kort, tværs hen gennem Busken var en Avenue projekteret. Og i Tanken gennemgik Dawen hint kostelige Anlæg, da de paa Papiret havde udstykket Fælleder og disse raa Arealer, sat dem paa Aktier og udbudt dem, uden Grundfond, uden Garantier, alene med et flovt Haab om kommunal Koncession.

Han fortalte og beskrev disse Ting for den døvstumme Mand, der teglrød som en Sioux, klædt i brogede Trævler, sad foran ham og røg og fulgte hans Tale med Sympathi og Tilfredshed. Dawen udviklede disse meget indviklede Projekter et efter et og paaviste deres Unødvendighed. Her skulde gaa en Vej, her ligge en Kirke, dér en Gærfabrik.

Vi udstykkede Busken! Alle Hulerne skal gøres i fem Etager, alle vore Stier skal asfalteres.

Indtil hans Sind forstummede i uklare Syner, der vævede sig ind i de skiftende Faser af Dag og Nat.

Mindre og mindre følte han sig fjernet fra den døvstumme Mand, denne for evigt tavse Fælle, hvis Blik hvilede paa ham med Troskab, fyldte ham med en Tillid og en Fortrolighed, der ikke behøvede et Sprog og ingen Organer for at forstaas.

Men ud imod Septembers Slutning hændte det, at Thomas, den døvstumme, blev urolig.

Dawen var paa den Tid noget optaget af et Saar paa venstre Haand, der var begyndt at brænde. Han erindrede ikke mere, hvorledes det var opstaaet, og selve Smerten forskrækkede ham ikke. Han havde anlagt sit Sind paa ikke mere at lide. Men nu begyndte en sviende Brand at brede sig over Haandled og Arm, en mild og god Svaghed dyssede hans Sanser i Drømme, der varede ud

over Natten og mere og mere fik selvstændig Betydning, Drømme, der lovede. — Han nikkede alvorlig og lagde sig tilbage for at bie.

Den døvstumme gik ofte og blev lang Tid borte. Var han hjemme, sad han med Hagen paa sine Knæ og stirrede ind mod den evige Røgkaabe, hvori Staden var.

Han mødte ikke mere Dawens Blik, Aftenerne var nu kolde, Nætterne bidende og vaade. Buskens Fugle var dragne moe Syd.

En Aften gik den døvstumme, hurtig uden at vende sig, og han kom ikke igen.

Dawen ventede paa ham i to Døgn. Branden havde nu naaet hans Skulder. Han følte ikke Sult, det var, som om en behagelig Forøgelse af hans Legemstyngde mættede ham. Han ventede.

Paa den tredje Aften kom den store Hund løbende, forsulten, forvildet; aabenbart forstod den ikke Delingen af den eneste Magt, den anerkendte, og søgte derfor at dele sig selv. Dawen rejste sig da, knugede Haanden fast i dens Pels og lod Hunden føre.

Aa ja! Ja, nu huskede han Længselen i den døvstummes Øjne, Længselen, der var kommet i Følge med Frygt, nu da Vinteren var nær. Nysgerrig og uden Ængstelse lod han Dyret lede.

En Politimand gik nogle Skridt efter denne udtærede Mand, der støttet til en Hund gik op gennem Østens krogede Passager. Men han er altfor

vant til sære Syn og faldt tilbage til sin Post i Skilderhuset, hvor han kunde staa i en lun Kappe.

Dawen var inde i Shoreditch Gyder, sorte og osende Pøle, Londons Slum, der gabede med sorte Porte ind til Baggader, dunkle, dunkle Korridorer, myldrende af Mandfolk i sluttede Bander og af ledige Skøger. Lave Gange, Smøger og skumle Gaarde mellem usle Værksteder. Jøder og Polakker sad i Baase mellem Dynger af stinkende gamle Klæder. Et Sted vadede de over et uhyre Lager af mugnende Læderfodtøj. En skummel Bagtrappe, en uhøvlet Dør, der sprang op.

Thomas sad i et lavt Rum i Halvlys af en lav Bliklampe i Selskab af syv Mennesker, hvoraf tre ganske unge Kvinder. De vendte alle syv deres slunkne og stupide, underligt blegsvampede Ansigter mod den kommende. Ingen af dem talte. Deres Hænder løftede sig med vibrerende Fingre og sank ned. Thomas bøjede Hovedet over sit Skoflikkerarbejde, saa' ikke mere op. Hans Ryg var krum som selve Skammen. Dawen havde taget Plads paa en Bænk. Han saa' undrende paa disse døvstumme, der var vendte hjem. Rummet syntes et Værksted fuldt af raat Læder og Læster og Skomagerborde.

De syv Mennesker vendte ikke senere Blikket mod ham.

Hunden havde lydløst lagt sig ned paa en ulden Pjalt ved Thomas Fødder. Lyden af dens Hale, der rhytmisk bankende Gulvet — — —

Dawen blev staaende ved Haanden støttet mod Bordet, ventende, bøjet paa Betlervis.

Pludselig lød rappe, energiske Skridt paa Trappen. Og en lammende Skræk sprang i præcis ens Udtryk frem paa de syv Ansigter. Thomas udstrakte Hænderne. Hans Mund aabnede sin Tragt for at tale: „G—g—gaa!“ Han vinkede fortvivlet med Haanden: „Gaa!“

En gammel rødskægget Mand var traadt ind. Han bar et Sølvemblem i Kraveopslaget. De døvstumme dukkede sig, krøb som Hunde. Denne Mand begyndte strax at tale i de døvstummes Sprog, med Fingre og ved lydløs Mundstilling.

De nikkede; deres Fingre spillede ydmygt. Dawen erindrede den Skræk, de døvstumme har for deres Lærer, deres eneste Nøgle til den talende Verden. De udstødte deres akcentløse Lyde. Og alle pegede de paa ham. Hostede og pegede. Thomas forrest pegede ham ud og forraadte ham. Og den høje Mand gik løs paa Dawen.

„Hvem er De?“ Og da Dawen tav, traadte han nærmere for at gribe fat i ham.

Dawen tav, han forsøgte ved et Smil at henvende sig til Thomas: de var dog Kammerater, — og en dyb Undren havde grebet ham over, at Thomas var gaaet fra ham. Men den døvstumme undgik hans Blik.

Den rødskæggede Mand vedblev med sit Spørgsmaal. Hans Ansigt var fortrukkent af Raseri og Frygt. „Hvem er De? *Kan* De tale?“ og hans

Fingre bevægede sig oppe under Dawens Øjne. „Efter hvilket System er De oplært?" Og pludselig gik han til Angreb, slyngede Dawen om mod Døren, raabte, at han vilde hente Politi, hvis Dawen ikke sagde, hvem han var.

Dawen lo, idet han vendte sig for at gaa. De døvstumme havde rejst sig, truende, deres begede, Fingre greb efter deres Skomagersyle og Knive. De rottede sig sammen, den Ondskab, som er egen for døvstumme, gav sig Luft, nu da deres Mester gik i Spidsen. De fnisede som Skoledrenge, naar en frygtet Lærer er vittig. Og Thomas begyndte sidelænds at rykke frem for at komme mellem Dawen og Døren. Hans Ansigt var fordrejet af dumpt Vanvid. Der var et Glimt i Blikket under de lave Bryn af Mordlyst.

Dawen sagde da, hvem han var: „Jeg er Dawen, som sagtens har været eftersøgt i lang Tid. Jeg vender tilbage nu. De vil ikke kunne standse mig. De maa gøre Plads for mig."

Der blev stille, da han nævnede sit Navn. Den rødskæggede syntes at erindre: Dawen! Svindleren! Millionbankerotten for otte Maaneder siden. Og han fo'r til Vinduet for at raabe paa Politi.

Dawen gik da. Han smilede, nikkede og gik. I dette Nu havde Branden rørt det inderste Tankekim i hans Sjæl, vakt og rejst det. Pludselig vidste han, hvad han nu vilde. Vejen var ham ligegyldig nu. Han følte, at han ejede en dyr og usigelig

Hemmelighed, han alene af alle, og at han nu maatte videre, bærende paa sin Viden, vis paa sit Maal.

Han kendte godt de brede og lige Gader, hvori han nu vandrede: Citys rivende Trafikaarer. Her havde en Mand af hans Navn forvaltet og disponeret. Ham angik det i ringe Grad. Men det var Vinter nu, og han var paa Vejen hjem. Omnibussernes svære Læs kom slingrende ned over Træbrolægningen. Motorvogne pilede i ret Vinkel om et Hjørne. Nu drønede det over hans Hoved af Tog, der gik over Husene. Hans Legeme kunde finde Vej her paa egen Haand. Han saa' Striberne af Politidistinktioner paa en Arm, der søgte at standse ham. Men han kom i god Behold over en Gade, hvor Færdselen som Projektiler fo'r fra to Retninger mod hinanden. Aa jo, han var kendt i City. Han var paa Vejen hjem.

Han saa' en Arkitrav over en hvælvet Port med et Navn i Glødelamper. Han mærkede en kendt Klang af Fliser under sin Fod, de sædvanlige syv Trappetrin op til Vestibulen.

Klubtjeneren, der var beskæftiget i Vestibulen, saa' ham ikke, men hørte ham gaa ind i Vestibulen og raabte: Hvem dèr?

Dawen lo. „Hvem?" raabte han over Skulderen. „Kender De mig ikke, Johnson? Det er Dawen." Han morede sig over, at man raabte ham an her i hans egen Klub.

Ingen standsede ham derefter. Klubben var paa

den Tid af Dagen ikke besøgt. Dawen gik gennem Spillesalen ad Korridoren, hvor Lamperne strax tændtes over Loftets Glasflade, da han traadte ind. Han gik ind i Læsesalen, og hans Fingre greb hjemmevante om Kontakten ved Dørstolpen. Salen blev dæmrende synlig i et behageligt, grønskærmet Lys. Otte læderbetrukne Stole stod rundt om Kaminens Messinggitter. Og Dawen fandt strax sin Stol blandt de otte, sin Præsidentstol med den lille, sindrige Læsepult, der lod sig dreje hen under Skærmlampen.

Nu vendte Dawen hjem. Nu overtog han sit Sæde. Han havde været nogen Tid borte og havde gjort Erfaringer. Naar om lidt Klubben samledes, havde han vigtige Meddelelser at gøre, en Beretning at aflægge om Sager, som meget faa, yderlig faa Levende véd.

Dawen satte sig i sin Armstol og fandt det gamle Hvilested for Nakken. Venstre Arm lod sig ikke anbringe til Hvile. Al Brænden, al Smerte var nu ophørt. Armen kunde nu ikke fornemmes som mere end Vægten af noget tungt, lagt over hans Knæ, en behagelig Døsighed sivede fra Skulderen ud i hans Krop.

Om lidt vilde de nu sagtens alle indfinde sig til Bestyrelsesraadet; Portland og Bryan og Nicholson og Maxton — den samlede Bande. Dawen var nu kommet tilbage efter at have befriet sig for adskillige Ting, hvorom han siden skulde fortælle.

Dawen var paa sin Plads igen, ulastelig som Gentleman af Londons City, uforandret og glatraget og i Aftendragt. Mødet var nu aabnet, og alle uvedkommende Ting burde holdes ude. Dagsordenen staar for, mine Herrer!

Hvor han havde været: Jo, de skulde faa Beretningen. Han vilde betro dem Hemmeligheden, han derude havde fundet, og som han om lidt ogsaa vilde kunne forme i Ord. — Ak, naar alt er udsondret og afsondret, og naar den fuldkomneste Frihed er naaet for alle Ønsker, og naar — —

Naar man uden Smerte har set den sidste Mand forlade sig, og man endelig helt og udelt kan overlade sig til den eneste retledende Strøm, saa naa'r man — naa'r man til Forandringen — ad den uforstyrrelige Vej til . . . Forandringen — — — — —

Det blev Maxtons og Nicholsons Skæbne at finde Dawen. De kom ind i Læsesalen for at finde Kurslisten, og da de traadte hen til en af Lamperne for at læse de Par Tal, der angik dem, saa' de over en Stoleryg Skalpen af en Mand, de ikke kendte, idet de alle bar kortklippet Haar efter Moden eller var skallede.

Nicholson løb frem, og Front mod Stolen saa' han en Mand med et stort, sort Skæg sidde paa Dawens gamle Plads. Det slog ham af en eller anden Grund først lidt efter, at denne Mand var

klædt i Pjalter, i et regnvasket, krøllet Jakkesæt, at han ikke syntes at bære Skjorte, i alt Fald ikke Flip. Venstre Haand syntes at bære en ualmindelig svær, mørkeblaa Handske, og forøvrigt var Mandens Ansigt meget hvidt og Læberne lidt udspilede over Tænderne.

Maxton havde rasende givet sig til at raabe paa Klubtjenerens Navn: „Johnson! Johnson!"

Men Nicholson havde stum betragtet dette benede, haarde Ansigt, der trods det ganske skjulte Blik syntes præget af dyb Visdom. Og i dette Øjeblik gennemgik det en Forandring, faldt sammen som Aske, der bliver kold. Nicholson lagde begge Hænder om de skægbuskede Kinder, bøjede sig nærmere, og en Fornemmelse af at have gjort en frygtelig Erfaring gennemrystede ham.

„Store Gud!" raabte han, „det *er* Dawen!"

FLYVEPERSPEKTIV

PAA den smalle Løbebro, der forbandt Gondolen med Motorhuset stod Tela støttende sig til det spinkle Alluminiumsgitter. Den tynde Metalrist gav sig med en besynderlig modstandsløs Elasticitet under hans Fødder. Han dristede sig endnu næppe til at se nedad efter Staden, der nu 100 Meter dybt sejlede ind under denne Evighedsplanke. Det mægtige fiskedannede Luftskib, der ubevægeligt stod over hans løftede Ansigt, var ham endnu nødvendigt som optisk Udgangspunkt og Støtte.

Trods Motorvingernes blæsende Hvirvler opnaaede han saaledes den uomstødelige Fornemmelse af at staa stille. I Forhold til noget Opad bevægede han ikke sit Basis. Siden Luftskibets Start havde han gradvis, uden at sænke sit Blik, i Tanken søgt at forestille sig den synkende og bortvandrende Verden dernede, for at vænne sig til senere uden Svimmelhed at kunne betragte den fra sin Plads med dette Hundreder af Meter dybe Fald lagt imellem.

Grev v. Plessen kom entrende fra Alluminiumsstellet oppe under de fire Stabiliserings-Flader, der

kastede transparente og rippede Konkavskygger op over Ballonskibets mægtige Silkebug. Han saa deroppe Stellets Ribben Spant ved Spant spænde Stoffet i faste Tærner: Inde bag dette uhyre Hylster var altsaa de en og tyve Ballonetter, der bar Fartøjet oppe, de usynlige og eneste Garantier mod Svimmelheden, — der nu efterhaanden alene viste sig i sit Forsøg paa at vriste hans Blik til at se nedad.

Grev v. Plessen stillede sig hen ved hans Side, og Tela blev rolig. Han begyndte at undre sig over denne Fart. Han saa v. Plessen smile inde i det sorte spidse Skæg.

„Er De endnu lidt nervøs, Tela?“ Og v. Plessen lænede sig ud over Gitret og saa ned. Tela lod Blikket glide over hans overordentlig spinkle Figur i den stramme Ingenieurløjtnants-Uniform, der bar Aëronautkorpsets Emblemer paa Kraven. Han smilede ved Tanken om en ny Militærtype, saa udpræget som Kavallerist og Gardersoldat, den letteste af alle Vaabenarter: Aëronauten, der udtages efter Letvægt som en Jockey.

„Se,“ sagde v. Plessen. „De hvide Tabletter derude i Sydvest er Charlottenburg. Vi staar over Jungfernheid. Vi er to Hundrede Meter højt. Herfra ser vi altsaa Tyskland som et Croquis. Tænk Dem Generalstaben i Luften! Det vil herefter for Alvor blive en Krig paa Kortet. Korpsene vil staa som sorte og røde Brikker dernede paa et grønt Brædt.

Vi flytter dem gnisttelegrafisk — saa let som de smaa Flag paa Krigsspilbordet. Og vi vil videre opleve Krigen i Luften; Luftens Torpedoangréb og Haandgranatkampe, naar Tyskland en Gang har skabt en Flotille for sin Fremtid i Luften."

Tela saa endnu opad i den fuldkommen klare Luft og ud til alle Sider i Rummet, hvor de nye og utraadte Færdselsveje laa bredt for en Fremtid af flyvende Trafik. Og han begyndte at forstaa, at en ny Dimension af det Rumlige var inddraget under menneskeligt Omraade, et nyt Perspektiv: Opad i Stedet for vandret, jordplant eller ned — evigt ned.

Ude i Horisonten saa han allerede Berlins Taarne rejste ud af det evige Røgslør, Horisonten var ingenlunde fremmed, som sagtens Dybderne under hans Fodsaaler — om han nu saa nedad — vilde vise sig. Horisonten var vedblivende i Højde med hans Øje, Synsradien blot større. Disse fjerne Taarne med Spir og Tinder havde man hidtil indrettet sig for at stjæle 100 Meter af Fuglenes Lodrethøjde og en mindre stump Synsvinkel, en længere Hypothenuse i den Trekant, et opretstaaende Menneske ejer af Verden. Der stod altsaa disse plumpe Sokler af Sten og Jern som Monumenter over en magtesløs og altfor tung Tid.

Og da, endelig, saa han nedad, hvor Staden flød, et evigt skiftende, fuldkommen nyt Perspektiv af lodrette Flader og Linjer, der kredsede ind imod Brændpunkter nedad. Han saa fjernt, men meget distinkt,

i en Fjernhed der ikke sløredes af Lufttoner, de prægnante Tage og Karéer af Huse, solbeskinnede paa de østre Sider, Gaard ved Gaard, de firkantede Fløje, der stod som skaarne i hvidt eller graa eller rød Karton.

Staden roterede som en umaadelig Valse med udhævede Typer ind under ham, og sprængt mellem de faste og geometriske Figurer af Gader og Huse groede Parkerne som dunkelgrønne Svampe.

„Se,“ sagde v. Plessner. „Den hvidspættede Plantage dernede, er den Zoologiske Have. Vor Rute betegner nu en Kurve, vi har Ordre til at sejle ind i Berlins Centrum 100 Meter over Brandenburger Thor. Er De endnu svimmel?“

Tela sagds: „Er der ikke et Perspektiv af egen ideel Art herfra netop ned til denne Zoologiske Have — som et Gennemsnit af Jordklodens Perioder ned til en historisk dybt forsænket Arena?“

Han erindrede de dumpe og verdensforladte Dyreformer, som endnu lever i Bure dernede; disse forældede og deforme Typer: Rhinoceros, Fabeldyret fra den miocene Periode og Nilhesten i sit plumrede Bassin med sit Gab som et Profetsyn af blegrøde Kæmpegummer. Aa ja, de hørte til i et lukket Enklave af vor Tid. I en letbevægelig Tid er der ikke Plads for Tykhuder — uden i et Bur, saalidt som der er Plads for Bønder i en Storstad eller for Saalegængere i den høje Luft.

Løjtnant v. Plessen var entret over til det lille

lukkede Motorhus, hvor Maskinistens Ansigt, i Læderhætte, strengt og lufthærdet som en Chauffeurs, havde vist sig.

I Gondolen midt inde i Bærestellets spinkle og blanke Alluminiumsstruktur sad Aëronautafdelingens Chef og den anden indbudte Korrespondent, parat ved det elektriske Rat. De to smaa Skovlvinger hjulede paa begge Sider af Gondolen, og den store Viftehale lagde sig paa Skraa. Jord-Planet dèr dybt nede syntes at dreje sig om en Akse. Ballonens Næb pegede direkte Syd.

Tela saa nu dybt dernede Staden, denne gennemaarede Stenmasse, disse Enklaver og Øer af rektangulær Form, de udstraalende Diagonaler af Gader og Boulevarder, der foreløbig var de korteste Veje i Staden. Der laa Staden tegnet som en elementær plangeometrisk Opgave: trægt konstruerede Linjer, der var bundne af Tyngdeloven til Planet. Myrene, der vrimle nede i de blege Jordfurer, nøjedes hidtil med det rumlige i *Bredden*. Se! Nu strømmede de frem, dèr hvor Gaden udløb til den aabne Plads, vistnok Belle Alliances Rotonde, en prikket Masse, der spredtes som Pulver fra en Blæser — Hatte og Skuldre af Mennesker, der havde gaaet mellem snævre Gademure og pludselig saa Rummet aabent i Bredden — Torvet! Pladsen! — og aandede op!

Nede over Moabit tindrede Solen gyldent i en Kuppels Ribben. Man rejste altsaa Kupler over en

Stad for at fyldestgøre Forestillingen om noget mere rumligt af ideel og guddommelig Art. Taarne for at komme lodret opad, Kupler for at fornemme det sfæriske i de Tider, da man endnu ikke fløj; Forestillingen om Gud krævede en Kuppel! —

v. Plessen kom tilbage. De stod igen sammen paa den sælsomt sukkende Bro. Luften var saa kølig heroppe, der stod en stiv Træk op mod Luftskibet. Det susede lavt deroppe i Stellet som i Rejsningen paa en Fregat. Den knitrende Lyd, naar Aluminiumsstængerne slog over! Slagene af Stabilitetsskærmene, der rejste sig for Brisen og holdt Skibet i Ligevægt. —

„Se," sagde Tela og viste ud over det store Stadpanorama, hvis Relief grelt tavlet hvidt og sort viste sig indtil de skaarede Horisonter, Huse — Huse —

„Se — virker ikke denne ordnede og nøjagtig kanaliserede Overflade af Byen meget nerveberoligende. Man glemmer endog Tanken om det dybe Fald, der dog er derned. Hvor ægte tysk en Orden i alle Linjer, i enhver Energiens Retning, en stadlig Centralisation af alle Linjer, alle Veje — de kortest mulige — ind til et styrende Midtpunkt!

Er denne Orden og Inddeling ikke som en grafisk Forestilling over en Stads Administration, dens Instruktion, dens *Regie*, der set herfra Hundrede Meter højt viser os sit System af enestaaende Skønhed: Alle Linjer efter Logikens simple Lov. Selve Verdensordenens Ide udbredt paa en Flade!

Og hvad har vi ikke Ret at tænke muligt endnu for os at naa her i den nye Dimension — med Evner til at inddrage og befare Rummet!"

v. Plessen lo. „Ja, hvorfor ikke! Vi er nu i rum Luft og har overvundet den første Svimmelhed. Vi kan altsaa begynde at spejde efter, *hvor* Landet skal ligge. For mig som Strateg og Sportsmand er foreløbig *Bevægelsen* Hovedsagen, og det er øjensynligt, at Jordfladen er utilstrækkelig som Basis for vore moderne Motorer. Navnlig er Automobilet allerede nu ubrugeligt i en Stad.

Paa fri Bane, paa Væddeløbslængde, hvor Automobilet er reguleret til sit Øjemed og starter klassevis — der er det endnu fuldkomment som Hurtigflyver ad de foreskrevne og planerede Veje. Det er vor Tids foreløbige Vidunder: Vejæderen, Distancefortæreren! og et velgørende Udtryk for, hvad vor Tid vil: Hurtighed og Vidtomspænden!

Men i en ordnet By er Automobilet Revolution! Det er Løsgænger, og allerede i Strid med enhver moderne Stads Idé: Centralisation af Kraft.

En Bys System fordrer ensartet Administration, ordnede Skinneveje og navnlig Samling: at Kraften stationeres i mægtige Centraler for Tilvirkning af Drivkraft og derfra fordeles ad Metaltraade til Brugsstederne, — nødvendigt allerede af Hensyn til Økonomi og moderne Demokratisme: at Forbruget kan afiæses paa Tavler, beskattes og reguleres.

Men disse løse Kraftvogne, der fører deres Motorer med sig under Hjulene, er for respektløse til at taales i en Storstad. Selv om de ere numerforsynede og stadamtligt indregistrerede, lader de sig nødig bestemme af et Politireglement eller stanse af en Gendarm, som har udmaalt Farten ved et Stoppeuhr.

Automobilisten savner social Forstaaelse, fordi han vil være det, han ikke er: Flyver! Det er Fordringen pr. Kraft alene at komme ud over de Hindringer, som anden Mands Mark eller Hus og Gadelygter eller forældede Hestekræfter, der stejler og bliver svimle, maa sætte i det normalt foreløbig plant cirkulerende Samfund. Nej, der hjælper Kurver og Serpentiner ikke. Automobilisten er antisocial, fordi han vil have Rum, hvor Samfundet indsnævrer sig. Godt! Vi vil give ham Luften!

Se nu dernede denne trange, sammenknebne Strøm gaa gennem Gadekanalerne. De kan skimte de sorte Fortætninger i Gademundingerne, smaa mørke Masser kilede fast som en Tampon i en Tarm. Det er Trafiken, der er gaaet i Staa.

De kender Obstruktionen dernede om Aftenen ved Teatertid, har selv siddet og stirret paa et stanset Taksameteruhr. — Videre! Videre! Ikke sandt? —

Kilet fast i en Svulst af Vogne med indfiltrede Hjulnav, med skældende Chauffeurer og gryntende Tudehorn! I en af de lineære Gader dernede med

de uudvidelige Vægge! Ved Teatertid: mellem Luxuskareter med stjærnetindrende Lampions og en eller anden balklædt Frøken i Pailletrobe udstillet for Pøblen som i en Glasmontre, fastkilet ved Siden af Deres Vogn. Tudende Automobildrosker og Reklame- og Varevogne af disse nye fantastiske Former — som Paddehatte og Militærstøvler. De har oplevet Billedet: den hæse stønnende Trængen paa, Stansningen, Spærringen, Politirytteren urokkelig rejst paa sin Broncehest. Og de uflyttelige Vægge med deres uomstødelige Særinteresser bagved, kiggende ud gennem tusinde private Ruder.

Det er altsaa Storstadstrafik! Krafttab er det, uerstatteligt Krafttab hvert Sekund. Tarmslynge i Stadens Ernæringssystem. Tusinde Explosioners Kraft, der spildes af de stampende Motorer. Staden sveder Værdierne ud af sine Sikkerhedsventiler til Ingens Nytte. Og da Bevægelse nu en Gang er bleven raadende Form for moderne Liv, er dette utilstedeligt.

Godt: De har gjort opmærksom paa rum Luft som en ny Dimension af Bevidstheden. Jeg vil foreløbig henvise al Befordring, al Trafik, al løbende Bevægelse herop, for at vi kan gøre vore Rejser og føre vore Krige heroppe uhindret, og de dernede være uforstyrrede.

Men jeg ønsker forøvrigt ingenlunde, at de frie uberørte Veje heroppe skal blive tilgængelige for

alle. Luften er endnu aristokratisk, og bør i alt Fald en Tid være forbeholdt de exklusive Sportsklubber og det kejserlig kongelige Militær, — inden det demokratiseres og udleveres ogsaa til Pøblen som en rumlig Udvidelse af Folkebevidstheden."

Og v. Plessen lo, tændte sig en Cigaret og tog Plads med Benet svunget over det spinkle Gelænder, støttende sin Ryg til de dirrende Bærestænger. Han sagde endnu henvendt til Tela: „Men at De skulde dele mit Synspunkt kan jeg ikke fordre, siden De er Skribent og altsaa i dyb Forstand Publicist."

De trekantede Styrevinger stod mod Solen, gennemsigtig silkegule af Solstraalerne, og med Ribbernes spinkle Net lignede de store tropiske Dagsværmere.

Tela faldt hen sine i Forestillinger, idet han nu sad her i kølig Skygge af Luftskibet, hvis Finner blødt klappede om den kommende Vind: Deroppe staar nu i sin ædle Form, Luftskibets téndannede Cylinder, den fuldkomneste af al Form, Fiskens og Vasens, Bevægelsens, Rumfangets og tillige Skønhedens ypperste Type: hver Molekyle i Snittet ordnet om en Akse, Cirkel spundet om Cirkel, rhytmisk voksende fra Basis, rhytmisk aftagende mod sin Slutning — som selve Formen for ordnede Idéer.

De hvirvlende Skrueblade, som Motorerne driver, har allerede det ufuldkomnes og forældedes Anstød og Støje, de er saa primitive som Børns blæsende Legetøjsmøller. Vil Hjulbevægelsen ikke en Dag blive afløst? Disse evigt og dumpt ma-

lende Hjul i deres meningsløst vidtløftige Cirkelveje! Vil ikke Rotation en Dag erstattes med Ligebevægelse?

Se, nu læner Luftskibet sig imod Luften og gaar opad som over et Skraaplan, trækker Blæsten ind under sin skinnende Hvalfiskebug. Det er igen et nyt Syn at se sit Skib nedefra under Kølen som det ses fra Havets Bund i Fiskenes Perspektiv. Man gribes af en usigelig frisk Undren derved, man føler Opaddriften ganske ny, fysisk og moralsk, den Sindets Opaddrift, der *vil* beherske alle Regioner: Dybets og Fladens og alle Lufthøjder: Helt dernede fra Dybderne kom vi!

Og paany braser Luftskibet sine Dæmpningsflader og kovender mod Vinden. Chefen har rejst sig og giver et Signal. Et Flag folder sig ud fra en af Stellets Barduner.

Og paany roterer Skibet om sin Midtakse og gaar for haardt Ror direkte Syd.

Domens Kuppel staar nu derude som en mægtig kronet Pande, og Kejserslottets kantede Tagkamme rejser sig jernsorte nærved. Den kejserlige Vimpel staar fra Midtfløjen som en hvid Flis ud i Vinden.

Derned mod Magtens Centrum drages nu det styrbare Luftskib som mod en magnetisk Pol, hidkaldt ved uimodstaaelige traadløse Telegrammer til Kommandoen i Gondolen.

Længe har de ventet Skibet nede fra deres Jern-

altaner. De har set det blive til som et mørkt lille Legeme, der har løst sig fra Horisonten, løftet sig i fri Tangent til Synskredsen — nu med Solen bag ind og den skarpe Segl af sin Klodeforms Skygge om sin forreste Rand. Som en lille gul Blegn paa Himlen, — stille et Minut, og saa rindende som en Mælkedraabe over en Porcellænsplade.

Og tre Gange omsejler Luftskibet i to Hundrede Meters lodret Distance det kejserlige Magtcentrum.

Fra Luftbroen er Bevægelsen af den lille hvide Vimpel synlig, medens det kippende hilser fra sin Stang. Tela forstaar, at dernede kan enhver følge Manøvren. Enhver vil forstaa, at den tyske Magt behersker ogsaa Rummet: At Gaden er paatænkt flyttet herop, at Færdslen herefter skal gaa heroppe! De maa kunne høre den intense Tikken af Maskinen i Motorhuset ned i deres Gader, og genkende Lyden fra deres egne Asfaltveje, som nu er flyttet herop. Nu befarer Automobilet Luften! En ny Dimension af Rummet er erobret.

v. Plessen staar nu ved Motorhuset, han griber om en kort Vægtstang. Og et langt og bedøvende Skrig stødes ved Damp ud af det store Messinghorn, hvis Basunaabning vender nedad.

Her midt over Berlins Centrum har Luftautomobilet ladt sit Horn lyde i et hoverende Sireneskrig, der staar som en lodret haard Metalstang ned gennem Luften og toner.

Og Autoerne nede i Asfaltgaderne stanser nu sagtens, Passagererne paa Motoromnibusserne, disse plumpe Torpedodestroyers, der med de uhyre gule Skrog baarne af lydløse Gummisokker vædrer sig en Vej gennem Færdslen, rejser sig fra deres Platformer og ser opad. Kraftvognene staar stille i et Nu, Chaufføren sidder og skygger med Haanden for Blikket og stirrer opad.

Hvad var det? Et nyt Signal er gjaldet gennem Luften — fra Fremtiden i Luften! Et gjaldende Basunstød, en apokalyptisk Varselsklang fra de fjerne Egne deroppe.

Nu staar de og peger op mod det drivende Luftskib, der mellem soltindrende Alluminiumseger og spindelvævsfine Gitre staar der højt og klart som en Globe af selve den gule Gas, en stor blødt formet Oval, som en fri og hed Organisme, svævende over Stadens Centrum.

Og man ryster sagtens paa Hovedet: Hvem ved! — og haster videre med smaa altfor hidsige Snøft og Varselsgrynt af den lille Bliktrompet og en kvalm Stank af Benzin bagud fra Spjældene. De smaa Motorer kryber endnu som før i vidtløftige Kurver og Serpentiner om deres altfor mange Hjørner.

Tela synes efterhaanden, at den Verden der nede i Planet er saa fjern, som Luften en Gang var, — som ser han nu med Ansigtet vendt mod denne Myreverden ikke ned, men opad mod det

Indre af en stor Kube, hvor et gnidret og intimt Liv myldrer, og han selv staar med Fodsaalerne presset mod Himlens Bund, isoleret og alene, dybt inde i en sælsom Fremtid.

Flyvegriller og Luftkasteller! Den Tid er altsaa ikke mere fjern, da Grillefængerne virkelig har Vinger, og Luftkastellerne er saa sikre at forudse, som en Perronhal var at forudse i Dampens tidligste Dage. —

Der var udkastet Ballast, Sandsæk efter Sandsæk var udtømt, Luftskibet piblede opad som en Boble gennem Vand. Himlens Klarhed kom dem nærmere, der gled Taager ned over og af dem som viftende Slør. Himlens blaa Ocean ventede deroppe, pludselige Pust af blide Passater, af Luftens hede Golfstrømme kom til dem.

Endnu en Gang saa Tela ned paa Stadens svindende Fantomer. Allerede nu svandt Virkeligheden bort, ligesom forladt af Tiden.

Han tænkte, at Luftens Erobring og Rummets Kolonisation maatte forandre Moderverdenen.

Man vilde lære at betragte Stat og Stæder fra Flyveperspektivets Højde. Lovgiverne vilde faa at gøre med hidtil fuglefri Arealer, Regioner, der ingensinde var Privatdrift og Ejendomsret undergivne. Der vilde blive Brug for fine Forstaaere fremfor fine Fortolkere. De vilde finde, at Afstanden mellem Menneskers Sind var uendeligt kortere end hidtil

beregnet. Luften burde blive alle gode Tankers Vej.

De vilde vende deres Huses og deres Hjertes Aabninger opad mod Luften. De maatte omordne Byernes Tagindretninger fra lukkede Telte til aabne Platformer. Det vilde blive svært for dem at drage Grænser mellem Lande, Nationer og Mennesker i den ubeskrivelige Luft.

Det vilde ikke lykkes dem at forpeste disse uendelige Dybder, som deres Aande og Afsondringer forpestede Luften nede i deres snævre Gader og Gyder. Vilde ikke allerede Rigdommen paa Ilt heroppe gøre Menneskene venligere og deres Sind ridderligt og lykkeligt?

Man vilde blive vant til Veje, hvor man glider blidere end paa Asfalt og Kautschoukhjul. Luftens Veje er de blideste af alle, deres Gnidningsmodstand bliver aldrig til Rystelser. I altfor mange Aarhundreder har Brosten og den stramme Hugning af Vognfjedre stødt Ærgrelse og Ondskab op i Hjertet paa Mennesker, der maatte befare de besværlige og gammeldags Veje. Den frie Æther alene tvinger ikke Musklerne til at besvare Haardheden med et Tilbageslag af Harme.

De yderste Fremskridt paa Jordplanet er endnu barbariske, haarde og uden den fornemme Skaansomhed, der benytter en Modstand uden at knuse den først. De amerikanske Samfund beroer endnu

ved Maskinernes raa Eksplosioner. Deres Bevægelse er Fremstød, endnu ikke Flugt.

Det vil blive ikke Kraften, men Ligevægten, der vil herske i sin blide Evne til at sejre ved at tage Hensyn!

De balancerede nu her i dyb Luft, i et Rum uden Grænser opad. Et bølgende Hav af Skyer gled forbi under dem, store dorske Dønninger uden Braad eller Skum, der rullede sig hen forbi Jorden. Her hang de altsaa i Ligevægt, i fysisk Stabilitet med disse høje Luftlag. Himlen var ikke mere blaa, men hvid af Lys. De sejlede paa Atmosfæren.

Al Svimmelhed var nu borte. Den tikkende Støj af Motoren var den eneste Forstyrrelse, den eneste Lyd af en ældre og brutalere Kultur, der var bragt herop. Men Tela tænkte, at Motorerne en Gang ogsaa vil blive overflødige i en Tid, der vil have lært at svæve og balancere ved drageformede Aëroplaner, med selve Luften som Bærer og Drivkraft og Ror.

De var endnu kun Pionererne med de ufuldkomne Midler, der endnu ikke ėr dannede efter Hensigt, men efter de bestaaende Trafikmaaders Forbillede. Der var uendelige Distancer at naa, en ny Verdensdel at erobre; en ny og udvidet Form for de menneskelige Sind, — ikke blot flad og dyb, men løftet i Højden til de evige Sfærer. — — —

De tre Mænd stod nu yderst ude i det blinkende Bærenet, han saa deres Silhuetter insektspinkelt

hænge i dette metalliske Spindelvæv, der drev for Luften som en flyvende Sommer.

Ogsaa dem havde Verdens altfor borgerlige Plan gjort træt, ogsaa de var Marodeurer rømt fra de altfor regulære Linjer, af en ubetvingelig Fantasi, af utæmmelige Længsler efter videre Rum. — —
— — — — — — — — — — — — — — —

Hans Jørgensens Bogtrykkeri
København

Berkeley
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA